

Nr 444.

Godkänd av första kammaren den 18 juni 1920.

Godkänd av andra kammaren den 18 juni 1920.

*Riksdagens skrivelse till Konungen i anledning av Kungl. Maj:ts
proposition med förslag till kommunalskattelag m. m.
jämte inom riksdagen i ämnet väckta motioner.*

(Andra särskilda utskottets utlåtande nr 1.)

Till Konungen.

I en den 12 mars 1920 till riksdagen avlåten proposition, nr 191, har Eders Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden samma dag, föreslagit riksdagen att antaga ett såsom bilaga vid propositionen fogat förslag till kommunalskattelag.

Vidare har Eders Kungl. Maj:t i särskilda till riksdagen avlåtna propositioner föreslagit riksdagen att antaga vissa av förslaget till kommunalskattelag betingade förslag till författningsändringar, nämligen:

i proposition nr 216, förslag till

1:o) lag om ändrad lydelse av §§ 15 och 35 i förordningen om kyrkostämman samt kyrkoråd och skolråd den 21 mars 1862, samt

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 14 saml. Nr 444.

2:o) lag om ändrad lydelse av § 37 i förordningen om kyrkostämma samt kyrkoråd och skolråd i Stockholm den 20 november 1863;

i proposition nr 222, förslag till

1:o) lag om ändrad lydelse i vissa delar av förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 mars 1862,

2:o) lag om ändrad lydelse i vissa delar av förordningen om kommunalstyrelse i stad den 21 mars 1862,

3:o) lag om ändrad lydelse i vissa delar av förordningen om kommunalstyrelse i Stockholm den 23 maj 1862,

4:o) lag om ändrad lydelse i vissa delar av förordningen om landsting den 21 mars 1862, samt

5:o) lag om ändrad lydelse av 7 § 2 mom. i lagen om fattigvården den 14 juni 1918;

i proposition nr 223, förslag till förordning om ändrad lydelse av 52 och 55 §§ i stadgan om skjutsväsendet den 22 juni 1911;

i proposition nr 224, förslag till

1:o) lag om ändrad lydelse av 19, 20 och 21 §§ i lagen den 9 december 1910 om reglering av prästerskapets avlöning,

2:o) lag om ändring i lagen den 16 oktober 1908 angående lindring i främmande trosbekännares skattskyldighet till svenska kyrkan samt hennes prästerskap och betjäning, samt

3:o) lag om ändrad lydelse av § 9 mom. 6 i lagen den 31 maj 1889 angående dövtumundervisningen;

varjämte Eders Kungl. Maj:t i samma proposition föreslagit riksdagen att lämna medgivande därtill att, när inom någon till svenska kyrkan hörande församling medlemmar av sådan i riket befintlig församling av främmande kristna eller mosaiska trosbekännare, vilken äger rätt till offentlig religionsövning, böra, i enlighet med vad därom i den föreslagna lagen om ändring i lagen angående lindring i främmande trosbekännares skattskyldighet till svenska kyrkan samt hennes prästerskap och betjäning är stadgat, komma i åtnjutande av lindring vid utgörande av de avgifter till svenska kyrkan samt hennes prästerskap och betjäning, som å dem belöpa för inkomst, och det avgiftsbelopp, från vilket befrielse sålunda åtnjutes, för året uppgår till sammanlagt minst femtio

kronor, den till svenska kyrkan hörande församlingen må av allmänna medel undfå ersättning med motsvarande belopp;

i proposition nr 225, förslag till lag om ändrad lydelse av 1 och 3 §§ i lagen om skogsaccis och om virkestaxering den 11 oktober 1912;

i proposition nr 227, förslag till

1:o) förordning angående upphörande av allmänna taxeringar till bevillning av fast egendom samt av inkomst m. m.,

2:o) förordning angående ändrade grunder för utgörande av vissa avgifter, samt

3:o) förordning angående gäldande av utlagor, vilka bestämts att utgå efter de för utgörande av kommunalutskylder i allmänhet stadgade grunder;

varjämte Eders Kungl. Maj:t i samma proposition föreslagit riksdagen att vid uppgörande av statsreglering för år 1921 ur riksstaten utesluta i Eders Kungl. Maj:ts förslag till statsreglering upptagna inkomstiteln »bevillning av fast egendom samt av inkomst» och utgiftstiteln »bidrag till landsting och städer, som icke deltaga i landsting», båda till ett belopp av 4,600,000 kronor;

i proposition nr 357, förslag till

1:o) lag om ändrad lydelse av 17 kap. 6 och 12 §§ handelsbalken, samt

2:o) lag om ändrad lydelse av 2 kap. 23 § i lagen den 14 juni 1907 om nyttjanderätt till fast egendom;

i proposition nr 358, förslag till lag om ändring i vissa delar av lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet, samt

i proposition nr 400, förslag till förordningar om ändring i vissa delar dels av förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt, dels ock av förordningen samma dag om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.

Ifrågavarande propositioner jämte vissa inom kamrarna i anledning av desamma väckta motioner hänvisades av riksdagen till ett särskilt utskott, som över dessa propositioner och motioner avgav ett yttrande av följande lydelse:

Utskottets yttrande.

»Det förslag till kommunal skattereform, som i Kungl. Maj:ts proposition nr 191 och övriga med densamma samhörande propositioner förelegat till utskottets behandling, avser en synnerligen genomgripande omgestaltning av de svenska primärkommunernas beskattningssystem. Att reformer på detta område länge varit behövliga, och att detta behov under senaste tid blivit alltmera trängande, därom torde knappast råda mer än en mening. Utskottet vill för sin del uttala sin fulla anslutning till denna uppfattning, och så till vida kan utskottet obetingat förena sig med föredragande departementschefens här ovan (sid. 17 ff.) återgivna uttalanden i huvudpropositionen, som utskottet i likhet med honom anser, att ett ingripande till rättelse av hittillsvarande missförhållanden ofördröjligen bör ske.

Den stora huvudfrågan har alltså för utskottet icke varit, huruvida över huvud taget förbättringar i vårt kommunala skatteväsende nu skola företagas, men väl, huruvida ett förslag av den omfattning och med den principiella läggning, som kännetecknar den kungl. propositionen, kan av utskottet förordas till genomförande. Flera motioner från olika meningsriktningar inom riksdagen — motionerna I: 259, 271, 282 samt II: 393, 395, 406 — hava i detta hänseende givit uttryck åt en annan mening än den, som legat till grund för den kungl. propositionen, och på anförda skäl hävdad, att dess förslag till ett definitivt nytt skattesystem icke bör av riksdagen antagas, utan reformen för närvarande begränsas till provisoriska åtgärder, ägnade att avhjälpa de väsentligaste bristerna i nuvarande ordning, och på samma gång bereda rådum till en förnyad och mera uttömmande beredning, innan den slutliga nydaningen av kommunernas skatteväsende sker. I motiveringen till dessa yrkanden har dels gjorts gällande, att det material för prövningen av det kungliga förslaget, som i samband med det samma blivit framlagt, i och för sig icke erbjuder tillfredsställande hållpunkter för ett definitivt avgörande i en så betydelsefull fråga, dels också i olika hänseenden framställts sakliga anmärkningar mot viktiga delar av förslaget. Utskottet har vid prövningen av den stora frågan ur båda dessa synpunkter stannat vid den meningen, att en definitiv reform enligt propositionens linjer icke kan tillstyrkas, samt

att följaktligen den enda möjligheten att nu ernå en revision av vår kommunala beskattning är att söka samla meningarna om provisoriska åtgärder, vilka utan att föregripa den slutliga lösningen så långt möjligt råda bot på missförhållandena i nuvarande kommunala skatteordning.

Den granskning av det kungliga förslaget, som utskottet haft att företaga, har efter utskottets mening icke kunnat undgå att bestyrka den grundläggande anmärkning, som framförts i samtliga ifrågavarande motioner, nämligen att förslaget icke är byggt på eller åtföljt av sådana utredningar, som göra det för riksdagen möjligt att med erforderlig säkerhet bedöma vare sig förslagets tekniska hållbarhet i viktiga punkter eller dess praktiska verkningar för olika grupper av skattskyldiga. Men så mycket har dock, även med hänsyn tagen till bristerna i det föreliggande materialet, framgått ur den verkställda granskningen, att utskottet måste befara, att ett sådant skattesystem som det av Kungl. Maj:t nu föreslagna skulle komma att i stället för hittillsvarande olägenheter och orättvisor medföra andra, som strida mot förslagets eget huvudsyfte om en rättvis fördelning av skattetungan i kommunerna.

I förstnämnda hänseende har utskottet till en början, med allt erkännande av det arbete, som inom finansdepartementet nedlagts på tillgodogörandet av tidigare förarbeten och på utformningen av det nu föreslagna skattesystemet, känt det såsom en allvarlig svaghet i förslagets beredning, att detta nya system icke blivit utställt till sedvanliga yttranden av såväl statsmyndigheter som företrädare för kommunerna och för de olika näringsgrenar, som av förslaget särskilt beröras. På punkt efter punkt — i fråga om den fristående fastighetsskatten, de förändrade grunderna för skogsbeskattningen, de nya närings- och progressivskatterna — har detta medfört, att utskottet i sitt arbete saknat den ledning, som kunnat vara att hämta i dylika utlåtanden, och i all synnerhet har utskottet erfarit saknaden av sådana utlåtanden rörande det nya skattesystemet såsom ett helt, med hänsyn till de föreslagna olika skatteformernas samlade verkan på skilda grupper av skattskyldiga och i skilda delar av landet. Utskottet har likaledes nödgats konstatera det berättigade i den kritik, som i samtliga anförda motioner riktats mot värdet av den statistiska utredning rörande förslagets verkningar, vilken åtföljer huvudpropositionen, framför allt på grund av de djupgående förändringar av alla ekonomiska förhållanden, som inträtt efter den tidpunkt, från vilken utredningens primärsiffror äro hämtade. Och slutligen måste utskottet, likaledes i anslutning till motionerna, med styrka framhålla, att de brister, som vidlåda vårt nuvarande taxerings-

förfarande — och som endast till någon del skulle avhjälpas genom förändringar, som Kungl. Maj:t på detta område föreslår i propositionen nr 400 — i all synnerhet utgöra ett vägande skäl mot att nu skrida till en definitiv ny kommunalskattelagstiftning. Det är tillräckligt att erinra om de starka växlingar vid uppskattningen av fast egendom, som faktiskt förefinnas ej blott mellan olika landsdelar, utan även mellan olika kommuner inom samma län, och om de otillfredsställande garantier, som hittills funnits för en riktig uppskattning bland annat av inkomsten från jordbruksfastighet, liksom i viss mån från andra näringsföretag, för att det skall klart framstå, att alla beräkningar om verkningarna av det nya skattesystemet, vilka utgå från hittillsvarande taxeringsförfarande, äro byggda på otillförlitliga grunder. Den betydelsefulla frågan om avvägningen mellan de föreslagna nya skatteformerna — »repartitionstalen» — blir under sådana förhållanden i själva verket omöjlig att pröva med någon grad av säkerhet. Ett förbättrat taxeringsförfarande bör vara förutsättningen för en slutlig kommunal skatte-reform. Och detta alldeles särskilt, om i denna, på sätt den kungl. propositionen föreslår, skola ingå nya skatteformer, som ställa i hög grad ökade fordringar på taxeringsmyndigheternas kompetens och för-måga att genomföra enhetliga grunder vid taxeringen. Den vittgående utjämning av skattebördan mellan olika kommuner, som i den kungl. propositionen ställes i utsikt, lärer över huvud taget icke kunna med någon säkerhet planläggas, än mindre bringas till utförande, utan att någorlunda tillförlitliga garantier skapats för att kommunerna var för sig vederbörligen tillvarataga sina egna skattekällor.

Då sålunda enligt utskottets mening vissa allmänna förutsättningar för en definitiv omgestaltning av vårt kommunala beskattningssystem icke för närvarande föreligga, har utskottet ansett, att redan detta förhållande måste utgöra ett allvarligt hinder mot antagande av det kungliga förslaget. Härtill kommer, såsom ovan antytts, att utskottet har bestämda invändningar att göra mot vissa punkter i det föreslagna nya skattesystemet.

De anmärkningar, som i motionerna I: 259 och 271 samt II: 393 och 395 riktats mot de föreslagna nya »intresseskattnerna» — fristående fastighetsskatt och näringskatt vid sidan av en för alla skattskyldiga gemensam inkomstskatt — hava under utskottets behandling av ärendet blivit yttermera bestyrkta. Angående den i propositionen hävdade principen om »intresset» såsom grund för en särskild kommunal beskattning skall utskottet inskränka sig till att uttala, att denna princip vid en mera

ingående prövning synes synnerligen vansklig att omsätta i praktiska skattebestämmelser, med hänsyn till omöjligheten att på ett tillförlitligt sätt gradera olika skattskyldigas »intresse» i kommunen. Vid utskottets överläggningar har också en märkbar tendens visat sig bland det kungliga förslagets anhängare att undanskjuta den egentliga intressteorien och i dess ställe låta begreppet »objektbeskattning» träda i förgrunden, genom att identifiera de olika slagen av särskilt »intresse» inom kommunerna med vissa »objekt» för särskilda skatteformer, samt att motivera en dylik särskild objektbeskattning dels med behovet av fasta skattekällor, som äro oberoende av växlingarna i kommunmedlemmarnas personliga inkomster, dels med den särskilda skattekraft, som kan antagas följa av innehavet av ett dylikt skatteobjekt. Utskottet hyser för sin del den meningen, att en dylik förskjutning av den principiella frågeställningen borde kunna bli av ett visst värde såsom innebärande en mindre omstridd utgångspunkt för det kommunala skatteproblemets fortsatta behandling. Att en viss objektbeskattning i kommunerna kan vara behöfelig och berättigad vid sidan av skatt på personlig inkomst, lär icke kunna principiellt bestridas, så mycket mindre som redan vår nuvarande beskattning av jordbruksfastighet och annan fastighet utgör en form av dylik objektbeskattning. Men utskottet vill understryka, att, därest en objektskatt skall kunna motiveras genom den särskilda skattekraft, som innehavet av ett visst objekt anses medföra, så måste också frågan huruvida en sådan skatteform bör användas och huru skatten i så fall bör avvägas avgöras genom en prövning av denna skattekraft, vilken prövning i realiteten uppenbarligen måste ske enligt principen om skatt efter förmåga. Utskottet anser, att de av Kungl. Maj:t föreslagna intresse- eller objektskatterna icke motsvara denna fordran, samt att de även i övrigt äro anordnade på ett sådant sätt, att de icke kunna förordas till genomförande.

I motionerna I: 259 och 271 samt II: 393 och 395 har påvisats, att det kungliga förslagets fastighetsskatt och näringsskatt innebära en dubbelbeskattning för fastighetsägare och näringsidkare, vilka enligt förslaget även skola erlägga inkomstskatt efter samma regler som övriga skattskyldiga, samt att denna dubbla beskattning, så som förslaget blivit lagt, måste befaras komma att medföra en orättvis och alltför tyngande skattebörda för dessa samhällsklasser. Under hänvisning till vad som i detta hänseende anförts i motionerna vill utskottet för sin del särskilt framhålla, att de tabeller över 1918 års provtaxering, som åtfölja propositionen, ingalunda kunna anses jäva sagda farhågor, med hänsyn särskilt

till de förändrade förhållanden, som inträtt efter tidpunkten för denna provtaxering, och till den ökade belastning, som genom den oundgängliga förbättringen av taxeringsförfarandet måste komma att drabba såväl fastighet som näring.

Vad fastighetsskatten angår, har utskottet därjämte funnit de i propositionen föreslagna nya grunderna för taxering av fastighet — med särskiljande av jordbruksvärde, skogsvärde och annat värde — i flera avseenden icke tillfredsställande.

Det torde enligt utskottets mening få starkt ifrågasättas, huruvida det kan anses riktigt att på sätt som skett i den kungl. propositionen till grund för taxering av fast egendom lägga *enbart* »egendomens värde efter ortens pris (allmänna saluvärdet)»; särskilt ifråga om fastighet med huvudsakligen jordbruks- och skogsvärde synes denna regel icke kunna göras så absolut. Likaledes väcker det uppmärksamhet, att enligt det kungliga förslaget maskiner och övriga fasta inventarier skulle utskiljas från fastighets värde för att överföras till taxeringen av näringsskattepliktig förmögenhet; denna omläggning av det hittillsvarande fastighetsbegreppet är uppenbarligen föranledd av den föreslagna näringsskatten, men det må väl dragas i tvivelsmål, huruvida dess konsekvenser äro tillräckligt genomtänkta. I all synnerhet har utskottet funnit anledning till starka betänkligheter gent emot det sätt, varpå skogsbeskattningen ordnats i det kungliga förslaget.

Att den växande skogen bör såsom beskattningsföremål på ett eller annat sätt avsöndras från den nuvarande förbindelsen med jordbruksfastigheterna, synes utskottet uppenbart. Men när Kungl. Maj:t nu föreslår, att »skogens värde skall ingå i taxeringsvärdet med sitt fulla belopp» (anvisningarna till 7 § i kommunalskattelagen), och att det taxerade skogsvärdet skall påföras skattekrönor efter tre procent av taxeringen, kan utskottet ej undgå att befara, att en sådan beskattning av den växande skogen skulle leda till förtidig avverkning och därmed få till följd en misshushållning med detta utomordentligt viktiga naturkapital. Denna farhåga kan icke undanröjas av det tillägg, som finnes i anvisningarna rörande skogstaxeringen, nämligen att »det är skogens värde i handel ochandel under förutsättning av normal skötsel och fortsatt skogsbruk och icke dess värde vid fullständig realisation, som skall uppskattas». I själva verket synes en dylik regel för taxeringen knappast möjlig att tillämpa på ett tillfredsställande sätt. Emot en beskattning av skogsvärde i enlighet med Kungl. Maj:ts förslag kan även erinras, att själva taxeringen av detta värde, om den skall utföras med

vederbörlig noggrannhet, svårigen lär kunna verkställas utan betydande kostnad och tidsutdräkt. De myndigheter och övriga sakkunniga, som i samband med tidigare förslag haft tillfälle att yttra sig om denna fråga, hava också allmänt avstyrkt en skogbeskattning efter sådana grunder, som nu upptagits i det kungliga förslaget, och förordat andra utvägar. Utskottet skall sedermera återkomma till denna fråga; i förevarande sammanhang må endast framhållas, att hela spörsmålet om skogens taxering och beskattning för närvarande icke befinner sig i sådant skick, att en tillfredsställande lösning därav nu kan vinnas. Men om sålunda denna del av det kungliga förslagets fastighetsbeskattning får anses oantaglig, följer därav, att den nya uppdelning av fastigheternas taxeringsvärde, varpå det kungliga förslaget är byggt, ej heller kan genomföras, vilket i sin ordning innebär ett i och för sig mycket betydelsefullt hinder mot förslaget i dess helhet.

Rörande näringsskatten har utskottet, förutom vad ovan anförts om dess allmänna karaktär av dubbelbeskattning, funnit de betänkligheter, som uttalats mot den tekniska utformningen, i flera avseenden förstärkta vid en närmare granskning. Kammarrätten har med hänsyn till svårigheterna vid tillämpningen av de invecklade bestämmelserna icke vågat förorda förslaget med nuvarande organisation av taxeringsarbetet, och utskottet måste även för sin del redan av denna grund stanna vid samma omdöme. Därjämte anser sig utskottet ej kunna lämna oanmärkt, att det torde vara tvivel underkastat, huruvida förslagets kombination av »meravkastning», »arbetarkapital» och »näringskattepliktig förmögenhet» för beräkning av det näringsskattepliktiga kapitalet, om den också låter sig teoretiskt motiveras, kan anses praktiskt lycklig eller riktig. Vad meravkastningen angår, är att märka, att densamma i betydande omfattning föreslås till särskild beskattning även genom den kommunala progressivskatten; i den kungl. propositionen hava icke anförts tillräckliga skäl för att under sådana förhållanden införa denna särbeskattning också inom näringsskatten. Den plats, som arbetarkapitalet erhållit vid beräkningen av näringsskattekapitalet, föranleder, att av två företag med samma förmögenhet och meravkastning det, som sysselsätter ett större antal arbetare, blir hårdare beskattat, vilket icke lär kunna anses ur någon synpunkt sakligt berättigat. Den invecklade konstruktionen av grunderna för näringsskattekapitalets beräkning har för övrigt givit upphov till oklarheter och tvivelaktiga punkter även i detaljerna av detta kapitel; exempelvis må nämnas, att reglerna för beräkning av i näringen anställda personer för många fall torde vara otillräckliga och att bestämmelserna om avdrag från meravkastningen av näringsidkarens

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 14 saml. Nr 444.

eller affärsledningens arbetsförtjänst måste betecknas såsom tämligen godtyckliga. Från alla dessa synpunkter har utskottet icke kunnat undgå att finna, att även fränsett de principiella invändningarna mot en fristående näringsskatt det kungliga förslaget i denna del företer sådana svagheter i sin allmänna läggning och utformning, att det icke bör av riksdagen godtagas.

Vad sålunda anförts i fråga om fastighetsskatten och näringskatten torde vara tillräckligt för att angiva de huvudsakliga skäl, som jämte bristerna i ärendets föregående beredning gjort det för utskottet omöjligt att tillstyrka en lösning av den kommunala skattefrågan efter den kungl. propositionens linjer.

När det sedan gällt att överväga de provisoriska åtgärder till förbättring av kommunernas skatteväsende, som under sådana förhållanden måste bli den enda utvägen att nu ernå ett positivt resultat, har utskottet till en början haft att taga ståndpunkt till den tanke, som framförts i motionerna I: 282 och II: 406 samt även upptagits under utskottets överläggningar: att likväl lägga Kungl. Maj:ts förslag till grund för en provisorisk lagstiftning med begränsad giltighetstid.

Tanken har inom utskottet blivit utformad i tre olika förslag. Från ett håll har yrkats, att den kungl. propositionen skulle antagas oförändrad, så när som på vissa omläggningar i progressivskatten och en detaljändring under näringsskatten, men endast för ett visst antal år. Ett annat förslag har anslutit sig till nyss anförda motion; dess mest framträdande skiljaktighet från propositionen är en stark nedsättning av repartitionstalen. Slutligen har också framkommit ett yrkande, som i likhet med de förutnämnda upptager propositionens fristående fastighetsskatt och näringsskatt ävensom de huvudsakliga, på dessa skatter uppbyggda delarna av kommunalskattelagen, men något modifierar grunderna för fastighetsbeskattningen och i fråga om repartitionstalen går en medelväg mellan propositionen och motionen.

Utskottet har icke kunnat ansluta sig till något av dessa förslag.

Från de synpunkter, som utskottet i det föregående utvecklat, måste mot själva grundtanken i förslagen riktas den gemensamma och redan i och för sig avgörande anmärkningen, att samma skäl, som anförts mot ett godtagande av den kungl. propositionen såsom definitiv reform, givetvis också måste tala mot dess antagande såsom provisorium. När enligt utskottets mening viktiga förutsättningar saknas för att med säkerhet bedöma hela det kungliga förslagets verkningar, och när allvarliga betänkligheter framförts mot de springande punkterna i

själva skattesystemet, så ligger det i öppen dag, att intet av dessa huvudskäl mot förslaget på något sätt skulle undanrödjas genom att tillsvidare begränsa dess giltighet till vissa år. Finner man den kungl. propositionens grundvalar, så långt det varit möjligt att pröva dem, icke hållbara för en slutgiltig lösning, så vore det ett otillåtligt experimenterande på ett så betydelsefullt och ömtåligt område att godtaga dem i en försökslagstiftning, i varje fall då det, såsom längre fram skall visas, finnes goda möjligheter att på annan och säkrare väg ernå en provisorisk reform, som bör kunna tillfredsställa alla skäliga anspråk.

I fråga om det första av de nu anförda provisorieförslagen torde dessa allmänna anmärkningar vara tillräckliga. Rörande förslaget nummer två, som motsvarar motionerna I:282 och II:406, erinrar utskottet därjämte om följande. I dessa motioner hava yrkanden gjorts om betydelsefulla förändringar i den kungl. propositionens kommunala skattelag: motionärerna hävda, att till grund för jordbruksfastigheternas taxering bör läggas »avkastningsvärdet» och icke saluvärdet och för taxeringen av skogsvärde likaledes dess avkastning »vid ett efter förhållandena lämpat rationellt skogsbruk»; de göra förbehåll för »lämpliga förändringar i näringsskatten», i synnerhet med hänsyn till de tekniska svårigheterna vid dess genomförande, och de uppställa såsom villkor, »om också icke alldeles oeftergivligt», för ett provisoriskt försök med propositionens nya objektbeskattning, att en provisorisk förbättring sker av taxeringsmyndigheternas organisation. Intet av dessa önskemål har visat sig möjligt att nu förverkliga; detta borde även för dem, som anslutit sig till ifrågavarande motion, utgöra ett hinder för att fullfölja tanken om ett provisorium på sådan basis. Härjämte hava motionärerna såsom »oeftergivligt villkor» fordrat den förutnämnda, starka reduktionen av repartitionstalen: för jordbruksvärde från 6 procent i Kungl. Maj:ts förslag till 2 procent, för skogsvärde från 3 till 1.5 procent, för annat värde av fastighet från 4.5 procent till 2 procent och för näringsskattekapital från 3 till 2 procent. Det lär ligga i öppen dag, att en sådan reduktion skulle innebära en fullständig omkastning i utnyttjandet av det kungliga förslagens skatteformer och sålunda i sak, om ej i form, sönderbryta hela den tankegång, på vilken förslaget blivit byggt. En skatteordning, sammansatt av så heterogena faktorer, måste även såsom provisorium te sig såsom en onaturlig konstruktion. Det finnes dessutom alla skäl att befara, att verkningarna, åtminstone under nuvarande taxeringsförhållanden, skulle gå i rakt motsatt riktning mot vad som avsetts med hela reformen, och att särskilt det utomordentligt starkt nedsatta repartitionstalet för jord-

bruksfastighet och annan fastighet skulle kunna, i händelse av vikande konjunkturer och därav följande minskning i den beskattningsbara inkomsten, medföra ödesdigra följder för kommunerna, som hittills räknat de stadgade 6 och 5 procenten av fastigheternas taxeringsvärden såsom sin säkraste skattekälla. Utskottet har låtit uppgöra en sammanställning av motionens verkningar med användning av de enda siffror, som för närvarande stå till buds, nämligen från 1918 års provtaxering, och med all reservation för osäkerheten i denna beräkningsgrund synes dock sammanställningen oförtydligt visa, att motionens repartitionstal skulle minska antalet skattekrönor för fastighetsskatten så väl i städer och stadslignande samhällen som på landsbygden på ett sätt, som knappast kan anses förenligt med denna skatts betydelsefulla plats i kommunernas ekonomi, samt att i övrigt även under ett år med så gynnsamma inkomstsiffror som provtaxeringsåret härav skulle vållas en påfallande hög utdebitering. Det synes utskottet ovedersägligt, att här i ligger ytterligare ett bestämt hinder mot godtagande av ett dylikt provisorium.

Vad slutligen angår det tredje provisorieförslaget på propositionens grund är först att märka, att ej heller de jämkningar, som detta förslag avser att göra i fastighetsskatten, kunna undanröjda svagheter i dess konstruktion, men däremot synas på denna viktiga punkt medföra nya vanskligheter. Jämkningarna innebära, att den av Kungl. Maj:t föreslagna särskilda beskattningen av skogsvärde skulle utgå och fastigheterna tillsviðare beskattas enligt hittillsvarande indelningsgrund, såsom »jordbruksfastighet» och »annan fastighet». Utskottet kan ej undgå att fråga sig, om det med hänsyn till sammanhanget i hela propositionens skattesystem kan vara rådligt att företaga en sådan operation, vilken bland annat skulle medföra, att skogsfastighet bleve belastad både med fristående fastighetsskatt efter samma repartitionstal som jordbruksfastighet och med inkomstskatt. Efter det att den av utskottet förordade reformen av taxeringsförfarandet ägt rum, skulle enligt förslaget fastighetsindelningen bliva »jordbruksvärde» och »annat värde», med hänförande av skogsmark jämte därå växande skog under »jordbruksvärde»; icke heller denna anordning kan utskottet finna tillrådlig. I fråga om näringskatten har detta förslag lika litet som de övriga gjort någon som helst förbättring; alla de genomgripande anmärkningarna mot denna skatts konstruktion stå således oförminskade kvar. Repartitionstalen slutligen — 4 procent av taxeringsvärdet för jordbruksfastighet, 3 procent av annan fastighet, 2 procent av näringssskattekapital — kunna te sig såsom en summarisk kompromiss mellan propositionen samt motionerna I : 282 och

II: 406, vilken emellertid förefaller lika litet tillfredsställande från propositionens förutsättningar som från motionernas. Å ena sidan är att märka, att vid propositionens uppgörande beräkningar skett efter tre alternativ för dessa tal, och att Kungl. Maj:t föreslagit *det högsta* av dessa alternativ, medan nu förevarande kompromissförslag för så väl jordbruksvärde som annat fastighetsvärde stannar *under det lägsta*; nedsättningen i förhållande till propositionen utgör ej mindre än en tredjedel. Även om denna nedsättning i fråga om fastigheterna är mindre än den som yrkats i motionerna I: 282 och II: 406, synes den svårigen låta förena sig med propositionens allmänna utgångspunkter, och man måste även vid detta förslag fråga sig, om ej fastighetsbeskattningens plats såsom grundtillgång för kommunerna kan äventyras, i all synnerhet vad städer och stadsliknande samhällen beträffar. Å andra sidan synas dessa repartitionstal lika oförenliga med tankegången i de ifrågavarande motionerna; 4 procent för jordbruksvärde och 3 procent för annat fastighetsvärde äro dock något helt annat än de 2 procent för dessa värden, som i motionerna fordras såsom »oeftergivligt villkor». Den mellanståndpunkt, som detta förslag intagit i fråga om repartitionstalen, torde sålunda knappast vara ägnad att stärka detsamma. Ur de synpunkter, som utskottet anlagt på frågan i dess helhet, kan det i varje fall icke förordas.

För egen del har utskottet av både principiella och praktiska grunder stannat vid den meningen, att, därest ett provisorium nu skall kunna åstadkommas, som å ena sidan medför verkligt betydande praktiska förbättringar och å andra sidan lämnar frågan om den slutliga lösningen öppen för en förnyad prövning, så bör detta provisorium uppbyggas på de grundtankar, som återfinnas i motionerna I: 259 och 271 samt II: 393 och 395, nämligen upptagande ur den kungl. propositionen av *de* punkter, som låta sig infogas i nuvarande skattesystem, och komplettering av detta system med beskattning även av inkomst från fastighet, i den mån densamma överskjuter fastighetens beskattning på grund av det taxerade fastighetsvärdet. Huvuddragen av detta provisorium, som utskottet sålunda vill föreslå riksdagen att godkänna, kunna sammanfattas sålunda.

Den av Kungl. Maj:t föreslagna höjningen och omregleringen av de skattefria avdragen — däri inbegripet avdrag för ränta å gäld — accepteras. Ett antal detaljförändringar i fråga om taxeringen av inkomst, vilka kunna genomföras oberoende av propositionens nya skattesystem, upptagas likaledes. Den år 1919 beslutade kommunala skattskyldigheten på aktier bibehålles, ehuru inom utskottet jämväl den mening uttalats,

att dess berättigande måste vid en definitiv lösning av beskattningen underkastas en förnyad prövning. Utsträckt skattskyldighet införes för statens fasta egendom samt av staten bedriven rörelse i full överensstämmelse med propositionen. Fastighetsbeskattningen kvarstår oförändrad enligt hittills gällande regler, men utökas genom beskattning även av den inkomst från fastighet, som överstiger sex procent av taxeringen för jordbruksfastighet och fem procent av annan fastighets taxering. Samtliga härav föranledda nya bestämmelser inarbetas i bevillningsförordningen. Slutligen införes en fristående provisorisk kommunal progressivskatt, byggd på det i propositionen ingående förslaget men i väsentliga punkter omarbetad på grund av anmärkningar och önskemål, som framkommit dels i vederbörande motioner, dels under utskottsbehandlingen.

Vissa detaljer i dessa förslag skola längre fram närmare motiveras. Angående de viktigaste punkterna och förslagets innebörd i dess helhet må anföras följande.

Den av utskottet föreslagna beskattningen av fast egendom innebär en kombinerad fastighets- och inkomstskatt, i vilken det själva fastigheten påförda beskattningsbara beloppet ingår såsom ett garanterat *minimum* för dess beskattning. Genom denna anordning vinnes å ena sidan, att kommunerna få behålla ograverad den viktiga skattekölla, som de hittills haft i de stadgade sex procenten på jordbruksfastighets och fem procenten på annan fastighets taxeringsvärden, samt å andra sidan att man undanröjer den anomali, som för närvarande består, nämligen att inkomst av fastighet, som överskjuter nämnda procent på taxeringsvärdet, går fri från kommunal beskattning. Det kan tilläggas, att i och med det att en dylik överskjutande inkomst av fastighet underkastas beskattning, vinnes också ett verksamt korrektiv emot alltför låg fastighetstaxering. Att denna kompletterande beskattning av inkomst från fastighet bör kunna tillföra kommunerna ett avsevärt antal nya bevillningskronor, i all synnerhet om noggrannare regler införes för taxeringen av sagda inkomst, på sätt Kungl. Maj:t i propositionen nr 400 föreslår och utskottet förordar, ligger i sakens natur och bestyrkes av de beräkningar, som utskottet låtit verkställa om verkningarna av de olika motionernas skatteförslag. Utskottet har ingalunda förbisett den anmärkning, som både i den kungl. propositionen och under ärendets behandling blivit framställd mot ifrågavarande anordning ur den synpunkten, att de fastighetsägare, som på grund av skuld eller annan orsak ej nå en nettoinkomst, motsvarande den för fastigheten stadgade procenten av taxeringsvärdet, på detta sätt få skatta för mer än sin

inkomst. Men denna olägenhet är, såsom framhållits i motionerna I: 259 och II: 393, oskiljaktig från all minimibeskattning, den existerar nu och skulle fortfa ra även enligt Kungl. Maj:ts förslag, och det kan icke begäras av ett förslag till provisorium, att detta skall lösa ett problem, som hittills icke i något framkommet skatteförslag blivit löst.

Genom den kombinerade inkomst- och fastighetsskatten uppstår, såsom framhållits i motionerna I: 259 och 271 samt II: 393 och 395, en särskild fråga om förhållandet mellan denna beskattning och skogsaccisen. Utskottet ansluter sig till den principiella uppfattning, att därest skogsaccisen skulle utgå oförändrad vid sidan av fastighets- och inkomstskatt, detta kan anses innebära en dubbelbeskattning, vilken om möjligt borde förebyggas. Kungl. Maj:t, som haft att behandla samma fråga från det föreslagna nya skattesystemets utgångspunkter, har sökt lösa densamma genom att nedsätta skogsaccisen till en tiondel; syftet har varit att accisen såsom beskattning skulle praktiskt taget sakna betydelse men taxeringen till accis liksom hittills kunna tjäna till grund för skogsvårdsavgifternas utdebitering. Denna utväg kan utskottet icke finna tillrädlig redan av det skäl, att en dylik sänkning av accisen måste befaras minska de kommunala myndigheternas intresse för en omsorgsfull taxering av avverkningarna, vilket kunde få betänkliga verkningar för skogsvårdsavgifterna. Därjämte anser utskottet en avskrivning av skogsaccisen otillrädlig ur den synpunkten, att mycket synes tala för bibehållande och måhända ytterligare utvecklande av denna skatteform vid den reform av skogsbeskattningen, som utskottet föreslår riksdagen att begära. Den enda utvägen för undvikande av ifrågavarande dubbelbeskattning synes under sådana förhållanden vara att söka tillsvidare, intill dess att skogsbeskattningen blir definitivt ordnad, föreskriva en avkortning av accisen i någon form på den inkomstskatt från fastighet, vilken överskjuter den egentliga fastighetsskatten.

Utskottet har efter ingående prövning funnit sig närmast tilltalat av det förslag i detta hänseende, som skisserats i motionerna I: 271 och II: 395. Emellertid hava svårigheter yppat sig att finna allmängiltiga former för genomförande av denna avkortning gent emot utdebiteringen till både den borgerliga och kyrkliga kommunen — vilket utan tvivel är det riktiga — i sådana fall, där dessa kommuner icke sammanfalla. Utskottet har icke funnit det möjligt att med den knappa tid och det otillräckliga material, som stått till dess förfogande, utfärda författningsförslag i sagda syfte. Det är ej heller erforderligt, att så sker vid denna riksdag. Den skogsaccis, för vilken rätt till avkortning

först kan komma att tillämpas, kommer att först under loppet av 1921 påföras och uppbäras samt beräknas vid uppgörande av kommunernas utgifts- och inkomststat för 1922. Ett beslut, som tekniskt utformar ifrågavarande avdragsrätt, behöver sålunda ej fattas förr än vid 1921 års riksdag.

På grund härav har utskottet stannat vid att föreslå riksdagen, att, med bibehållande av skogsaccisen, i den skrivelse till Kungl. Maj:t, varom utskottet hemställer, anhålla att Kungl. Maj:t ville låta ofördröjligen utarbета och för 1921 års riksdag i god tid framlägga förslag om ordnande av anförda avkortning.

I motionerna I:271 och II:395 har uppslaget med kombinerad objekt- och inkomstskatt blivit utfört även för näringsföretag, i det att en näringskatt, dock byggd uteslutande på det i näringsföretaget nedlagda kapitalet och med ett repartitionstal av endast 1.5 procent å detta kapital, infogats såsom garanterad minimibeskattning på sådana företag, i motsvarighet till fastighetsägares fastighetsskatt. Utskottet har emellertid funnit, att tillräcklig anledning icke föreligger till införande av en sådan skatt i provisoriet, då den å ena sidan enligt verkställda beräkningar icke kan under normala förhållanden väntas erhålla någon egentlig betydelse för kommunernas ekonomi och å andra sidan dess införande även i denna modifierade form skulle bereda betydande praktiska och tekniska svårigheter. Därtill kommer, att behovet av en dylik skatt förminskas genom progressivskattens införande.

Under sådana förhållanden har utskottet givetvis funnit det riktigast, att de nya bestämmelserna om fastighets- och inkomstbeskattningen inarbetas i den hittills gällande bevillningsförordningen, på sätt som föreslagits i motionerna I:259 och II:393. Därmed vinnes också den fördelen, att de provisoriska åtgärderna framträda i en mera naturlig yttre form; det har synts utskottet mindre tilltalande att upptaga den formella ramen av Kungl. Maj:ts föreslagna nya kommunal-skattelag, när det nya skattesystem, omkring vilket denna lag blivit utbyggt, icke kunnat av utskottet förordas.

Att utskottet i sitt förslag till provisorium upptagit en kommunal progressivskatt, har särskilt sin grund däri, att det befunnits behövt att tillföra kommunerna en dylik skatteinkomst vid sidan av utdebiteringen på bevillningskronorna för att kunna hålla denna utdebitering

ner i skäligen belopp. Den prövning, som Kungl. Maj:ts förslag i denna del undergått, har emellertid föranlett väsentliga ändringar däri.

I anslutning till vad som yrkats i motionerna I : 259 och II : 393 har utskottet enats om att huvudparten av progressivskatten från såväl enskilda som bolag eller 75 procent bör avses för vederbörande kommuns eget behov, samt att denna del bör, därest den skattskyldiges inkomst förvärvats inom flera kommuner, slås ut på dessa efter fördelningen av hans bevillningspliktiga inkomst, enligt beslut av prövningsnämnden i det län, där han är mantalsskriven. Därjämte har det befunnits önskvärt att, till befordrande av en sund kommunal hushållning, sätta varje kommuns rätt att uppbära den på kommunen belöpande progressivskatten i viss relation till utdebiteringen på alla skattskyldiga. Så har skett genom infogande av en ny bestämmelse, att högst en fjärdedel av varje kommuns skattebehov får fyllas genom progressivskatten — en proportion, som bör vara ägnad att hos alla skattskyldiga inskräpa ansvarskänsla vid handhavandet av kommunens ekonomi, på samma gång som den dock i regel låter kommunen fullt ut tillgodogöra sig sina progressivskattemedel. I samband härmed har stadgats, att inom den sålunda angivna gränsen progressivskatten får användas till såväl den borgerliga som den kyrkliga kommunens behov, medan i Kungl. Maj:ts proposition förutsatts, att den endast skulle komma den borgerliga kommunen till godo. Vad beträffar den del av progressivskatten, som avsetts för utjämning av skattetrycket olika kommuner eller andra menigheter emellan (återstående 25 procent), har utskottet ansett, att, då inga nya grunder för denna utjämning ens antydningssvis blivit angivna i den kungl. propositionen, och då det efter utskottet tillgängliga underrättelser knappast torde vara att vänta, att någon mera omfattande utjämningsplan kan komma att föreläggas nästkommande riksdag, försiktigheten bjuder att skapa någon säkerhet mot att denna del av progressivskatten skulle komma att upptagas i vidare mån än som är erforderligt för det syfte, för vilket den är särskilt avsedd. I enlighet härmed har man tänkt sig att de för skatteutjämning avsedda 25 procenten av skattens belopp visserligen skola påföras samtidigt med kommunandelen, 75 procent, men att uppbörd av utjämningsandelen ej skall ske, förrän det samlade behovet av medel för sagda ändamål blivit av Kungl. Maj:t konstaterat; skulle därvid befinnas, att det påförda beloppet överstiger det sålunda konstaterade behovet med skälig marginal för restantier vid uppbörden, har Kungl. Maj:t att förordna om motsvarande nedsättning av denna del av skatten. Utskottet erinrar, att grunderna för utjämningen givetvis

fortfarande som hittills komma att bestämmas av Kungl. Maj:t och riksdagen gemensamt.

Slutligen har utskottet ej kunnat i oförändrat skick acceptera de av Kungl. Maj:t föreslagna skalorna för progressivskatten, enär dessa så väl för enskilda som för bolag synts strängare än som påkallas av skattens ändamål och vad som kan anses skäligt med hänsyn till den skattebörda, vilken i övrigt drabbar dessa kategorier av skattskyldiga. På grund härav föreslås en jämkning av procentsiffrorna alltifrån de första grupperna och därjämte en utsträckning uppåt, så att maximum inträder först vid ett taxeringsbart belopp, som är ungefär dubbelt så högt som det av Kungl. Maj:t föreslagna; i fråga om bolag har därjämte högsta procenten i förhållande till det beskattningsbara beloppet sänkts från 6 till 5. Av utskottet föranstaltade beräkningar, som bifogas utlåtandet, bil. 8, tab. 7, synas giva vid handen, att denna jämkning av skalorna icke kommer att reducera skattens avkastning mera än att den ändock kan motsvara sitt syfte i provisoriet. Med användning av de siffror, varpå propositionens motsvarande kalkyler äro byggda, nämligen 1917 års taxeringar, och efter en reduktion i fråga om skatten från bolag efter samma grunder som tillämpats i propositionen, skulle enligt de av utskottet föreslagna skalorna avkastningen bliva från enskilda 28 miljoner, mot 36 miljoner enligt propositionen, och från bolag 15 miljoner, mot propositionens 20 miljoner, alltså summa 43 miljoner mot 56. Genom att 75 procent av skatten så väl från enskilda som från bolag enligt utskottets förslag skola tillkomma kommunerna, erhålla dessa även efter skalornas jämkning ett större belopp — 32 miljoner kronor — än det, som genom propositionens fördelning tillkommer dem eller 29 miljoner. Till utjämning skulle i varje fall inflyta 11 miljoner, vilket utan tvivel är för närvarande tillräckligt. — Härtill kommer, att i dessa som i andra avseenden alla beräkningar på grundval av 1917 års taxeringar måste bliva avgjort missvisande. Det till inkomst- och förmögenhetsskatt taxerade beloppet uppgick år 1917 till 3,617 miljoner, men år 1919 till 5,741 miljoner — en stegring alltså på två år av 2,124 miljoner 59 procent. All sannolikhet talar för, att progressivskatten, åtminstone den del som inflyter från enskilda, kommer att giva betydligt större avkastning än den, som beräknats på grund av 1917 års taxeringssiffror.

Givetvis har utskottet funnit det angeläget att även i andra hänseenden än de nu berörda söka åstadkomma beräkningar om verkningsarna av det föreslagna provisoriet, liksom i allmänhet av de olika för-

slag, som blivit framställda dels i de väckta motionerna, dels under utskottets behandling av frågan. Såsom redan på åtskilliga ställen i detta utlåtande blivit berört, har för sådana sammanfattande beräkningar intet annat material stått till förfogande än det som använts vid utarbetningen av Kungl. Maj:ts proposition, och bristerna i detta material äro förut påvisade. Det är med uttryckligt betonande av att de sålunda framkomna siffrorna *icke* kunna giva någon tillförlitlig bild av vare sig det ena eller det andra förslagets verkningar under *nuvarande* förhållanden, som utskottet framlägger jämförande tabblåer dels över Kungl. Maj:ts proposition och de väckta motionerna, dels över de olika under utskottsarbetet framkomna provisorieförslagen (Bil. 7 och 8).

Det har icke varit möjligt att i tabellerna utslå kommunandelen av progressivskatten efter fördelningen av den skattskyldiges bevilningspliktiga inkomst, på sätt utskottet förordar och i samtliga provisorieförslag godtagits. Tabellerna hänföra sålunda hela kommunandelen av denna skatt till mantalsskrivningskommunen, vilket gör, att siffrorna ej heller i detta hänseende giva en riktig bild av förslagets verkningar. I stort sett torde genom utslagningen de stora stadskommunernas progressivskatt komma att något minskas och ett flertal mindre städer och landskommuner erhålla en förhöjd andel.

Utskottet vill härjämte anmärka, att det provisorieförslag, som närmast ansluter sig till propositionen (i tabellerna betecknat såsom herr Möllers förslag), skiljer sig från samtliga andra därutinnan, att det förstnämnda bibehåller skalan för progressivskatten av bolag oförändrad och endast obetydligt jämkar skalan för samma skatt av enskilda, vilket naturligtvis ger en högre avkastning än de skalor, som ifråga om kommunandelen i realiteten äro gemensamma för övriga förslag, samt sänker utdebiteringen och de icke progressivskattskyldiges skattebelopp i de kommuner, som komma i åtnjutande av progressivskatt. Med hänsyn härtill bör framhållas, att de jämkningar i den progressiva skalan, varom från alla andra håll inom utskottet enighet vunnits, såsom förut anförts skett med hänsyn till att de under denna skatt fallande kategorierna av skattskyldiga ej böra drabbas av den nya skattebördan hårdare än vad som kan anses skäligt och vad som kräves av progressivskattens ändamål. Det företräde, som sagda förslag kan synas innebära för övriga skattskyldiga, bör under sådana förhållanden icke tala till dess förmån.

Utskottet vågar göra gällande, att i stort sett de jämförande tabellerna i sin mån kraftigt tala för effektiviteten av det förordade provisorieförslaget. Den lättnad i lönearbetares, lägre inkomstagares

och tjänsteinnehavares skattebörda, som är det mest trängande behovet inom vårt kommunala skatteväsende, blir genom utskottets förslag kraftigt tillgodosett, såsom framgår särskilt av bil. 8, tab. 5. Förskjutningen av skattebördan till de mera bärkraftiga blir betydande, utan att överstiga måttet av deras förmåga. Genom fastighetsbeskattningens bibehållande enligt nuvarande regler bevaras för kommunerna denna trygghande grundtillgång av bevillningskronor, oberoende av konjunkturernas växlingar, och dels genom beskattningen av fastighetsägares överskjutande inkomst, dels genom att de förhöjda allmänna avdragen icke gälla för själva fastighetsskatten, blir dessa skattskyldigas skattekraft bättre utnyttjad (Bil. 8, tab. 2 och 4).

Rörande provisoriets giltighetstid har utskottet enats om en period av fyra år, med hänsyn därtill, att den förnyade prövning, som problemet om den definitiva lösningen måste underkastas, om densamma skall kunna byggas på en förut genomförd taxeringsreform, icke lär kunna resultera i ett förslag från Kungl. Maj:t tidigare än vid 1924 års riksdag.

Att utskottet förordar igångsättande snarast möjligt av denna förnyade prövning, faller efter den ställning utskottet intagit till frågan i dess helhet av sig själv. Det torde på grund av det läge, vari kommunalskattefrågan nu kommit, icke vara möjligt att angiva några andra principiella riktlinjer än att prövningen bör utgå dels från det material, som sammanförts i Kungl. Maj:ts proposition, dels från de uppslag, som framlagts av reservanterna bland 1919 års sakkunniga, dels slutligen från de synpunkter, som framkommit i de vid innevarande riksdag väckta motionerna och i utskottets föregående uttalanden. Utskottet anser det angeläget att betona, att de provisoriska förslag, vartill dess arbete lett, från dess sida icke äro avsedda att i något hänseende vara bindande för den blivande nya utredningen, på samma gång utskottet förutsätter, att, därest detta provisorium vinner giltighet, erfarenheterna från dess tillämpning bliva vederbörligen beaktade.

Såsom ett vägande skäl att ej nu skrida till en definitiv ny kommunalskattelagstiftning har utskottet i det föregående framhållit de brister, som vidlåda vårt nuvarande taxeringsväsende, och därvid erinrat bl. a. om den ojämnhet, som föreligger i fråga om fastighetstaxeringen, samt om saknaden av tillfredsställande garantier för en riktig uppskattning av inkomsten från jordbruksfastighet.

Under det att sistnämnda brist delvis avhjälpes genom i propositionen nr 400 innefattade förslag till ändringar i förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering med tillhörande deklara-tionsformulär, kvarstår däremot med oförminskad styrka behovet av ett förbättrat taxeringsförfarande beträffande fastigheter.

I det uti sistnämnda proposition delvis återgivna, tidigare offentliggjorda yttrande av chefen för finansdepartementet till statsrådsproto-kollet den 31 oktober 1919 har framhållits erforderligheten av en genomgripande omläggning av taxeringsväsendet i fråga om såväl taxerings-myndigheternas organisation som taxeringsförfarandet och därvid bland framkomna önskemål berörts även frågorna om mera sakkunnig utrustning av taxeringsmyndigheterna och fastighetstaxeringarnas överlämnande åt särskilda nämnder. I fråga om dessa önskemål ansåg departementschefen sig böra betona, att de organisatoriska reformerna icke borde utmynna i en onödigt tung, starkt centraliserad förvaltningsapparat, samt att vid en reform av taxeringsmyndigheternas organisation icke finge förbises vikten av att behörigt utrymme fortfarande lämnades åt den självbe-skattningsprincip, som vore för det svenska skattesystemet grundläg-gande. Departementschefen förklarade sig emellertid på de i proposi-tionen återgivna grunder anse, att med ett omedelbart igångsättande av en mera omfattande omläggning av taxeringsväsendet borde under den närmaste tiden anstå.

Enligt propositionen nr 191 med förslag till kommunalskattelag är allmän fastighetstaxering avsedd att ske under år 1921; och föreslås i propositionen nr 400 i fråga om beskattningsnämndernas sammansätt-ning och arbetssätt i huvudsak bibehållandet av nu gällande, i förord-ningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering meddelade föreskrifter.

Såsom av förut lämnade redogörelse för i ämnet väckta motioner framgår, hava i nu förevarande hänseende yrkanden framställts i mo-tionen I:282, att i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begäras fram-läggande av förslag till en genomgripande omorganisation av taxerings-väsendet med syfte att uppnå större enhetlighet vid taxeringarna och kontroll över dessas utförande samt i motionen II:409, att i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhållas dels om utredning i närmare angivet syfte angående förändrade bestämmelser om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering samt om de speciella grunderna för fastighets-taxering, och dels om framläggande av det förslag, som av utredningen kunde föranledas, så tidigt, att det kunde under 1921 års riksdag före-komma till avgörande.

Vid övervägande av hithörande förhållanden har det syntts utskottet vara av största vikt, att ny allmän fastighetstaxering kommer till stånd så fort det genom ändrade bestämmelser i fråga om taxeringsförfarandet vunnits säkerhet för åstadkommande av en mera rättvis och jämn fastighetstaxering än den nuvarande. En skyndsam omvärdering av fastigheterna är särskilt av behovet påkallad med hänsyn till angelägenheten av att såmedelst erhålla en mera tillförlitlig grund för bedömandet vid prövning av framställningar om statsunderstöd till skattetyngda kommuner av de kommunala skattebördornas verkliga tyngd ävensom ett fastare underlag för uppgörande så fort ske kan av förslag till en definitiv kommunalskattelagstiftning.

Utskottet har haft under omprövning att i sådant syfte redan i år föreslå vissa provisoriska bestämmelser, avsedda att komma i tillämpning vid en tillärnad allmän fastighetstaxering under 1921; och har inom utskottet även utarbetats förslag till förordning i sådant avseende. Enligt detta förslag skulle Kungl. Maj:ts befallningshavande hava att för landet och, i den mån så funnes lämpligt, för stad eller viss del av stad förordna två eller flera personer — av vilka en eller flera borde äga sakkunskap och erfarenhet i uppskattning av skog och andra i uppskattning av fast egendom i övrigt — att i egenskap av sakkunniga vid fastighetstaxering verka för åstadkommande av en riktig och jämn uppskattning av fast egendom såväl inom varje särskild kommun som inom olika kommuner sins emellan. Dylik sakkunnig, vars tjänstgöringsområde Kungl. Maj:ts befallningshavande hade att bestämma, skulle enligt förslaget hava bl. a. att tillhandagå taxeringsnämnderna med råd och upplysningar i frågor om uppskattning av fast egendom, att för sådant ändamål, i den mån så kunde ske, delta i förarbetena till uppskattningen och närvara vid taxeringsnämndernas sammanträden, då frågor om fastighetstaxering förekomme till behandling, samt att hos prövningsnämnderna framställa de anmärkningar i anledning av taxeringsnämndernas beslut rörande fastighetstaxering, vartill han funne skäl föreligga.

Utskottet har emellertid ej tilltrött sig att framställa förslag om förevarande bestämmelsers antagande, enär de ej syntts utskottet innefatta tillräckliga garantier för en effektiv och enhetlig fastighetstaxering och således ej heller vara ägnade att bereda ett nog tillförlitligt underlag för ett blivande förslag till definitiv kommunalskattelag.

I stället har utskottet funnit sig böra hemställa om påkallande i skrivelse till Kungl. Maj:t om erforderlig utredning för framläggande till nästa års riksdag av förslag till mera genomgripande ändringar i

lithörande bestämmelser, syftande till att komma till användning vid ny allmän fastighetstaxering under år 1922. Därvid har av utskottet i första hand tagits sikte å behovet av förändrad organisation av beskattningsnämnderna. I sådant avseende har det synts utskottet, att den allmänna fastighetstaxeringen bör grundas å särskilda, under närmast föregående års höst för ändamålet avgivna deklarationer samt verkställas genom fristående för dylikt syfte särskilt tillsatta beskattningsnämnder.

Inom utskottet har framlagts följande detaljerade förslag i fråga om beskattningsnämndernas sammansättning, verksamhetsområden och arbetssätt. För granskning av de avgivna deklarationerna och inhämtande i övrigt av nödiga upplysningar angående fastigheterna förordnar Kungl. Maj:ts befallningshavande personer, som äga särskild sakkunskap rörande värdering av fast egendom, att var för sitt taxeringsdistrikt bereda uppskattningen. Distriktets storlek anpassas så, att den sakkunnige kan förutsättas *dels* inom vederbörlig tid medhinna beredningsarbetet för distriktet och *dels* — i likhet med övriga för distriktet i dess helhet utsedda ledamöter i distriktets fastighetstaxeringsnämnd — besitta erforderlig lokalkännedom inom distriktet. I regel torde taxeringsdistrikt böra omfatta ett flertal kommuner, exempelvis, där så lämpar sig, ett härad eller ett tingslag. Efter det deklarationer och andra uppgifter blivit av den sakkunnige genomgångna, fortsättes beredningen vid av honom i orterna hållna sammanträden, där lämpligt antal för varje kommun utsedda representanter äga att deltaga och yttra sig angående värdet å de särskilda inom kommunerna belägna fastigheterna, dock utan att omröstning under detta förberedande arbete synes böra företagas. Större kommuner må kunna uppdelas i och mindre sammanslås till beredningsdistrikt. Sedan beredningen, varmed arbetet torde böra börja på hösten året före det, då taxeringen skall ske, blivit avslutad, verkställles taxeringen av fastighetstaxeringsnämnden, vilken bör hava slutfört sitt arbete före mars månads utgång. Denna nämnd synes förslagsvis böra bestå av — förutom förenämnda sakkunnige såsom föredragande ledamot — *dels* ytterligare två för taxeringsdistriktet i dess helhet förordnade ledamöter, därav en, ordföranden, utses av Kungl. Maj:ts befallningshavande och den andra utses antingen av landsting respektive stadsfullmäktige eller ock bland därtill av respektive nämnda representationer föreslaget antal personer av Kungl. Maj:ts befallningshavande, *dels ock* — växlande för varje kommun eller beredningsdistrikt inom kommun — två av kommunen utsedda, med ortens fastighetsförhållanden väl förtrogna personer. För åstadkommande av största möjliga en-

hetlighet beträffande fastighetstaxeringen inom länet torde de för distriktet i dess helhet utsedda ledamöterna i fastighetstaxeringsnämnderna böra före taxeringsarbetets påbörjande sammanträda inför Kungl. Maj:ts befallningshavande för överläggning om de allmänna grunder, som böra följas vid taxeringarna, om särskilda upplysningar i ett eller annat avseende eller för viss del av länet skola infordras jämte annat som kan vara av vikt för arbetets planmässiga och enhetliga bedrivande. Klagan över de åsatta taxeringsvärdena torde böra fullföljas till en för länet gemensam prövningsnämnd för fastighetstaxering, vars ledamöter torde böra utses bland personer som för året varit ledamöter i länets fastighetstaxeringsnämnder. De år, då allmän fastighetstaxering icke äger rum, torde särskilda beskattningsnämnder för fastighetstaxering ej vara erforderliga.

Utan att taga bestämd ståndpunkt till detaljerna i nu återgivna förslag har utskottet funnit grundlinjerna i detsamma vara förtjänta att komma under prövning vid den av utskottet ifrågasatta utredningen i ämnet. Av vikt har utskottet emellertid funnit det vara, att taxeringsdistrikten göras så stora som omständigheterna i varje fall medgiva. Den omständigheten, att enligt förslaget de föredragande ledamöterna i taxeringsnämnderna torde i regel komma att under större delen av ett halvt år bliva helt eller till väsentlig del upptagna av arbetet med fastighetstaxeringen, lär göra det nödigt att för erhållande av fullt lämpliga personer till berörda uppdrag bereda dem jämförelsevis god ersättning.

Utöver frågan om ändrad organisation av organen för fastighetsbeskattning synes önskligt att, i den mån så låter sig göra, jämväl få i samband därmed till prövning upptaget spörsmålet om lämpligheten och möjligheten av att hos länsstyrelserna få anställda i taxeringsarbete och dithörande författningar särskilt förfarna, sakkunniga personer, vilka skulle hava att tillhandagå de nuvarande taxeringsnämnderna med råd och upplysningar samt eventuellt även med biträde i vidare omfattning ävensom frågan om rätt för skattskyldig att, oavsett om han klagat hos prövningsnämnden eller ej, få anföra besvär hos kammarrätten.

Med avseende å grunderna för uppskattning av fast egendom jämte tillhörande särskilda anvisningar till ledning vid uppskattning av sådan egendoms värde synes det utskottet i främsta rummet vara av vikt, att nya rationella grunder för skogsbeskattning varda utarbetade och förelagda riksdagen till prövning. Utskottet har i det föregående angivit de huvudsakliga anmärkningar, som måste riktas mot Kungl. Maj:ts förslag i denna del, och därvid tillika erinrat, att andra uppslag till

lösning av frågan om skogens beskattning blivit framförda. I främsta rummet har utskottet fäst uppmärksamheten vid de riktlinjer som finnas skisserade i domänstyrelsens och Sveriges skogsägareförbunds yttrande över de år 1917 avgivna kommunalskatteförslagen, och vilka ytterligare blivit utvecklade i en på anmodan inför utskottet verkställd föredragning av frågan från sakkunnigt håll. Enligt dessa riktlinjer skulle det behov av objektbeskattning å skogsfastighet, som kommunerna ovedersägligen måste anses hava, visserligen tillgodoses genom en fastighetsskatt, men denna i analogi med vad fallet är i fråga om jordbruksfastighet byggas på taxering av själva skogsmarkens värde såsom produktionsfaktor. Taxeringen av skogsmarken skulle alltså ske efter markens lämplighet för skogsproduktion (bonitet), dess belägenhet med flera synpunkter, som i detta sammanhang kunna förtjäna beaktande. Skatt på *avkastningen* av skogsmarken åter skulle utgå antingen i form av inkomstskatt eller såsom skogsaccis, i båda fallen i sammanhang med verkställd avverkning. Utskottet har givetvis icke kunnat taga någon bestämd ståndpunkt till dessa grunder för skogsbeskattningen, så mycket mindre som de tillsvidare endast föreligga i form av utkast, men anser uppslaget vara av sådant värde, att det bör upptagas till ingående prövning i den utredning, för vilken frågan om skogsbeskattning måste bli föremål.

Utskottet anser, att denna utredning rörande skogsbeskattningen bör ofördröjligen igångsättas, och finner det lämpligt, att den verkställs vid sidan av den nya allmänna prövningen av kommunalskattefrågan. Det synes nämligen synnerligen angeläget, att förändrade grunder för skogsbeskattningen må kunna föreläggas riksdagen så tidigt, att de kunna komma till användning redan vid den nya allmänna fastighetstaxering, som, enligt vad ovan utvecklats, synes böra verkställas under år 1922. Skulle emellertid utredningen i berörda fråga icke hinna föras så långt, att förslag därutinnan kan föreläggas 1921 års riksdag, synes dock i varje fall böra föranstaltas om en revision av nu gällande bestämmelser i ämnet, som möjliggör en enhetligare och riktigare skogstaxering. Jämväl i fråga om grunderna för fastighetstaxering i övrigt synas, även under förutsättning att den nuvarande uppdelningen av fastigheter i beskattningsavseende bibehålles oförändrad, nu gällande föreskrifter i förevarande ämne i enahanda syfte tarva revision.

För den provisoriska lösning av kommunalskattefrågan, som enligt utskottets mening för närvarande bör komma i fråga, kräves dels en omarbetning i vissa delar av de nu gällande skatteförfattningarna, nämligen förordningen angående bevillning av fast egendom samt av inkomst, förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt samt förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering, dels ock utarbetande av särskild författning om kommunal progressivskatt och vissa andra för den föreslagna omläggningens genomförande erforderliga författningar. Utskottet har låtit utarbeta förslag till de sålunda behöfliga författningsändringarna och till de nya förordningar, som för ändamålet visat sig erforderliga. Härvid har, i den mån sådant kunnat ske, anslutning skett till detaljerna i de förslag, som i Kungl. Maj:ts propositioner nr 191 och 400 förelagts riksdagen, varjämte nödig hänsyn även tagits till vissa i motioner till riksdagen framlagda förslag och önskemål, i den mån utskottet funnit dessa förslag och önskemål vara av beskaffenhet att böra beaktas i sammanhang med den föreliggande frågans provisoriska lösning.

För de utarbetade förslagens innehåll lämnas härmed följande redogörelse.

Bevillningsförordningen.

Såsom redan anförts, har utskottet byggt på den uppfattningen, att nu förefintliga brister i fråga om den kommunala skattebördans fördelning kunna, i den mån de äro särskilt kännbara och i ögonen fallande, i första hand avhjälpas genom ändring av vissa bestämmelser i bevillningsförordningen, i syfte framför allt,

att inkomst av fast egendom, i den mån densamma överstiger den genom fastighetsbevillning beskattade andelen därav, underkastas särskild inkomstbeskattning;

att rätten till avdrag för existensminimum och på grund av särskilda ömmande omständigheter göres mera omfattande och mera avpassas efter de skattskyldigas individuella förhållanden, än nuvarande bestämmelser medgiva;

att statens kommunala skattskyldighet för fast egendom i avsevärd mån utvidgas och att i sammanhang därmed staten även ålägges skattskyldighet till kommunen för sin affärsverksamhet i egentlig mening; samt

att vid inkomstberäkningen avdrag i full utsträckning må medgivas för alla kostnader för inkomstens förvärvande och bibehållande,

därunder inbegripen ränta å gäld, ävensom i viss utsträckning för utbetalta försäkringspremier och periodiska understöd samt för förluster i skattskyldigs verksamhet.

Bestämmelser, avsedda att förverkliga dessa syften, hava inarbetats i förslaget till förordning om ändrad lydelse i vissa delar av bevillningsförordningen. De överensstämma i det stora hela med motsvarande bestämmelser i Kungl. Maj:ts förslag till kommunalskattelag och till förordning om ändringar i förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt. För vissa skiljaktigheter mellan nämnda förslag och utskottets förslag redogöres här nedan i uttalandena angående förslagets särskilda paragrafer.

3 §

är i huvudsak oförändrad, dock att dels i enlighet med Kungl. Maj:ts förslag i propositionen nr 191 i a) med ägare likställts innehavare jämväl av område, som upplåtits med vattenfallsrätt, samt av egendom, som innehaves med ständig eller ärftlig besittningsrätt, dels med hänsyn till utskottsförslagets allmänna grunder bestämmelserna i b) underkastats en redaktionell omarbetning.

4 §.

Då frågan om en förkortning av fastighetsperiodernas längd syns utskottet lämpligen böra upptagas till prövning först i samband med blivande förslag till omorganisation av fastighetstaxeringsväsendet, har denna paragraf bibehållits i sin nuvarande lydelse med endast den ändring, att paragrafhänvisningarna i 3 och 4 mom. blivit rättade till överensstämmelse med utskottsförslaget.

Det i motionen nr I:261 framlagda förslag om verkställande av ny allmän fastighetstaxering år 1921 och därefter vart tredje år har sålunda lämnats utan bifall av utskottet.

5 §

har avfattats i överensstämmelse med förslaget i motionen I:259, vari bestämmelserna i denna del äro i huvudsak likalydande med bestämmelserna i 4 och 13 §§ av Kungl. Maj:ts förslag till kommunalskattelag, med den avvikelse att sista stycket i förstnämnda paragraf utslutits samt att sjätte stycket i utskottets förslag ej motsvaras av någon bestämmelse i Kungl. Maj:ts förslag. Bestämmelserna i detta stycke

hava avfattats i nära anslutning till den lydelse utskottet föreslagit att giva åt 12 § 6 mom. I utskottets förslag har vidtagits en mindre redaktionell omarbetning av fjärde stycket, vilken ej torde erfordra någon motivering.

I sammanhang med denna paragraf har utskottet behandlat motionen nr I: 287 med förslag därom, att egnahemsanläggningar, individuella såväl som kooperativa, med bostäder intill högst fyra rum och kök måtte befrias från dubbelbeskattning, och motionen nr II: 405 med förslag, dels att vid taxering av fastighet, å vilken finnes uppförd bostadsbyggnad, den del av taxeringsvärdet, som anses motsvara värdet av högst 2 rum och kök, må under viss förutsättning undantagas från fastighetsskatt, m. m., dels att allmän flottled icke må frikallas från fastighetsskatt, dels om utredning, huruvida ej kommunens rätt att uttaga skatt av staten, landsting eller av annan kommun anses böra ytterligare utsträckas, samt huruvida ej kommunal fastighetsskatt bör läggas på för allmän trafik upplåtna, staten icke tillhöriga kommunikationsföretag i de fall, då dessa lämna en god avkastning.

Utskottet har icke ansett sig böra tillstyrka förslag i någon av de i nämnda motioner sålunda angivna riktningarna.

8 §.

1 mom. överensstämmer, i fråga om vad som icke skall taxeras såsom inkomst, närmast med 31 § i förslaget till kommunalskattelag, enligt propositionen nr 191, jämförd med 8 § i förslaget till ändrad lydelse av förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt, enligt propositionen nr 400; dock föreslår utskottet vissa ändringar, betingade dels av hänsyn till bestämmelserna i det av riksdagen i år antagna förslaget till ny giftermålsbalk, dels ock av Kungl. Maj:ts förslag om skattefrihet för visst belopp av gift kvinnas arbetsinkomst i propositionen nr 191 39 § och i propositionen nr 400, i vad den avser ändringar i 25 § inkomstskatteförordningen.

2 mom. ansluter sig till Kungl. Maj:ts förslag i 39 och 43 §§ kommunalskattelagen, jämförda med 25 § i inkomstskatteförordningen, med den ändrade lydelse i andra stycket, som påkallats av bestämmelser i den nya giftermålsbalken. Till ledning för utskottet vid uppgörandet av förslag till de av den nya giftermålsbalkens innehåll betingade ändrade bestämmelserna angående äkta makars beskattning har till utskottet från finansdepartementet överlämnats en inom departementet upprättad P. M. i ämnet samt kammarrättens den 31 maj 1920 över densamma avgivna yttrande.

I sammanhang med denna paragraf har utskottet behandlat motionerna nr I: 283 och II: 411 med förslag, att hustrus arbetsinkomst skall vid taxeringen medräknas allenast om och i den mån ifrågavarande inkomst överstiger 500 kronor; och har utskottet ansett sig böra avstyrka detta förslag.

9 §.

Här hava i 1 mom. införts de bestämmelser, som hänföra sig till den av utskottet föreslagna beskattningen genom inkomstbevillning av inkomst utav fast egendom. De föreslagna bestämmelserna överensstämma med Kungl. Maj:ts förslag i 28 § kommunalskattelagen och i 7 § inkomstskatteförordningen. 2 mom är likalydande med nuvarande 9 § 1 mom. bevillningsförordningen med iakttagande dock, att inkomst av krono- eller kyrkotionde m. m., som enligt förslaget skall taxeras såsom inkomst av fast egendom, här uteslutits samt att här tillagts föreskrifter om skatteplikt för utdelning å insatser i ekonomiska föreningar. 3 mom. överensstämmer närmast med nuvarande innehållet i 9 § 2 mom. bevillningsförordningen, dock att vissa jämkningar vidtagits för att bringa förslaget bestämmelser i närmare överensstämmelse med Kungl. Maj:ts förslag i motsvarande delar. Utskottet har emellertid icke ansett sig böra föreslå riksdagen att i sammanhang med den ifrågasatta provisoriska lösningen av kommunalskattefrågan antaga Kungl. Maj:ts förslag angående dels ändrad indelning av inkomstkällorna, dels ändrade grunder för beskattning av kommanditbolags inkomst.

10 §.

I denna paragraf hava vidtagits de ändringar, som betingats dels av utskottets förslag att ålägga staten viss kommunal skattskyldighet för inkomst dels av Kungl. Maj:ts förslag angående omfattningen av den skattskyldighet, som bör åläggas svensk medborgare, vilken icke är här i riket mantalsskriven, samt utlänning. Bestämmelserna överensstämma med motsvarande bestämmelser i 32 § kommunalskattelagförslaget. Då utskottet i likhet med Kungl. Maj:t finner goda skäl tala för att i fråga om skattskyldighet likställa ägare av häradsallmänningar med ägare av s. k. besparingsskogar och andra likartade samfälligheter, hava ägare av häradsallmänning här upptagits såsom skattskyldiga. Däremot har i anslutning till vad redan anförts i fråga om 9 § vad Kungl. Maj:t i fråga om skattskyldighet för kommanditbolags inkomst föreslagit i nyssnämnda paragrafer här icke upptagits.

11 §

har omarbetats i anslutning dels till Kungl. Maj:ts förslag i 35 och 36 §§ kommunalskattelagen, jämförda med förslaget till ändrad lydelse av 9—11 §§ inkomstskatteförordningen, dels till de i motionerna I: 259 och I: 271 framlagda förslagen om avdrag vid uppskattning av inkomst av fast egendom och av rörelse eller yrke av den genom fastighetsbeviljning beskattade inkomsten av fast egendom; och har utskottet, som ansett sig böra tillstyrka Kungl. Maj:ts förslag om ändrade grunder för beskattning av kooperativa föreningars inkomst, i denna paragraf upptagit det av Kungl. Maj:t i avseende härå föreslagna stadgandet, varjämte i 4 § anvisningarna till ledning vid taxeringen hänvisning lämnats till de särskilda bestämmelser rörande begreppet kooperativa föreningar, som meddelas i 3:o av anvisningarna till ledning vid taxeringen enligt förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt.

Vad Kungl. Maj:t i 35 § av förslaget till kommunalskattelag föreslagit angående rätt till avdrag för fastighetsskatt och näringskatt sammanhänger med bestämmelser i Kungl. Maj:ts förslag, som icke blivit av utskottet tillstyrkta, och har sålunda i utskottets förslag icke upptagits. Kungl. Maj:ts förslag i 4 och 5 mom. av nyssnämnda 35 § ävensom i anvisningarna till samma paragraf om dels beräkning av avdrag för underskott dels avdrag för förlust å icke yrkesmässig avyttring av fast eller lös egendom, böra i den mån de föreslagna bestämmelserna avvika från nu gällande regler för avdragets beräkning, enligt utskottets mening icke intagas i det förslag till provisoriska ändringar i beviljningsförordningen, som av utskottet förordas.

Detsamma gäller med avseende å förslaget i 35 § 2 mom. om avdrag för förlust i annan kommun än skattskyldigs hemortskommun, i vilket avseende utskottet anslutit sig till det i motionen I: 259 framlagda förslaget.

12 §.

De av utskottet föreslagna bestämmelserna ansluta sig, vad beträffar 1—5 mom., till Kungl. Maj:ts förslag i 41 och 42 §§ kommunalskattelagen. Bestämmelserna i 6 och 7 mom. hänföra sig till Kungl. Maj:ts förslag i 50 § nämnda lag, dock med den ändring beträffande 6 mom. som föreslagits av kammarrätten i dess den 2 mars 1920 afgivna utlåtande över det förslag till ändringar i förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt m. m., som ligger till grund för Kungl. Maj:ts förslag i propositionen nr 400. Kammarrättens uttalande i denna del återfinnes å sid. 89 i bilagan vid nämnda proposition. Utskottet

förutsätter, att, där beskattningsmyndighet medgiver befrielse från bevillning, som redan blivit erlagd, dödsboet skall vara berättigad att restitutionavis återbekomma den erlagda bevillningen och de utskylder, som blivit påförda på grundval av denna, i den mån även dessa blivit erlagda.

8 mom. ansluter sig närmast till Kungl. Maj:ts förslag i 33 § och 34 § 2 mom. kommunalskattelagen med vissa smärre avvikelser, som betingats av utskottsförslagets provisoriska karaktär, och med iakttagande av utskottets ställningstagande till frågan om beskattning av kommanditbolags inkomst.

Utskottet har i sammanhang med denna paragraf behandlat motionerna nr I: 260 och II: 394 med förslag att riksdagen måtte vidtaga vissa ändringar i kommunalbeskattningen rörande dyrorts- och familjeavdrag samt taxeringen av äkta makars inkomst, ävensom motionen I: 285 med förslag till ändring av bestämmelserna i Kungl. Maj:ts förslag till kommunalskattelag i fråga om skattskyldighet för medlem av konungahuset samt motionen nr II: 405, i vad den avser ändrade bestämmelser i sistberörda fråga; och har utskottet icke funnit skäl att tillstyrka riksdagen att vidtaga ändringar i bevillningsförordningen i någon av de av motionärerna angivna riktningarna.

13 §

har ändrats till överensstämmelse med den i prop. 400 föreslagna ändrade lydelsen av 22 § inkomstskatteförordningen.

14 §

är i stort sett oförändrad. Emellertid har införts ett stadgande om beskattningsort för inkomst av fast egendom, som med hänsyn till gällande bestämmelser hittills icke varit erforderligt, varjämte stadgandet om beskattningsort för det i f) omförmälda fall förtydligats i syfte att klargöra, att inkomst, som där sägs, skall beskattas i den kommun, varifrån inkomsten åtnjuts.

Utskottet har i sammanhang med denna paragraf behandlat motionen nr II: 140, i vilken hemställts, att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t begära utredning om kommunal beskattning inom den kommun, där inkomst av rörelse eller arbete åtnjutes av utlänning och i annan kommun mantalsskriven person, och har utskottet ansett sig böra avstyrka motionen.

16 §

torde icke behöva närmare motiveras.

De särskilda anvisningarna till bevillningsförordningen.**1 §**

motsvarar 1 och 2 §§ i de gällande anvisningarna med vissa ändringar i fråga om paragrafhänvisningarna.

I sammanhang med denna paragraf har utskottet förehaft motionerna I: 261 och II: 410 om verkställande av ny fastighetstaxering år 1921. Utskottet har beslutit avstyrka motionerna.

2 §.

De här givna bestämmelserna hava hämtats från anvisningarna vid 4 § i Kungl. Maj:ts förslag till kommunalskattelag, men avvika från dessa så till vida, att det av Kungl. Maj:t föreslagna tredje stycket uteslutits och att i 6 styckets sista punkt en mindre väsentlig uteslutning vidtagits.

3 §.

Enär enligt utskottets förslag inkomst av fast egendom skall underkastas inkomstbevillning, erfordras bestämmelser om uppskattning av sådan inkomst. Utskottet föreslår, att sådana bestämmelser införas i anvisningarna till bevillningsförordningen i en ny paragraf, i huvudsak byggd på 3 § i anvisningarna till bevillningsförordningen enligt det i motion I: 259 framlagda förslaget, men kompletterad med de bestämmelser i anvisningarna vid 8 och 15 §§ i kommunalskattelagen enligt Kungl. Maj:ts förslag, som avse att klargöra vad som menas med jordbruk, jordbrukets binäringar och skogsbruk. I övrigt följer av paragrafens första stycke, att uppskattningen av inkomst av fast egendom vid bevillningstaxeringen skall i huvudsak äga rum efter samma regler, som gälla vid enahanda uppskattning i och för taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt. Det i motionen I: 259 under 2:o gjorda förbehåll för tillämpning av där givna fördelningsregler, att fastigheterna skola ligga i sambruk, har, såsom ägnat att hindra en rättvis fördelning av inkomst från fastigheter, vilka icke ligga i sambruk, icke upptagits i utskottsförslaget.

Det i motionen II: 361 väckta förslaget, att all trädgårdsskötsel till avsalu må kommunalbeskattas efter samma grunder, vare sig rörelsen bedrives såsom självständig rörelse eller i samband med jordbruk, har utskottet funnit sig icke böra biträda.

4 §

motsvarar 3 § i de gällande anvisningarna, men har kompletterats med en del nya bestämmelser. Så har till en början stadgats, att bestämmelserna i 3:o av anvisningarna till ledning vid taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt skola lända till efterrättelse även vid motsvarande taxering till inkomstbevilning, ett stadgande som hänger samman med det genomgående strävandet att i största möjliga omfattning låta taxeringen av inkomst, vare sig den sker enligt inkomstskatteförordningen eller bevilningsförordningen, verkställas efter likartade grunder. De särskilt för bevilningstaxeringen erforderliga bestämmelserna angående fördelning av viss inkomst mellan olika kommuner hava blivit i någon mån omarbetade, vilket dels betingats av förslaget om särskild beskattning av inkomst av fast egendom, med avseende varå erinras om de föreslagna undantagen vid beräkning av sådan inkomst av rörelse, som skall fördelas mellan kommunerna, beträffande sådan inkomst, som beskattas såsom inkomst av fast egendom (vid järnvägsdrift och kanaldrift), dels föranletts av Kungl. Maj:ts förslag till ändrade grunder för fördelningen av inkomst av järnvägsdrift samt av företag, som avser att med hjälp av ledning tillhandahålla vatten eller elektrisk energi. Utskottet har ansett sig böra i sådant avseende tillstyrka antagandet i deras helhet av de bestämmelser angående fördelning av inkomsten av järnvägsdrift, som av Kungl. Maj:t föreslagits i anvisningarna vid 37 § kommunalskattelagen. Vad beträffar fördelningen av inkomst av företag, som avser att med hjälp av ledning tillhandahålla vatten eller elektrisk energi, har utskottet i sitt förslag upptagit vad Kungl. Maj:t i nyssnämnda anvisningar föreslagit därom, att vid leverans av vatten eller elektrisk energi till någon, som utövar distribution därav, förbrukningen skall för leverantörens del anses hava skett i den kommun, där leveransen ägt rum, ävensom angående beskattningsort, där förbrukningen ägt rum i utlandet, samt angående vad som skall iakttagas vid taxering av statens inkomst av rörelse, som avser att tillhandahålla elektrisk energi. Med avgörandet av övriga av Kungl. Maj:t i anvisningarna vid 37 § föreslagna ändringar av nu gällande regler för fördelning av viss inkomst, bör enligt utskottets ståndpunkt kunna anstå, till dess frågan om kommunalbeskattningens omläggning erhåller sin slutliga lösning.

5 och 6 §§

motsvara i alla delar nuvarande 4 och 5 §§. Nuvarande 6 § har med hänsyn till den föreslagna beskattningen av inkomst av fast egendom ansetts böra uteslutas ur utskottsförslaget.

7 §

motsvarar med vissa ändringar nuvarande 7 §. Ändringarna avse uteslutandet av stadgandet i andra stycket därom, att boställshavare, som erlagt fastighetsbevollning för boställe, icke skall taxeras till inkomstbevollning för sin förmån av fri bostad på samma ställe, ett uteslutande som hänger samman med förslagets bestämmelser angående beskattning genom inkomstbevollning av inkomsten av fast egendom, ävensom uteslutandet av de detaljerade bestämmelserna om avdrag för vissa med arbetsanställning eller tjänst förenade kostnader, vilka bestämmelser ersatts med den i efterföljande 8 § gjorda hänvisningen till 5:o) av anvisningarna till ledning vid taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt.

8 §.

Enär rätten till avdrag för kostnaderna för inkomstens förvärvande och bibehållande m. m. enligt bevollningsförordningens föreslagna lydelse sammanfaller med rätten till motsvarande avdrag enligt inkomstskatteförordningen, har det ansetts lämpligt att här på ett ställe stadga, att i detta avseende skola vid bevollningstaxeringen tillämpas enahanda regler, som gälla vid taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt.

9 §

är likalydande med nuvarande 8 §.

10 §

är avsedd att ersätta nuvarande 9 § och har avfattats i överensstämmelse med punkt 4:o) av anvisningarna till inkomstskatteförordningen i dess av utskottet föreslagna lydelse, dock med tillägg av ett stadgande i anslutning till innehållet i 34 § 1 mom. av förslaget till kommunal-skattelag därom, att, i den mån utdelning å aktier och banklotter samt å insatser i ekonomiska föreningar skall hänföras till inkomst av rörelse eller yrke, sådan utdelning är underkastad inkomstbevollning även där den åtnjuts av inländska aktiebolag, solidariska bankbolag och ekonomiska föreningar.

11 och 12 §§

hava jämkats till överensstämmelse med de ändringar; som enligt utskottets förslag skola vidtagas i motsvarande delar av bevollningsförordningen.

Övergångsbestämmelsen avser att bereda möjlighet att redan under år 1921 effektivt tillämpa de föreslagna bestämmelserna om utsträckt skattskyldighet för fast egendom eller del av sådan egendom i de fall, då egendomen eller egendomsdelen icke på grund av hittills gällande bestämmelser haft särskilt taxeringsvärde sig åsatt.

Förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt.

Med avseende å de ändringar i vissa delar av denna förordning, som dels påkallas av hänsyn till föreslagna ändringar i bevillningsförordningen, dels eljest anses behövliga eller önskvärda, har utskottet ansett sig kunna i allt väsentligt ansluta sig till det förslag härutinnan, som i propositionen nr 400 förelagts riksdagen. De av utskottet vidtagna ändringarna i Kungl. Maj:ts förslag hänföra sig i främsta rummet till 7 §, i vilken paragraf utskottet förordat dels bibehållande av nu gällande indelning av inkomstkällorna, dels uteslutande av den föreslagna bestämmelsen om beskattning av utdelning å kommanditlotter i kommanditbolag, vilket senare sammanhänger med utskottets redan angivna ställningstagande till frågan om beskattning av kommanditbolags inkomst. I anslutning till utskottets förslag till avfattning av 7 § har utskottet förordat härav föranledda ändringar i Kungl. Maj:ts förslag i 3, 4, 5, 6 och 19 §§ samt i 3:o) och 4:o) av anvisningarna.

Utskottets ställningstagande till Kungl. Maj:ts i propositionen nr 400 framlagda förslag om införandet av fastighetsskatt och närings-skatt har föranlett utskottet att ur förslaget till inkomstskatteförordning utesluta sådana bestämmelser, som hava avseende å dessa skatter. Härav föranledda avvikelser från Kungl. Maj:ts förslag beröra, utom de redan nämnda 6 och 7 §§ jämte 3:o) av anvisningarna, 9 § samt 5:o) av anvisningarna, i vad de avse avdrag för fastighetsskatt och närings-skatt, ävensom 6:o) av anvisningarna, i vad denna punkt stadgar i fråga om beräkning av värdet av byggnad å annans mark.

Utskottet har vidare i avslutning till sitt förslag till avfattning av 12 § 6 mom. bevillningsförordningen föreslagit ändrad lydelse av 24 § 1 mom. och återopar sitt vid förstnämnda paragraf här ovan gjorda uttalande. Därjämte har utskottet med hänsyn till bestämmelser i giftermålsbalken föreslagit sådan ändrad lydelse av 8 § och 25 § 1 mom., som överensstämmer med utskottets förslag till motsvarande bestämmelser i bevillningsförordningen.

Beträffande innehållet i 5 § 2 mom. g) har utskottet uppmärk-

sammat, att den skattefrihet, som medgivits enskilda samfund i fråga om viss inkomst av dem tillhöriga kyrkobyggnader och bönehus, icke motsvaras av någon uttrycklig bestämmelse om liknande skattefrihet i fråga om sådana byggnader, tillhöriga enskilda personer. Utskottet förutsätter emellertid, att även de enskilda personerna framdeles, såsom hittills i praxis läser hava skett, skola vara fritagna från inkomstskatt för här ifrågavarande inkomst.

Vid behandlingen av Kungl. Maj:ts förslag i 3:o) av anvisningarna i fråga om särskild beskattning under angivna förutsättningar av näringsidkare, då han till någon, som är ekonomiskt intresserad i hans näringsföretag eller kan öva inflytande på företagets ledning, försålt varor till lägre pris eller av honom köpt varor till högre pris än de i allmänhet gällande eller vidtagit andra likartade åtgärder, har utskottet beslutat avstyrka förslaget, på de skäl, som vid ärendets tidigare behandling i riksdagen anförts, men då bestämmelser torde vara av behovet påkallade dels för att hindra utländska företag att undandraga sig stats- eller kommunalskatt i Sverige för dotterföretag härstädes, dels ock för att i fall, då ett svenskt företag har ett dotterföretag i annan kommun, förekomma att någondera kommunen i väsentlig mån går miste om skatt för inkomst, som skäligen där bort beskattas, föreslår utskottet, att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t begära förnyad utredning av frågan, med särskild hänsyn till beskattning av utländska dotterföretag i Sverige samt den kommunala beskattningen av moder- och dotterföretag. Kungl. Maj:ts förslag i denna del har såsom följd härav icke upptagits i utskottets förslag.

Utskottet erinrar, att 1913 års riksdag genom skrivelse nr 251 hos Kungl. Maj:t anhållit om utredning angående rätt för den, som har ordnad bokföring, att vid avgivandet av deklaration för inkomst av fast egendom följa de grunder, efter vilka räkenskaperna äro uppställda, beträffande vilken fråga i det statsrådsprotokoll, varav utdrag fogats vid propositionen nr 400, meddelas, att utredningen ännu icke blivit slutförd.

Taxeringsförrordningen.

De förslag till ändringar i denna förrordning, som framlagts i Kungl. Maj:ts proposition, nr 400, hava, i den mån ändringsförslagen icke stå i direkt strid med de inom utskottet utarbetade förslagen till ändringar i bevillningsförrordningen och inkomstskatteförrordningen, i det

väsentliga blivit följda vid avfattandet av utskottets förslag till förordning om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen. I övriga delar har utskottet enligt sakens natur avvikit från Kungl. Maj:ts förslag. Sålunda hava de av Kungl. Maj:t föreslagna ändringarna beträffande 1 och 9 §§, 18 § 5 mom., 20 §, 29 § 1 mom., 31 § 1 mom. i) och 36 § 2 mom. samt 39 § såsom icke överensstämmande med utskottets ståndpunkt i huvudfrågan icke upptagits i utskottets ändringsförslag. I 2, 3, 11, 14, 16, 31, 32 och 50 §§ hava vidtagits de ändringar i förhållande till Kungl. Maj:ts förslag, som betingats därav, att utskottet icke till antagande förordat Kungl. Maj:ts förslag till kommunalskattelag och i samband därmed stående förslag, om ändrade grunder för beskattning av kommanditbolags inkomst och av inkomst genom icke yrkesmässig avyttring av fast egendom m. m. Sakliga avvikelser från Kungl. Maj:ts förslag hava oberoende av skiljaktigheterna mellan Kungl. Maj:ts och utskottets förslag i själva huvudfrågan skett beträffande 30 och 45 §§ i fråga om beskattningsnämnds rätt att erhålla sakkunnigt biträde, vilken rätt enligt utskottets förslag gjorts något mindre begränsad än enligt Kungl. Maj:ts förslag, i 50 §, vars bestämmelser om extra besvärshälsning dels erhållit en något vidare omfattning så till vida, att dylik rätt även tillerkänts den, som utan, att vara uppgiftspliktig eller, där han varit uppgiftspliktig och i stadgad ordning avlämnat behörig deklaration, mot innehållet i deklarationen eller uppgiften blivit taxerad till bevillning eller inkomst- och förmögenhetsskatt, men icke erhållit föreskriven underrättelse om taxeringen så tidigt, att han kunnat i vanlig ordning överklaga densamma, dels i redaktionellt avseende om arbetats till närmare överensstämmelse i erforderliga delar med paragrafens nuvarande innehåll och med 49 §, samt i 54 § 6 mom., i fråga om beloppet av den traktamentsersättning, som må tillkomma ledamot i prövningsnämnd m. fl., i vilket avseende utskottet i anslutning till riksdagens beslut i ett liknande ärende (vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 22 år 1920) ansett sig böra förorda en höjning av de nu stadgade och av Kungl. Maj:t utan ändring lämnade ersättningsbeloppen. I övriga delar överensstämmer utskottets förslag i det närmaste med Kungl. Maj:ts förslag, och de i detta sistnämnda upptagna allmänna förbättringar av vissa stadganden hava alltså vunnit anslutning från utskottets sida.

I detta sammanhang har utskottet ansett sig böra framhålla vikten av att taxeringsnämndernas ordförande och de av Kungl. Maj:ts befallningshavande förordnade ledamöterna i samma nämnder tilldelas

ersättningar, som stå i skäligt förhållande till deras krävande och betydelsefulla arbete.

I fråga om deklarationsformulären hava dessa enligt utskottets förslag avfattats i huvudsaklig överensstämmelse med de förslag till formulär, som bilagts motionen I: 259, med iakttagande allenast, att vissa av utskottets beslut i särskilda beskattningsfrågor föranledda ändringar i nämnda formulär blivit vidtagna. Enär dessa formulär med fränseende av de skiljaktigheter, som nödvändigtvis föranledas av propositionens och motionens olika utgångspunkter i fråga om sättet för kommunalskattefrågans lösning vid innevarande års riksdag, med avseende å sin allmänna uppställning och sitt innehåll nära överensstämma med de i propositionen nr 400 framlagda, hava följaktligen de i propositionen framkomna uppslag till nyttiga förbättringar i fråga om deklarationsformulärens uppställning och innehåll blivit även i utskottets förslag tillvaratagna.

I sammanhang med taxeringsförordningen har utskottet till behandling förehaft vissa i motioner till riksdagen väckta förslag om ändringar i samma förordning, nämligen utöver de i motionen I: 259 framställda:

i motionen nr I: 52 om viss ändring i 11 §, vilken ändring, såsom även föreslagen i Kungl. Maj:ts förslag, redan blivit av utskottet omnämnd och förordad; och i motionen nr II: 244 om sådan ändring i taxeringsförordningen, att taxeringsnämnd tillerkännes rätt att med sig adjungera sakkunnigt biträde, med avseende å vilket förslag gäller det samma, som utskottet anfört beträffande motionen I: 52, dock att de i motionen II: 244 påyrkade ändringar i 25 § och 54 § 5 mom., såsom icke av behovet påkallade, icke blivit av utskottet vidtagna.

Vid behandling av de i motionerna I: 281 och II: 407 väckta förslag, att riksdagen ville besluta om skrivelse till Kungl. Maj:t med hemställan om en utredning av vårt finansproblem i enlighet med de i motionerna angivna riktlinjerna, har utskottet med hänsyn därtill, att andra kammaren med anledning av ett i motionen II: 139 väckt förslag i ungefär enahanda riktning redan gjort ett uttalande beträffande detta spörsmål, ansett sig böra hemställa, att de här först omnämnda tvänne motionerna icke måtte till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Utöver de ändringar i skatteförfattningarna, vilka ingå som ett led i den av utskottet förordade provisoriska kommunalskattereformen, erfordras uppenbarligen för reformens genomförande även andra föreskrifter. Kommunalförfattningarnas bestämmelser måste sålunda bringas i konformitet med ändringarna i bevillningsförordningen. Vidare erfordras bestämmelser angående grunden för den kommunala progressivskatten och taxeringen till sådan skatt ävensom angående kommunernas rätt att utnyttja dylik skatt. Ytterligare har man att taga ställning till frågan om grunderna för utgörande av landstings- och vägskatt, bidrag till prästerskapets avlöning m. fl. avgifter, som utgå i visst förhållande till bevillningen eller taxeringen till bevillning. Med hänsyn till de erforderliga föreskrifternas provisoriska karaktär synes det lämpligast att inrymma dem i särskilda fristående författningar. Huru härmed i detalj bör förfaras, skall utskottet i det följande utveckla.

Den kommunala progressivskatten.

Redan i det föregående har antytts, vilka förändringar i Kungl. Maj:ts förslag, som syns utskottet önskvärda i avseende å den kommunala progressivskatten. I anslutning till den tankegång, som kommer till synes i den allmänna motiveringen, har utskottet låtit utarbeta ett förslag till förordning om kommunal progressivskatt för åren 1921—1924.

1 och 2 §§

hava sin motsvarighet i 45 och 46 §§ i Kungl. Maj:ts förslag och innehålla bestämmelser om villkoren för skattskyldighet samt om progressivskalor. I förra avseendet är Kungl. Maj:ts förslag godtaget, dock med vissa tillägg av företrädesvis formell natur, medan däremot progressivskalorna, såsom förut framhållits, omarbetats. I fråga om enskilda personer har skalan för personer med små inkomster syns för hög såsom begynnande med 1 procent, och vidare har maximum syns inträda vid ett alltför lågt belopp. Beträffande bolagen åter har utskottet funnit den av Kungl. Maj:t föreslagna skalan börja för tvärt med så hög skatt som 2 procent, varjämte skalan med sina få men stora intervaller syns utskottet påfallande grov. Genom de av utskottet föreslagna skalorna har man sökt avhjälpa dessa missförhållanden, varjämte maximum för bolagsskalan sänkts från 6 till 5 procent.

Genom vad här anförts torde motionen I: 286 och motionen II: 405 i vad den berör skalan för progressivskatten vara besvarade.

3 §

innehåller bestämmelse om uppdelning av grundbelopp av progressivskatten i en kommunandel, avsedd att helt eller delvis omedelbart uttagas av vederbörande kommuner m. fl., och en utjämningsandel, avsedd att, sedan särskilda föreskrifter därom av Konung och riksdag ett följande år meddelats, i då beslutad utsträckning tagas i anspråk för utjämning. Reglerna om kommunandelens fördelning på de kommuner, där fastigheter äro belägna och där näringar bedrivits, hava möjliggjort, att progressivskattens kommunandel kunnat genomgående bestämmas till 75 procent av grundbeloppet och utjämningsandelen alltså till 25 procent för både bolag m. fl. och enskilda. Den enligt Kungl. Maj:ts förslag bestående olikheten för bolag och enskilda skulle hava medfört, bland annat, den högst väsentliga olägenheten, att, om en enskild företagare ombildade sin affär till aktiebolag, kommunen skulle gått miste om huvudparten av den på företaget belöpande progressivskatten. Det torde vidare böra ihåggkommas, att det skäl, som väl isynnerhet föranlett Kungl. Maj:ts förslag i denna punkt, nämligen att ett bolags styrelse ofta vore stationerad på annan ort, än där bolagets egentliga rörelse bedreves, visst icke alltid håller streck, utan att det beträffande det stora flertalet mindre och medelstora bolag och åtskilliga av de större bolagen förhåller sig så, att bolagsstyrelsen har sitt säte i verksamhetskommunen.

3 § innehåller även en hänvisning till den i det följande berörda förordningen angående särskilda grunder för utgörande av 1921—1924 års allmänna kommunalutskylder m. m. I denna förordning synes nämligen böra angivas den ordning, i vilken kommunen äger tillgodogöra sig den kommunala progressivskattens kommunandel.

4 §.

I 4 § meddelas bestämmelser om vilka kommuner som äga rätt till kommunandelen av progressivskatten. I de fall, där den skattskyldige taxeras till bevillning, synes det lämpligt att, på sätt förut antytts, låta fördelningen ske i proportion till den till bevillning taxerade inkomsten. Såsom sådan måste dock beträffande fast egendom räknas icke blott den s. k. bevillningspliktiga inkomsten, som beräknats efter avdrag av 6 respektive 5 procent av den fasta egendomens taxeringsvärde, utan det belopp, som återfinnes i deklarationsformuläret, innan

detta avdrag ägt rum. Motsvarande gäller i fråga om inkomst av rörelse eller yrke, därest vid denna taxering avdrag skett för hyresvärdet motsvarande 5 procent av taxeringsvärdet å fastighet, som använts i rörelsen eller yrket. Det torde svårligen låta sig göra att annorledes få en fördelning av progressivskatten, vilken kunde betraktas såsom någorlunda rättvis. Om man låte fördelningen ske exempelvis i förhållande till själva den påförda bevillningen, skulle hemkommunen bliva lidande, enär de allmänna avdragen för existensminimum m. m. där föranledde minskning i bevillningen. Och därjämte skulle med en dylik metod hänsyn komma att tagas även till sådana belopp, som icke vore inkomst, nämligen 6 respektive 5 procent av fastighetstaxeringsvärdena, i den mån dessa belopp överstege de verkliga inkomsterna. För det fall, att till progressivskatt skattskyldig icke någonstades taxeras till bevillning — vilket särskilt kan inträffa, om han äger förmögenhet men under föregående år icke åtnjutit inkomst — synes hemkommunen böra få rätt till hela kommunandelen. Samma synes böra bliva förhållandet, därest progressivskattens hela grundbelopp icke uppgår till 50 kronor. I dylikt fall synes nämligen betydelsen av den jämförelsevis besvärliga fördelningen vara så ringa, att man bör undvika densamma. Ävenledes synes fördelningen böra undvikas, därest de belopp, som skulle tillföras de olika kommunerna, skulle bliva särskilt små. Därför föreslås, att belopp understigande 20 kronor alltid skola stanna i hemkommunen.

Av vad som senare skall anföras om rätten att anlita kommunandel av progressivskatten framgår, att sådan rätt i regel tillkommer också församlingar och särskilda skoldistrikt, även om dessa icke sammanfalla med den borgerliga kommunen. Förefinnes sådan rätt, måste fördelning av progressivskatten äga rum på de olika församlingarna eller skoldistriktet, vilket däremot, om dylik rätt ej förefinnes, icke är erforderligt.

5 och 6 §§.

Uppenbarligen bör taxeringen till kommunal progressivskatt ske i samband med taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt, då det är storleken av det till dylik skatt beskattningsbara beloppet, som blir bestämmande för skattskyldigheten och grundbeloppets storlek. Det blir alltså de organ, vilka förrätta denna taxering, som även få verkställa taxeringen till progressivskatt. Taxeringsnämnden fattar själv beslut beträffande såväl skattskyldigheten som storleken av progressivskattens grundbelopp för skattskyldig ävensom detta grundbeloppes uppdelning

i utjämnings- och kommunandel. I taxeringslängden införs också omedelbart uppgifter i dessa avseenden. Beträffande fördelningen av kommunandelen har däremot taxeringsnämnden endast att avgiva förslag, medan beslut om fördelningen fattas av prövningsnämnden. Angående den särskilda ordningen härför ävensom angående förfarandet vid ändring i taxering på grund av besvär och vid efterbeskattning torde utskottet kunna hänvisa till författningstexten.

7—9 §§.

7 § har sin motsvarighet i bevillningsförfordningen och någon särskild motivering för densamma ävensom för 8 och 9 §§ torde ej vara erforderlig.

10 §.

I 10 § har meddelats uttrycklig föreskrift, att vissa paragrafer i taxeringsförfordningen skola i tillämpliga delar gälla i fråga om taxeringen till kommunal progressivskatt. Uppenbart är emellertid, att på grund av sambandet emellan denna taxering och taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt även mycket annat i taxeringsförfordningen kommer att få motsvarande tillämpning beträffande den kommunala progressivskatten, ehuru väl särskilda föreskrifter därom synts överflödiga.

Förordning angående särskilda grunder för utgörande av 1921—1924 års allmänna kommunalutskylder m. m.

Särskilda bestämmelser måste, såsom i det föregående angivits, meddelas angående sättet för kommunalutskylders utgörande under provisorietiden. Det torde vara lämpligt att i en särskild författning sammanföra dessa bestämmelser, i den mån de beröra sådana förordningar, som kunna röna inverkan av den kommunala progressivskatten. Dessa förordningar äro följande: förordningen den 21 mars 1862 om kommunalstyrelse på landet, förordningen samma dag om kommunalstyrelse i stad, förordningen den 23 maj 1862 om kommunalstyrelse i Stockholm; förordningen den 21 mars 1862 om kyrkostämma samt kyrkoråd och skolråd, samt förordningen den 20 november 1863 om kyrkostämma samt kyrkoråd och skolråd i Stockholm. Bestämmelserna om landstings-skatten torde däremot, såsom av det följande framgår, lämpligare böra behandlas i annat sammanhang.

Vad alltså kommunallagarna utom landstingsförfordningen beträffar

torde de beträffande dessa erforderliga provisoriska ändringarna böra införas i en »förordning angående särskilda grunder för utgörande av 1921—1924 års allmänna kommunalutskylder m. m.».

1 §.

Vad 1 § angår, torde någon särskild motivering icke vara erforderlig. Det torde dock förtjäna erinras, att med 1921—24 års utskylder som vanligt förstås de utskylder, som grunda sig på de angivna årens taxeringar och som alltså uppbäras under de nästföljande åren 1922—1925.

2 §

innehåller den särskilda bestämmelse, som är en omedelbar följd av ändringarna i bevillningsförordningen, nämligen att »inkomst av kapital och arbete» skall ersättas med »inkomst av fast egendom, kapital och arbete». Någon ytterligare särskild föreskrift med avseende på de efter taxeringen till bevillning utgående kommunalutskylder synes icke erforderlig.

3 §.

Däremot äro uppenbarligen utförliga föreskrifter nödvändiga om i vilken ordning den kommunala progressivskatten må av kommun, församling och eventuellt även särskilda skoldistrikt tagas i anspråk. Bestämmelser härom meddelas i 3 §. Huvudregeln är, såsom av den allmänna motiveringen framgår, den, att högst en fjärdedel av utdebiteringsbehovet må fyllas medelst kommunal progressivskatt. Med utdebiteringsbehovet förstås då tydligen det belopp, som under nuvarande förhållanden skulle täckts genom uttaxering i förhållande till bevillningstaxeringen. Uttag ur skogsaccisfonden ävensom progressivskatt, som erhålles genom efterbeskattnings eller efter besvär (se 4 §), skola tagas i beräkning, innan utdebiteringsbehovet fastställles.

Progressivskatten skall i regel i första hand tagas i anspråk av den borgerliga kommunen. Utan tvivel kommer det också i det stora flertalet fall att inträffa, att den borgerliga kommunen använder hela progressivskatten. Beträffande själva formen för detta tillgodogörande har man genom formuleringen i viss mån lämnat öppen möjligheten för olika förfaringsätt. Progressivskatten kan nämligen antingen tagas i beräkning, innan utdebiteringsprocenten för den efter taxeringen till bevillning utgående kommunalskatten bestämmes eller av den verkställande myn-

digheten avräknas å vad stämman till utdebitering beslutat, varvid den beslutade utdebiteringsprocenten minskas.

Emellertid förslår det tydligen icke med denna bestämmelse för normalfallen. Man måste också i möjligaste mån reglera de undantagsfall, som kunna inträffa.

I andra hand får progressivskatten, därest överskott å densamma uppstår, vanligen användas för församlingens räkning. Beträffande formen härför finnas även samma möjligheter som med avseende å den borgerliga kommunen. Därest kyrkostämman hålles, efter det den borgerliga kommunens stat fastställts, kan stämman själv företaga avräkning av progressivskatt. Är detta icke fallet, får avräkningen ske av den verkställande myndigheten. Det torde böra anmärkas, att samma anordning redan nu förekommer i förordningen om skogsaccis och om virkestaxering beträffande den kyrkliga kommunens ianspråkstagande av skogsaccisfonden.

I de mera ovanliga fall, där församlingen eller eventuellt ett skoldistrikt i första hand anlitar progressivskatten — vilka fall nedan skola beröras — blir förfarandet det rakt motsatta, d. v. s. församlingen eller skoldistriktet behandlas enligt 2 mom. och kommunen enligt 3 mom. 1 st.

De olika bestämmelserna om vilkendera av kommunen, församlingen eller skoldistriktet i första hand skall få taga i anspråk den kommunala progressivskatten betingas därav, att en rättvis fördelning praktiskt taget icke kan åstadkommas på annat sätt, än att den större enheten kommer i första hand. Den princip, som i detta avseende går igenom paragrafen, är i korthet den, att den större enheten går före den mindre, men att i händelse å ena sidan kommun, å andra sidan församling eller skoldistrikt sammanfalla, kommunen kommer i första hand. Någon med den sistnämnda analog bestämmelse beträffande församling och skoldistrikt inbördes erfordras tydligen icke, då särskilda skoldistrikt endast förekomma i sådana fall, där förvaltningsområdet för skolväsendet icke sammanfaller med församlingen.

Där den borgerliga och den kyrkliga indelningen korsar varandra, gå de ovan omnämnda bestämmelserna icke att tillämpa, och det synes svårt att överhuvud finna sådana praktiskt användbara regler, som skulle giva ett någorlunda rättvist resultat. Utskottet har förvissat sig om att de fall, där detta inträffar, bliva högst få, och det synes mindre sannolikt, att frågan kommer att få någon som helst praktisk betydelse.

I städer, där särskild folkskolestyrelse finnes, och där sålunda folkskoleväsendet hör under den borgerliga kommunen, synas, därest kommunen består av flera församlingar, dessa senare böra undantagas från

rätt att anlita progressivskatten. Förhållandet är nämligen det, att en sådan rätt sannolikt endast skulle hava betydelse på papperet, medan däremot rättens blotta existens skulle medföra skyldighet för beskattningsnämnderna att verkställa fördelning av progressivskatten, något som synes böra undvikas.

Till belysande av de i förevarande 3 § berörda förhållanden har utskottet låtit utarbета en statistisk tabell angående oregelbundenheter i kommunbildningen m. m., vilken såsom bilaga 9 bifogas utskottets utlåtande.

I likhet med vad i kungl. propositionen nr 222 föreslås bör enligt utskottets mening i förevarande förordning intagas bestämmelse, att kommunal progressivskatt ej må tagas i anspråk för municipalsamhälles räkning, och ej heller för sådant fattigvårdssamhälle, som omförmäles i 6 § i lagen den 14 juni 1918 om fattigvården.

Uppenbart synes vara, att, om tillgängligt belopp av progressivskatten icke enligt det föregående i sin helhet tagits i anspråk, återstoden icke kommer att uttaxeras. Detta framgår också av uttrycks-sättet i 1 mom.

4 §.

Därest kommun i efterhand tillföres kommunandel av kommunal progressivskatt antingen genom efterbeskattning eller i anledning av besvär, synes kommunen böra hava rätt att uttaga progressivskatt till det belopp, som skulle belöpt på vederbörande, om beskattning i rätt tid ägt rum. Däremot synes vad sålunda får uttagas icke böra inräknas i den fjärdedel, som enligt 3 § högst må uttaxeras genom progressivskatt, utan den tillkomna skatten torde i utgifts- och inkomststaten böra behandlas lika med sådana inkomster, som beräknas, innan utdebiteringsbehovet bestämmes.

5 §.

I förordningarna om kommunalstyrelse på landet och i stad meddelas bestämmelser om vad debiterings- och uppbördslängden för kommunen skall innehålla. 5 § upptager nu i en gemensam bestämmelse nämnda båda förordningars föreskrifter i berörda avseende med de ändringar, som betingas av införandet av den kommunala progressivskatten.

Nu förevarande förordning torde med utskottets allmänna ståndpunkt ersätta de i propositionen nr 216 samt de i propositionen nr 222 under 1:o, 2:o, 3:o och 5:o givna förslag.

**Förordning angående beräkning av utlagor, som skola utgå i förhållande till
1921—1924 års taxering till bevillning för inkomst eller efter de för
utgörande av kommunalutskylder stadgade grunder.**

I Kungl. Maj:ts proposition nr 222 föreslås under 4:o antagandet av lag om ändrad lydelse i vissa delar av förordningen om landsting den 21 mars 1862. De av Kungl. Maj:t föreslagna förändringarna gå ut på att i det nya kommunalskattesystemet söka motsvarigheter till vad som nu gäller — en avsikt som visat sig medföra vissa tekniska svårigheter. Utskottet anser sig sakna anledning att i detta avseende förorda ett bibehållande av status quo, då alldeles samma skäl, som eljest tala för en provisorisk reform, synas äga giltighet även beträffande landstingsbeskattningen. Utskottet anser sålunda, att anslutning till bevillningsförordningen i dess ändrade lydelse bör äga rum.

Vad som anförts om landstingsskatten gäller även de s. k. entreprenadbidragen till skjutsväsendet enligt stadgan den 22 juni 1911 om skjutsväsendet, vilka behandlas i Kungl. Maj:ts proposition nr 223, ävensom vägskatten enligt lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet, behandlad i propositionen nr 358. Vad vägskatten beträffar, har utskottet väl hyst någon tvekan men dock stannat vid att i vägskattepliktig inkomst inräkna även taxerad inkomst av fast egendom, därvid beaktande, att inkomst vid fyrktals-sättningen ingår efter en jämförelsevis avsevärt billigare norm än fastighet såsom sådan.

I fråga om bidrag till prästerskapets avlöning enligt lagen den 9 december 1910 om reglering av prästerskapets avlöning har i Kungl. Maj:ts proposition nr 224 väckts ett förslag, som i stort sett går ut på, att dels dessa bidrags sammanlagda belopp, dels utdebiteringen av desamma skulle bestämmas i förhållande till de föreslagna repartitionsskatterna. Dessa motsvaras ju enligt utskottets förslag av den kommunala skatt, som utgöres på grundval av taxeringen till bevillning. En anslutning till bevillningsförordningens bestämmelser i denna punkt innebär alltså också en anslutning till samma tankegång, som är grunden för Kungl. Maj:ts förslag härutinnan.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 224 beröras även bidrag till dövs-
stumundervisningen, vilka skola utgå efter § 9 mom. 6 i lagen den 31

maj 1889 angående dövstumundervisningen. Någon särskild föreskrift i anledning av denna bestämmelse torde emellertid med utskottets ståndpunkt ej erfordras.

Den — likaledes i proposition nr 224 berörda — skattelindring för vissa främmande trosbekännare, som nu jämlikt lag den 16 oktober 1908 förefinnes beträffande avgifter till svenska kyrkan eller hennes prästerskap eller betjäning, i den mån de uttaxeras i förhållande till inkomst av kapital och arbete, bör tydligen utvidgas att gälla uttaxering i förhållande till inkomst av fast egendom, kapital och arbete. Vad däremot kommunal progressivskatt beträffar, synes någon motsvarande skattelindring ej böra komma i fråga — ett spörsmål, som endast sällan torde bli aktuellt, då ju endast undantagsvis den kyrkliga kommunen kommer i tillfälle att använda progressivskatt.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 227 finnes bland annat intaget ett förslag till förordning angående ändrade grunder för utgörande av vissa avgifter, avseende att i kommunalskatteförslaget finna motsvarigheter till grunderna för bevillnings utgörande för sådana fall, där avgifter skola utgöras i förhållande till bl. a. bevillningstaxerad eller till bevillning beskattningsbar inkomst. Även utskottet anser, att de av Kungl. Maj:t anförda skäl tala för att minsta möjliga förändring sker i vad som nu gäller. Särskilt har frågan betydelse för vissa efter äldre lönereglerings-resolutioner utgående prästlöner, som skulle kunna röna en synnerligen stark inverkan av de föreslagna ändringarna i bevillningsförordningen. Utskottet anser, att det rättvisaste resultatet vinnes genom att i detta speciella avseende såvitt möjligt bibehålla de nuvarande begreppen, och att en bestämmelse i dylikt syfte bör formuleras i anslutning till den tankegång, varpå Kungl. Maj:ts förslag härutinnan grundar sig.

I propositionen nr 227 finnes slutligen även ett förslag till förordning angående gäldande av utlagor, vilka bestämts att utgå efter de för utgörande av kommunalutskylder i allmänhet stadgade grunder. Denna förordning, som i föredragande departementschefens anförande till statsrådsprotokollet angives avse avgifter enligt lag den 15 april 1904 angående sättet för organistlöns utgående, ävensom lag den 5 juni 1909 angående skyldighet att deltaga i kostnaden för byggnad och underhåll av tingshus och häradsfängelse, angående byggnad och underhåll av kyrka med vad därtill hörer så ock av särskild sockenstuva samt angående skyldighet att deltaga i kostnaden för byggnad och

underhåll av prästgård, avser särskilt att betona, att med kommunal-utskylder i denna bemärkelse icke avses kommunal progressivskatt. En motsvarande bestämmelse torde även med utskottets utgångspunkter vara erforderlig.

De bestämmelser, som enligt det nu anförda erfordras, hava synts utskottet lämpligen kunna och böra infogas i en gemensam författning med den här ovan angivna rubriken.

Det i propositionen nr 224 framställda förslaget om medgivande, att till svenska kyrkan hörande församling av statsmedel måtte i vissa fall undfå ersättning för skatt, från vars erläggande främmande trosbekännare njutit befrielse, bör icke i sin givna form av riksdagen bifallas, men ett motsvarande medgivande torde av riksdagen böra lämnas om ersättning åt församlingarna även med de förändrade grunder för skattelindringen, som utskottet föreslår.

Med hänsyn till utskottets allmänna ståndpunkt är klart, att enligt utskottets mening den i Kungl. Maj:ts proposition nr 227 föreslagna förordning angående upphörande av allmänna taxeringar till bevillning av fast egendom samt av inkomst m. m. icke bör av riksdagen antagas. Det i samma proposition framställda förslaget, att riksdagen vid uppgörande av riksstaten för år 1921 måtte ur riksstaten utesluta i Kungl. Maj:ts förslag till statsreglering upptagna inkomstiteln »bevillning av fast egendom samt av inkomst» och utgiftstiteln »bidrag till landsting och städer, som icke deltaga i landsting», båda till ett belopp av 4,600,000 kronor, torde likaså böra avslås.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 357 hava bl. a. föreslagits vissa ändringar i 17 kap. handelsbalken i syfte att bereda kommuner en bättre förmånsrätt än den nu gällande för fastighetsskatt. Med hänsyn bland annat till den nu ifrågavarande kommunalskattereformens provisoriska karaktär synes det emellertid icke vara på sin plats att införa en motsvarande förmånsrätt för fastighetsbevillning.

I nämnda proposition nr 357 föreslås även en ändring av 23 § i lagen den 14 juni 1907 om nyttjanderätt till fast egendom, föranlett av de särskilda bestämmelserna om arrendators skattskyldighet enligt

förslaget till kommunalskattelag. Motsvarande ändring är enligt utskottets förslag icke erforderlig.

Någon ändring i skogsaccisförordningen liknande den i Kungl. Maj:ts proposition nr 225 föreslagna bör, i enlighet med vad utskottet tidigare anført, icke ske. Utskottet hänvisar för övrigt till vad angående skogsaccisen yttrats å sid. 46. Herr Roséns motion I: 262 torde härmed få anses besvarad.

Utskottet har med hänsyn till omfattningen av de ändringar, som av utskottet föreslagits beträffande samtliga skatteförfattningar, velat uttala önskvärdheten av att genom Kungl. Maj:ts försorg dessa författningar, för underlättande av taxeringsmyndigheternas och de skattskyldigas begagnande av dem, offentliggöras med fullständigt återgivande i ett sammanhang av deras hela textinnehåll, de ändrade delarna i deras av riksdagen nu antagna lydelse och övriga delar i deras nu gällande lydelse. Något beslut av riksdagen härom torde emellertid icke erfordras.»

Av de bilagor, som åtföljde utskottets utlåtande, återgivas här följande:

Bilaga 1.**Förslag**

till

**förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910
angående bevilning av fast egendom samt av inkomst.**

Häriigenom förordnas, att förordningen den 28 oktober 1910 angående bevilning av fast egendom samt av inkomst ävensom de vid samma förordning fogade särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen skola i nedan angivna delar hava följande lydelse:

3 §.

Bevilning för fast egendom erlägges av den, som för löpande året författningsenligt mantalsskrivits eller bort mantalsskrivas såsom ägare eller innehavare av fastigheten. Bevilningen erlägges av *ägaren* utom i följande fall, då bevilningen utgöres av *innehavaren*, nämligen:

a) för jordegendom, som besittes med stadgad åborätt eller är av allmän myndighet eller av stiftelse till begagnande mot livstidsstädja upplåten, för i stad befintlig så kallad ofri tomt, varifrån innehavaren ej må skiljas så länge han erlägger tomtören eller utan att vederbörlig lösen gives, för område, som är upplåtet med tomträtt eller med vattenfallsrätt, för egendom, som eljest innehaves med ständig eller ärftlig besittningsrätt, samt för skogsområde, som blivit upplåtet till bergshanteringens understöd, till sågverk eller kanalbolag eller ock innehaves av stad eller annan menighet;

b) för jordegendom eller annan fastighet, som antingen är till boställe eller eljest på lön anslagen, såvida densamma tillhör staten, kommun eller annan menighet eller akademi eller annan sådan institution, som förmåles i 5 § e), och hela fastigheten är åt endast *en* person upplåten;

c) för lägenhet, som är till besittning på viss tid eller på livstid från annan egendom avsöndrad.

Har efter mantalsskrivningen skattskyldig ägare eller innehavare av fastigheten avlidit, påföres bevilningen hans stärbhus.

4 § 3 och 4 mom.

3 mom. Det värde, vartill fast egendom blivit uppskattad, skall utan förnyad uppskattning bibehållas oförändrat under fem år, därest icke under tiden mellan två på varandra följande allmänna fastighets-taxeringar sådana inträffade förhållanden, som i 1 § av de till ledning vid taxeringen utfärdade särskilda anvisningarna närmare omförmälas, påkalla förändrad värdering.

4 mom. Uppskattning av värdet å sådan fast egendom, som omförmäles i 5 § j), äger icke rum.

5 §.

Fastighetsbevillning erlägges *icke* av:

- a) staten för nationalparker;
- b) staten för densamma tillhöriga, för försvarsändamål avsedda fastigheter, i den mån de för sådant ändamål nyttjas;
- c) staten samt kommun eller annan menighet för dem tillhöriga allmänna platser, så ock begravningsplatser;
- d) staten samt kommun eller annan menighet för deras byggnader för allmän styrelse eller förvaltning ävensom för kultur- eller rättsvård, ordning eller säkerhet, fattigvård, sundhetsvård, religionsvård eller undervisning;
- e) akademier, vetenskapliga samfund, allmänna undervisningsverk, sjukvårds- och barmhärtighetsinrättningar jämte andra fromma stiftelser för dem tillhöriga, för nämnda institutioners verksamhet såsom sådana avsedda byggnader, så ock för dylika institutioner tillhöriga allmänna platser;
- f) regementen, officerskårer och underofficerskårer för deras vid mötesplatser till begagnande under mötena uppförda byggnader;
- g) nykterhetsföreningar för dem tillhöriga, för deras verksamhet såsom sådana avsedda byggnader;
- h) samfund eller enskilda för dem tillhöriga kyrkobyggnader och bönehus;
- i) staten för post- och telegrafverkens för driftens omedelbara behov avsedda byggnader; samt
- j) ägare av för allmän trafik avsedd eller upplåten kanal, järnväg, spårväg eller annan farväg, så ock allmän farled eller flottled för den mark, som av anläggningen upptages, ävensom för själva kanal- och vägbyggnaden, varunder jämväl inbegripas de till sagda kommunikations-

anstalter hörande stationshus och övriga för driftens omedelbara behov avsedda anläggningar.

Därest under d)—i) angiven fastighet eller byggnad jämväl användes för industriellt eller därmed jämförligt ändamål eller mot vederlag upplåtes till begagnande, vare fastigheten eller byggnaden underkastad fastighetsbevollning för däremot svarande del av dess taxeringsvärde.

Är enligt bestämmelse här ovan i denna paragraf byggnad helt eller delvis undantagen från fastighetsbevollning, gälle detsamma beträffande tomtområde, som hör till byggnaden.

Ägare eller innehavare av lägenhet, vilkens enda eller huvudsakliga värde utgöres av för hans personliga behov använd åbyggnad och vilkens taxeringsvärde understiger 1,000 kronor, vare befriad från utgörande av fastighetsbevollning, såvida icke lägenhetens ägare eller innehavare, eller om denne är gift, den andre maken eljest erlägger bevillning av fast egendom eller inkomst.

Därest värdet av byggnad eller med varandra sammanhörande byggnader, som äro uppförda å mark, för vilken byggnadsägaren icke är skyldig att erlägga fastighetsbevollning, understiger 500 kronor, skall taxeringsvärde ej åsättas byggnaden eller byggnaderna.

Har behållningen i boet efter avliden här i riket mantalsskriven svensk medborgare ej överstigit 20,000 kronor och har den avlidne efterlämnat make, oförsörjda barn eller andra bodelägare, som vid hans frånfalle varit beroende av honom för sin försörjning, må beskattningsnämnd det år, varunder han avlidit, kunna medgiva befrielse från fastighetsbevollning, som eljest skolat utgå på grund av taxering under nämnda år. Under samma förutsättningar äger ock beskattningsnämnd nästföljande år medgiva befrielse ej mindre från nämnda bevillning än även från den bevillning, som för den avlidnes fastighet skolat utgöras på grund av taxering under sistnämnda år.

3 KAP.

Bevollning av inkomst.

8 §.

1 mom. Såsom inkomst enligt denna förordning skola, med undantag och efter avdrag, som här nedan i detta kapitel stadgas, taxeras skattskyldigs samfälllda årsintäkter i penningar eller penningars värde av fast egendom, kapital och arbete.

Förmån av bostad ävensom vad skattskyldig för sin och sin familjs räkning direkt tillgodogjort sig från egen jordbruks- eller annan näring eller eljest av förnödenheter och varor, som han fört i handel eller tillverkat, skola följaktligen även räknas såsom inkomst.

Såsom inkomst taxeras icke:

andel, som vid bodelning tillfallit make, ävensom vad som förvärvats genom giftorätt, arv eller testamente eller i hemföljd, morgongåva eller fördel av oskiftat bo eller genom gåva, därunder inbegripet sådant periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk utbetalning, därför givaren enligt 11 § 2 mom. 4:o c) icke är berättigad till avdrag;

vinst å icke yrkesmässig avyttring av fast eller lös egendom, som tillfallit säljaren annorledes än genom köp eller byte eller ock av honom förvärvats genom köp eller byte och varit i hans ägo, om det är fast egendom, tio år eller därutöver och eljest fem år eller därutöver;

ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete, så ock vad som eljest på grund av sjuk- eller olycksfallsförsäkring i annan form än livränta tillfallit den försäkrade eller hans stärbhus;

kapital som på grund av liv- eller kapitalförsäkring tillfallit den försäkrade eller hans stärbhus;

vad som av staten anvisats till bestridande av de med erhållna tjänster eller uppdrag förenade särskilda kostnader, såsom:

ortstillägg samt förmån av fri bostad med uppvärmning och belysning för tjänsteinnehavare vid rikets beskickningar och konsulat;

resekostnadsersättning;

å stat uppförd häst- och båtlega;

officerares lönetillägg för tjänstehästar;

anslag till skrivmaterialier, kontorshyra och andra expenser;

traktamente för förrättning å annat ställe än tjänstemans eller i förrättningen deltagande persons vanliga boningsort;

arvode eller traktamente för kommendering utom station;

fältavlöning under krigstid;

samt arvode eller traktamente för deltagande i riksdag, statsrevision, kyrkomöte eller kommitté å annan ort än där arvodes- eller traktamentstagaren varit bosatt.

Gift kvinnas inkomst av arbetsanställning eller tjänst samt av rörelse eller yrke skall vid taxeringen medräknas allenast om och i den mån ifrågavarande inkomst sammanlagt överstiger 200 kronor.

2 mom. Skattskyldigheten för inkomst enligt denna förordning avser den inkomst, som åtnjutits under det nästföregående kalenderåret eller, då räkenskapsår icke sammanfaller med kalenderår, det räken-

skapsår, som gått till ända närmast före den 1 mars det år, taxeringen sker.

Äkta makar skola taxeras en var för sin inkomst, dock att i fall, där ena maken haft inkomst, däröver förvaltningen rättsligen tillkommer den andra maken, den senare skall taxeras härför.

Skulle i fall, där båda makarna blivit taxerade, avdrag, vartill den ena maken jämlikt 11 § 2 mom. 4:o) är berättigad, överstiga hans inkomst, må det överskjutande beloppet avräknas från den andra makens behållna inkomst.

Har skattskyldig hemmavarande eller av honom helt eller delvis underhållna barn under 21 år, skall, därest barnen icke själva skola taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt, den skattskyldige taxeras jämväl för sådana barns inkomst.

Skulle i sådant fall avdrag, vartill den skattskyldige jämlikt 11 § 2 mom. 4:o) är berättigad, överstiga hans inkomst, må det överskjutande beloppet avräknas från barnens behållna inkomst, men må däremot icke, därest avdrag, vartill barn enligt samma lagrum varit berättigat, överstiger barnets inkomst, överskjutande beloppet avräknas från den skattskyldiges eller övriga barns behållna inkomst.

När enligt denna förordning hänsyn skall tagas därtill, huruvida skattskyldig har barn, och till barnens ålder, avses förhållandena den 31 december året näst före det, då taxeringen sker.

Därest skattskyldig taxeras för barns inkomst, skall jämte den skattskyldige barnet ansvara för så stor del av skatten, som belöper å dess inkomst.

3 mom. För inkomst av fast egendom, kapital eller arbete skall med iakttagande av bestämmelserna här nedan, bevillning erläggas med en tiondedels procent av inkomstens beskattningsbara belopp.

9 §.

1 mom. Till inkomst av *fast egendom* räknas följande av fast egendom här i riket härflutna intäkter, nämligen:

a) inkomst, som av ägare eller med ägare likställd innehavare eller av brukare åtnjutits under form av hyresfri bostad eller arrende eller hyra;

b) inkomst av jordbruk med dess binäringar;

c) inkomst av skogsbruk;

d) inkomst, som förvärvats genom upplåtelse åt någon av rätt att i visst avseende tillgodogöra sig eller nyttja fast egendom eller del

därav eller genom försäljning av vissa egendomens beståndsdelar, såsom torv, sten, grus, lera och dylikt; samt

e) frälseränta och annan avgäld av fast egendom, därunder inbegripen på grund av patronatsrätt uppburen tionde eller ersättning därför.

2 mom. Till inkomst av *kapital* räknas:

a) ränta av utlånade eller i räntebärande obligationer nedlagda eller hos penningförvaltande verk eller enskilde insatta penningar;

b) utdelning å aktier i utländska aktiebolag;

c) i fråga om andra skattskyldiga än inländska aktiebolag, solidariska bankbolag och ekonomiska föreningar utdelning å aktier eller lotter i sådant bolag ävensom å insatser i sådana föreningar; samt

d) inkomst, som åtnjutits från fast egendom i utlandet.

3 mom. Till inkomst av *arbete* räknas:

a) inkomst av rörelse eller yrke, såsom:

1:o) av bergsbruk, kalk- och stenbrott jämte därtill hörande verk, inrättningar och näringar; kvarnar och sågverk; fabriker, mekaniska verkstäder, brännvinsbrännerier och andra för varors tillverkning eller förädling anlagda inrättningar; mejerihantering, potatismjölfabriker och andra binärningar till jordbruket, i den mån de icke avse tillgodogörande av eget jordbruks produkter; penningrörelse, handelsrörelse, skeppsrederi, sjöfart, hantverk eller annan näring;

2:o) av till allmän trafik upplåten kanal, järnväg eller annan farled samt flottled; och

3:o) vad som förvärfvas genom utövning av vetenskap, konst eller handaslöjd;

b) inkomst av arbetsanställning eller tjänst, pension, livränta, undantagsförmån och sådant periodiskt understöd, därför givaren enligt 11 § 2 mom. 4:o c) är berättigad till avdrag, såsom:

inkomst och bostads- eller annan förmån av allmän eller enskild tjänst, därunder inbegripet särskilt tjänsteuppdrag, såsom avlöning, arvode, traktamente, sportler m. m., så ock den behållna inkomst, som, enligt gällande föreskrifter, kan vid lediga ecklesiastika sysslor tillfalla de under konsistoriernas vård eller annan allmän förvaltning ställda kassor;

inkomst och förmån av arbetsanställning eller stadigvarande uppdrag;

c) inkomst av icke yrkesmässig verksamhet och tillfälliga inkomster, nämligen:

1:o) vinster av tillfällig natur, därunder inbegripen vinst å icke yrkesmässig avyttring av fast eller lös egendom, som förvärvats genom köp eller byte och varit i säljarens ägo, om det är fast egendom under mindre än tio år och eljest under mindre än fem år; samt

2:o) inkomst av tillfälliga uppdrag och annan här ovan ej särskilt nämnd skattepliktig inkomst.

10 §.

Skyldige att utgöra inkomstbevilning äro:

a) svensk medborgare, som författningsenligt är eller bör vara i riket mantalsskriven: för den inkomst, han åtnjutit, vare sig här eller från utrikes ort;

b) svensk medborgare, som icke är eller bör vara i riket mantalsskriven: för den inkomst, han härifrån åtnjutit av fast egendom eller av näring;

c) utlänning:

för inkomst av här belägen fast egendom eller av näring, som här bedrivits;

skolande utlänning, som författningsenligt är eller bör vara härstädes mantalsskriven, erlagga bevilning jämväl för annan inkomst, som av honom här förvärvats eller härifrån åtnjutits, ävensom för inkomst, som, utifrån införd, av honom här använts.

Vad här ovan säges om enskild person gälle ock i tillämpliga delar och i den mån ej annat föranledes av bestämmelserna i sista stycket i denna paragraf och i 12 § 8 mom. om staten, menigheter, samfund, stiftelser, verk och inrättningar, ekonomiska föreningar samt andra juridiska personer, därunder inbegripna ägare av för gemensamt behov avsatta s. k. besparingsskogar, häradsallmänningar och andra likartade samfälligheter, som förvaltas självständigt för delägarnas gemensamma räkning, ävensom om oskiftat stärbhus och om bolag. Vanliga handelsbolag, kommanditbolag, enkla bolag och rederier taxeras icke, utan hänföres deras inkomst till de särskilda delägarnas inkomst med belopp, som för en var motsvarar hans andel av bolagets eller rederiets inkomst.

Utländska bolag och andra här i riket icke hemmahörande juridiska personer äro skyldiga att utgöra inkomstbevilning för inkomst av här belägen fast egendom och av näring, som av dem här bedrivits, samt för utdelning å aktier i svenska aktiebolag, å lotter i svenska solidariska bankbolag och i insatser å svenska ekonomiska föreningar.

4 KAP.

Grunder för inkomsternas beräkning.

11 §.

1 mom. Vid beräkning av skattskyldigs inkomst nästföregående år må avdrag icke ske:

a) för den skattskyldiges och hans familjs utskylder och levnads-kostnader samt därtill hänförliga utgifter, däri inbegripet vad den skattskyldige utgivit för person, som tillhör hans hushåll, samt vad han eljest utbetalt såsom bidrag till någons undervisning eller uppfostran;

b) för arrende- eller hyresvärde å sådan, kanal, järnväg och annan farväg, farled samt flottled tillhörande mark och byggnad, som enligt 5 § är fri från bevilling;

c) för ränta å den skattskyldiges eget i hans fasta egendom, rörelse eller yrke nedlagda kapital; samt

d) för vad som använts till fast egendoms förbättring, tillökning av inventarier eller kapitalavbetalning å skuld.

2 mom. Däremot må avdrag ske:

1:o) vid beräkning av inkomst utav fast egendom:

a) för det genom fastighetsbevilling beskattade belopp av sex för hundra av taxeringsvärdet för jordbruksfastighet och fem för hundra av taxeringsvärdet för annan fastighet, som av ägare eller innehavare eller, då fråga är om jordbruksfastighet eller boställe, som av ägaren eller innehavaren upplåtits till landbo eller arrendator, av denne begagnats till utövande av sådan inkomstgivande verksamhet, varom i 9 § 1 mom.

a)–d) samt 9 § 3 mom. a) 1:o) och 3:o) sägs;

b) för ränta å lånt anläggnings- och rörelsekapital;

c) för minskning i skogs ingångsvärde genom avverkning eller försäljning av skog i den ordning, som angives i de vid denna förordning fogade särskilda anvisningarna;

2:o) vid beräkning av inkomst utav arbete:

a) för det genom fastighetsbevilling beskattade, hyresvärdet motsvarande belopp av fem för hundra av taxeringsvärdet å fastighet, som av ägaren begagnats till utövande av sådan verksamhet, varom i 9 § 3 mom. a) 1:o) och 3:o) sägs;

b) för ränta å lånt anläggnings- och rörelsekapital; och

c) med skäligt belopp för värdeminskning å gruvor, inventarier och annan dylik egendom, som använts i skattskyldigs rörelse eller yrke; samt

3:o) vid uppskattning av inkomst från särskild inkomstkälla utom i det fall, att ersättning för bestridande av särskilda, med tjänst eller uppdrag förenade kostnader, varom i 8 § 1 mom. förmäles, blivit särskilt anvisad, för övriga utgifter för inkomstens förvärvande och bibehållande, såsom:

arrende- eller hyresavgift;

undantagsförmån, frälseränta och annan avgäld, som det ålegat någon att utgöra såsom ägare av fast egendom;

utgifter för fast egendoms brukande och skötsel samt för underhåll av fastighet och inventarier;

avlöning, kost och övriga utgifter för de i skattskyldigs verksamhet använda biträden, arbetare och hemmavarande barn, för de sistnämnda dock endast i fall de uppnått 21 år eller ock själva skola taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt;

pensioner och understöd på grund av förutvarande anställning i skattskyldigs verksamhet;

kostnad för nödigt biträde i hemmet för det fall, att gift kvinna av förvärvsverksamhet är i avsevärd grad förhindrad att ägna sig åt hemmets skötsel; skolande avdraget ske från hennes inkomst av dylik verksamhet med iakttagande av att sammanlagda avdraget från olika inkomstkällor i intet fall må överstiga 200 kronor;

kontors- och andra förvaltningskostnader;

kostnad för resor till och från arbetsplatsen, därest denna är belägen på sådant avstånd från den skattskyldiges bostad, att den skattskyldige skäligen kan anses behöva anlita särskilt fortskaffningsmedel;

kostnad för utövning av vetenskap, konst eller handaslöjd;

så ock för avgifter till pensions-, änke- och pupill-, understöds- och annan sådan kassa, i vilken det ålegat någon på grund av hans tjänst att vara delägare;

4:o) vid beräkning av skattskyldigs behållna inkomst inom kommun, där han är eller bör vara mantalsskriven, eller i fråga om avliden person och oskiftat dödsbo, i kommun, där den avlidne senast varit eller bort vara mantalsskriven, eller i fråga om annan juridisk person än oskiftat dödsbo, i kommun där vederbörande styrelse eller förvaltning har sitt säte eller där syssloman eller ombud är bosatt, från summan av den skattskyldiges där uppskattade inkomster för

a) ränta å gäld i den mån sådant avdrag ej verkställts enligt bestämmelserna i 1:o) och 2:o);

b) sådan förlust å fast egendom eller verksamhet, som ej är att hänföra till kapitalförlust; dock att avdrag för förlust å icke yrkesmässig

avyttring av fast eller lös egendom ej får ske med högre belopp än som motsvarar den skattskyldiges inkomst av dylik avyttring:

c) periodiskt understöd eller annan därmed jämförlig periodisk utbetalning; dock att avdrag icke får ske för vad som utgivits för person, som tillhör den skattskyldiges hushåll eller eljest utbetalats såsom bidrag till någons undervisning eller uppfostran; samt

d) försäkringspremier och andra avgifter, som utbetalts för den skattskyldiges och i förekommande fall även för den andre makens liv-, kapital-, livränte-, olycksfalls-, eller sjukförsäkring ävensom för pupillförsäkring; dock att avdrag, som nu nämnts, ej må överstiga sammanlagt 200 kronor och ej heller åtnjutas av annan än svensk medborgare, som författningsenligt är i riket mantalsskriven.

I den mån underskott, som uppstått vid beräkning av inkomst av fast egendom eller rörelse, uppkommit genom tillämpning av bestämmelsen i 1:o a) eller 2:o a) i detta moment, skall sådant underskott ej komma i betraktande till avdrag enligt bestämmelsen i 4:o b).

3 mom. Har kooperativ förening av vinsten å sin kooperativa verksamhet lämnat sina kunder, vare sig de tillhört föreningen eller icke, pristillägg, rabatt eller annan sådan utdelning i förhållande till gjorda köp eller försäljningar, må föreningen njuta avdrag för dylik utdelning.

4 mom. Avdrag, varom i denna paragraf sagts, må äga rum endast om och i den mån avdraget hänför sig till inkomst, för vilken bevillning skall erläggas av den skattskyldige, eller till verksamhet, som av honom här i riket utövats.

12 §.

1 mom. För annan skattskyldig än svensk medborgare, som är här i riket mantalsskriven, inträder bevillningsplikt, när den taxerade inkomsten uppgår till 100 kronor. Enahanda gäller för svensk medborgare, som är här i riket mantalsskriven, beträffande inkomst i annan kommun än mantalsskrivningskommunen.

2 mom. I riket mantalsskriven svensk medborgare är för sin i mantalskrivningskommunen taxerade inkomst, som ej överstiger 600 kronor, fri från bevillning, såvida ej sagda inkomst tillsammans med hans i andra kommuner taxerade inkomster överstigit nämnda belopp.

Beträffande äkta makar skall frågan, huruvida frihet från bevillning må åtnjutas enligt bestämmelserna i detta moment, avgöras med hänsyn tagen till makarnas sammanräknade inkomstbelopp.

3 mom. Därest bevillningsfrihet enligt 2 mom. ej åtnjutes, skall

den i mantalsskrivningskommunen beskattningsbara inkomsten bestämmas enligt följande grunder:

a) Från den taxerade inkomsten avräknas hälften av de belopp, som enligt bestämmelserna i 18 § 1 mom. a) och b) i förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt skola avdragas från den skattskyldiges till inkomst- och förmögenhetsskatt taxerade belopp.

Den del av den taxerade inkomsten, som överstiger vad sålunda skall avdragas men icke dubbla summan därav, medräknas till hälften; återstoden av den taxerade inkomsten medräknas i sin helhet.

b) Den slutsumma, som sålunda erhålles, utgör den beskattningsbara inkomsten med iakttagande dock av följande:

1) Den beskattningsbara inkomsten må ej med tillämpning av de under a) angivna bestämmelser sättas lägre, än att den tillsammans med den skattskyldiges i andra kommuner taxerade inkomst motsvarar hans inkomst av förmögenhet, beräknad till fem procent av den uppskattade förmögenheten.

Därest skattskyldig vid nästföregående års utgång ännu icke uppnått sexton års ålder eller därest skattskyldigs förvärvsförmåga prövas hava varit nedsatt till följd av sjuklighet, olyckshändelse, ålderdom, oförvällad arbetslöshet eller annan dylik orsak, eller därest eljest särskild anledning därtill föreligger, äger dock beskattningsnämnd, efter prövning av omständigheterna i varje särskilt fall, medgiva undantag från vad sålunda stadgats.

2) I enskilda fall, då skattskyldigs skatteförmåga på grund av särskilda omständigheter (långvarig sjukdom, olyckshändelse, ålderdom, underhåll av andra närstående än dem, för vilka han äger åtnjuta familjeavdrag, eller annan därmed jämförlig omständighet) är väsentligt nedsatt, må den beskattningsbara inkomsten nedsättas med högst 500 kronor under det belopp, vartill densamma vid tillämpning av de i denna paragraf i övrigt givna stadganden eljest skolat bestämmas.

4 mom. Ändock att äkta makar blivit särskilt taxerade, må de i 3 mom. angivna avdrag åtnjutas allenast av makarna gemensamt; och skall av den beskattningsbara inkomsten, som alltså bestämmes efter båda makarnas sammanräknade inkomster, så mycket påföras vardera maken, som svarar mot dennes behållna inkomst i förhållande till summan av båda makarnas behållna inkomster.

Därest hustrun men icke mannen taxeras till bevillning, skall vid beräkning av den beskattningsbara inkomsten hustrun för mannen åtnjuta enahanda avdrag, som eljest får åtnjutas för hustru.

5 mom. Det beskattningsbara beloppet utföres i jämna tiotal kronor, så att överskjutande belopp, som icke uppgår till fullt tiotal kronor, bortfaller.

6 mom. Har behållningen i boet efter avliden här i riket mantalsskriven svensk medborgare ej överstigit 20,000 kronor och har den avlidne efterlämnat make, oförsörjda barn eller andra bodelägare, som vid hans frånfälle varit beroende av honom för sin försörjning, må beskattningsnämnd det år, varunder han avlidit, kunna medgiva befrielse från inkomstbevallning, som eljest skolat utgå på grund av taxering under nämnda år. Under samma förutsättningar äger ock beskattningsnämnd nästföljande år medgiva befrielse ej mindre från nämnda bevallning än även från den bevallning, som för den avlidnes inkomst skolat utgöras på grund av taxering, åsatt under sistnämnda år.

7 mom. För bevallning, som påföres för inkomst, vilken avliden person i livstiden åtnjutit, svare stärbhus icke med mera än tillgångarna i boet. Är boet skiftat, svare bodelägare icke för mera än vad av bevallningen å hans lott belöper och i intet fall med mera, än hans lott i boet utgör.

8 mom. I den mån ägare av fast egendom jämlikt 5 § a)—i) är frikallad från bevallning för fast egendom, är han jämväl befriad från utgörande av bevallning för inkomst av samma egendom.

I övrigt frikallas från utgörande av inkomstbevallning:

a) staten för annan inkomst än dels inkomst av dess jordbruksdomäner, skogar samt uthyrda eller med tomträtt eller vattenfallsrätt upplåtna fastigheter, dels ock sådan inkomst av rörelse, som ej härflutit av bankrörelse, av kommunikationsverk med tillhörande verkstäder och anläggningar eller av leverans utav elektrisk energi till nämnda kommunikationsverk;

b) landsting, kommuner och andra menigheter ävensom hushållningssällskap för sådan inkomst, som icke härflutit av fast egendom eller rörelse;

c) kyrkor, akademier, vetenskapliga samfund, allmänna undervisningsverk, sjukvårds- och barmhärtighetsinrättningar jämte andra fromma stiftelser ävensom stipendiefonder, pensionsanstalter, allmänna hypoteksbanken, konungariket Sveriges statshypotekskassa, allmänna hypotekskassan för Sveriges städer och hypoteksföreningar, järnkontoret, så länge kontorets vinstmedel användas till allmänt nyttiga ändamål och kontoret icke lämnar utdelning åt sina delägare, samt sparbanker, som avses i lagen den 29 juli 1892 och vilkas reservfond vid senaste bokslut icke uppgått till fem procent av insättarnas fordran:

för annan inkomst än sådan, som härflutit av fast egendom; dock att inkomstbevällning skall utgöras för den behållna inkomst, som, enligt gällande föreskrifter, kan vid lediga ecklesiastika sysslor tillkomma prästerskapets änke- och pupillkassa;

d) medlem av konungahuset:

för av staten anvisat anslag samt för inkomst av kapital;

e) olönad svensk konsul:

för annan inkomst än den, han härifrån åtnjutit;

f) främmande makts härvarande beskickning och konsulat tillhörande person jämte betjäning:

om han icke är svensk medborgare: för all annan inkomst än inkomst av här belägen fast egendom eller av rörelse, som han här bedrivit, samt härifrån uppburen lön eller pension; dock att person tillhörande olönat konsulat jämte betjäning icke är frikallad från utgörande av bevällning för inkomst genom utdelning å aktier i svenska aktiebolag, å lotter i svenska solidariska bankbolag och å insatser i svenska ekonomiska föreningar;

om han är svensk medborgare: för den inkomst han åtnjutit av sin tjänst hos den främmande makten;

g) utlänning eller i utlandet bosatt svensk undersåte, vilken givit eller medverkat vid offentlig föreställning, som avses i gällande förordning angående bevällningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter:

för inkomst av föreställning, för vilken dylik avgift utgjorts eller beträffande vilken befrielse från avgift jämlikt särskilt stadgande i samma förordning åtnjutits; samt

h) lappallmogen:

för inkomst av renskötsel.

5 KAP.

Om efterbeskattning.

13 §.

Har någon i uppgift eller upplysning, som avgivits till ledning vid taxering, lämnat oriktigt meddelande eller har uppgiftspliktig underlåtit avlämna uppgift eller infordrad upplysning, och har därav föranletts, att inkomst icke blivit taxerad eller blivit för lågt taxerad, skall, efter det sådant kommit till vederbörandes kännedom, den skattskyldige taxeras till bevällning för det beskattningsbara inkomstbelopp, som ge-

nom berörda förfarande förut undgått beskattning. Bevillningen skall härvid påföras den skattskyldige till belopp, som genom förfarandet undandragits.

Efterbeskattning på grund av denna paragraf må icke ske senare än fem år efter det år, då inkomsten rätteligen bort taxeras. Har den skattskyldige avlidit, åsättes taxeringen hans dödsbo, dock att sådan taxering icke må ske senare än ett år efter utgången av det kalenderår, under vilket bouppteckning blivit ingiven för registrering. Stårbhuset svarar icke för den på taxeringen belöpande bevillningen med mera än tillgångarna i boet. Är boet skiftat, påføres bodelägare icke mera än vad av bevillningen belöper på hans lott och i intet fall mera än hans lott i boet utgör.

6 KAP.

Beskattningsort m. m.

14 §.

Skattskyldig taxeras för inkomst av fast egendom, kapital och arbete:

a) den, som haft inkomst av fast egendom, där egendomen är belägen;

b) den som driver bankrörelse, för inkomst därav: där rörelsen genom huvud-, avdelnings- eller kommissionskontor utövats;

den som idkar järnvägsdrift: för inkomst därav: där huvudkontor funnits, samt å ort, som av järnvägen berörts och där vid järnvägen anställd personal varit bosatt eller stationerad;

den, som idkar kanaldrift: för inkomst därav: vid huvudkontoret samt å varje ort, som av kanalanläggningen berörts;

den, som med hjälp av ledning tillhandahåller vatten eller elektrisk energi: för inkomst därav: där vattenverk eller kraftstation varit förlagda, där kontor funnits samt där vatten eller elektrisk energi förbrukats;

c) bolag: för inkomst av annan rörelse än sådan, varom i b) stadgas: å den eller de orter, där bolagets rörelse eller någon huvudsaklig gren därav på mera självständigt sätt eller i avsevärd omfattning drivits; men i fall sådana bestämda orter icke förefunnits, ävensom för inkomst av kapital: där bolaget har sin styrelse;

d) handlande, fabriksägare samt annan yrkes- och näringsidkare:

för inkomst av rörelsen eller yrket: å den eller de orter, där rörelse eller yrke eller någon huvudsaklig gren därav på mera självständigt sätt eller i avsevärd omfattning idkats; dock skola handlande i de städer, vilka innefatta flera församlingar, för den handelsrörelse, de därstädes idkat, ävensom de skattskyldige, vilkas rörelse eller yrke utövats på flera orter, men endast kortare tid på varje ort, taxeras inom den församling, där de äro mantalsskrivna;

e) ägare av fartyg, varuti flere hava del: för inkomst av fartyg: där huvud- eller korrespondentredaren är mantalsskriven; eller om sådan ej finnes: där fartyget har sin hemort;

f) de under konsistoriernas vård eller annan offentlig förvaltning ställda kassor: för inkomst av lediga ecklesiastika sysslor: i den kommun, varifrån inkomsten åtnjutits;

g) utrikes boende, här i riket icke mantalsskriven löntagare: för lön från svenska statsverket: i Stockholms stad och Nikolai församling; samt

h) utrikes boende pensionstagare: för pension från svenska statsverket eller allmän inrättning: där pensionen utbetalats.

För annan inkomst än den här ovan i denna paragraf omförmälda taxeras skattskyldig: där han är eller bör vara mantalsskriven; eller då sådan ort ej finnes: där inkomsten huvudsakligen förvärvats.

Avliden persons inkomst av sådan beskaffenhet, som i nästföregående stycke avses, taxeras, där den avlidne senast varit eller bort vara mantalsskriven, eller, då sådan ort ej finnes, där inkomsten huvudsakligen förvärvats.

Då efterbeskattning jämlikt 13 § äger rum, skall inkomsten taxeras där, varest densamma, om den i rätt tid blivit taxerad, skolat vara föremål för taxering.

16 §.

Till ledning vid tillämpning av bestämmelserna i denna förordning utfärdar Konungen erforderliga tabeller.

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.

Uppskattning av fast egendoms värde samt om frihet från fastighetsbevillning.

1 §.

Värdet av fast egendom bestämmes med ledning av:

1:o) jordbruksegendom tillhörande areal i åker, äng, skogs- eller betesmark jämte särskilda förmåner, såsom vattenfall, torvmosse, lastageplats, fiske, som ej är i jordebok särskilt upptaget, m. m. ävensom utsäde och kreatursbesättning vid egendomen; börande härvid jämväl behörigt avseende fästas vid egendomens läge, de särskilda ägoslagens och skogens beskaffenhet samt beloppet av de grundskatter och övriga allmänna utskylder, med undantag av bevillningen, varmed egendomen är belastad; skolande, då frälseränta förenats med äganderätten till den jord, varav sådan ränta dittills utgått, vid bestämmandet av fastighetens värde detsamma ökas med ett belopp, motsvarande räntans kapitalvärde beräknat efter 5 procent;

2:o) egendomens vid verkställd värdering för erhållande av lån från hypoteksinrättning antagna värde, såvida sådan värdering skett under näst föregångna fem år och det egendomen därvid åsatta värdet sedermera icke blivit i väsentlig mån förändrat;

3:o) den för sådan, under loppet av nästföregångna fem år försåld egendom senast betingade köpeskillning, såvida icke därunder inbegripits gottgörelse för inventarier eller växande gröda, eller köpet avslutats mellan nära anhöriga, eller vid försäljningen förbehåll gjorts om undantagsförmåner, eller därvid förekommit andra särskilda omständigheter, som skäligen anses hava inverkat på köpeskillningens bestämmande utöver eller under egendomens verkliga värde; börande vid bestämmande av detta värde avseende icke fästas å beskaffenheten av sådana byggnader, som på egendomens avkastning icke hava något egentligt inflytande, likasom värdet av kreatur, redskap och andra inventarier eller förlag vid jordbruksfastighet icke heller må vid fastighetsvärdets bestämmande tagas i beräkning;

4:o) årliga hyres- eller arrendesumman för uthyrd eller bortarrenderad egendom, såvida icke särskilda förmåner eller åligganden blivit därunder inbegripna, såsom rättighet till inventariers begagnande, arbetsbiträde från annan egendom och skogsfång utöver husbehov m. m., eller skyldighet att uppodla, reparera och uppföra byggnader eller utföra andra arbeten å den arrenderade egendomen samt inom kort tid densamma avträda, eller såvida icke, efter vad vid jämförelse mellan denna och närbelägna egendomar av lika storlek och beskaffenhet sig visar, hyres- eller arrendebeloppet blivit bestämt med avseende å släkt- eller andra kända förhållanden mellan ägaren och hyresmannen eller arrendatorn;

5:o) brandförsäkringsvärdet å de i stad och på dess område eller i köping och därmed jämförlig ort befintliga egendoms åbyggnad samt å bruks-, kvarn- och fabriksbyggnader på landet ävensom å andra där uppförda hus och byggnader, vilka icke begagnas för jordbruket och dess binärningar tillhörande rörelse, samt å sådan åbyggnad på särskilda lustställen och därmed jämförliga mindre lägenheter, som utgör dessas egentliga värde, såvida icke brandförsäkringsvärdet skulle understiga det belopp, som på grund av andra omständigheter kan anses motsvara de brandförsäkrade husens och byggnadernas verkliga värde;

6:o) läget och arealen av var och en i stad, köping eller därmed jämförlig ort belägen egendom med därtill hörande särskilda förmåner.

Då taxering av fast egendom ej kan verkställas enligt här ovan upptagna grunder, bör egendomens värde upptagas till det belopp, som motsvarar uppskattningsvärdet å andra i närheten belägna jämförliga egendomar, på vilka dessa grunder kunna tillämpas; åliggande det vederbörande taxeringsmän att vid taxeringen tillämpa den eller dem av här ovan angivna taxeringsgrunder, som anses bäst leda till egendomens uppskattning till dess verkliga värde.

Då fast egendom, som under sistförflutna fem år blivit såld eller undergått ovan omförmälda värdering, uppskattas högre eller lägre än den senast betingade köpeskillingen eller den godkända värderingssumman, så ock då förändring göres i det senast fastställda taxeringsvärdet, böra de särskilda skäl, vilka därtill föranlett, i taxeringshandlingarna eller nämndens protokoll antecknas. Åbyggnader å stadsegendom samt övriga i femte punkten här ovan uppräknade hus och byggnader få ej, utan på enahanda sätt tillkännagiven särskild anledning, upptagas till lägre värde än det, för vilket samma byggnader äro hos allmän brandförsäkringsinrättning emot brandskada försäkrade, ej heller till

lägre värde än det, som motsvarar den behållna hyresavkastningen, kapitaliserad efter fem procent.

I de fall, då uti fast egendoms uppskattningsvärde ingå både jordbruksfastighet och sådana byggnader eller inrättningar, vilka icke begagnas för jordbruket och dess binärningar tillhörande rörelse, skall hela det uppskattade fastighetsvärdet fördelas så, att särskilt utsättes värdet av själva jordbruksfastigheten med de egendomen tillhörande, för jordbruket och dess ändamål avsedda bostads- och andra byggnader, samt särskilt värdet av alla övriga byggnader och inrättningar, för vilka bevillning anses böra utgöras.

De år 1910 fastställda taxeringsvärdena å fast egendom skola gälla under åren 1911 och 1912, varefter allmän uppskattning av fast egendom enligt de i bevillningsförordningen och dessa anvisningar föreskrivna grunder skall verkställas år 1913 och sedermera vart femte år, från nämnda år räknat.

Har under tiden till år 1913 eller sedermera under tiden mellan två på varandra följande allmänna fastighetstaxeringar brandförsäkringsvärdet å byggnader i stad och på dess område eller å övriga i denna § under 5:o) här ovan uppräknade hus och byggnader blivit ökat eller minskat, eller fast egendoms värde antingen genom ny- eller tillbyggnader, nya fabriksanläggningar eller andra inrättningar blivit i betydligare mån förhöjt eller genom skogsavverkning, nedrivning av byggnader, inträffad elsvåda, vattenflöde eller annan dylik anledning märkligen förminskats i förhållande till dess uppskattade värde, då bör detta värde jämkas efter de förändringar, egendomen undergått.

Det taxeringsvärde, som blivit fast egendom åsatt under åren 1911 och 1912 eller under tiden mellan två på varandra följande allmänna fastighetstaxeringar, bör vid först därefter inträffande sådan taxering ånyo prövas.

Uppgår fast egendoms värde icke till 100 kronor, skall detsamma införas endast i den för anteckningar avsedda kolumn i taxeringslängden. Likaså skall endast i nämnda kolumn införas värdet å sådan lägenhet eller byggnad, för vilken, jämlikt 5 § fjärde och femte styckena bevillningsförordningen, fastighetsbevillning icke erlägges.

2 §.

Stadgandet i 5 § i bevillningsförordningen om frihet från utgörande av fastighetsbevillning i fråga om staten tillhöriga, för försvarsändamål avsedda fastigheter, i den mån de för sådant ändamål nyttjas, innebär, att, om exempelvis ett staten tillhörigt örlogsvarv mera stadigvarande

användes jämväl för byggande av fartyg, som ej avse försvarsändamål, vare sig det sker för statens eller för annans räkning, fastighetsbevil-
ning skall utgöras för så stor del av varvsfastighetens värde, som provas
skäligt i förhållande till hela den å varvet bedrivna verksamhetens om-
fattning, samt att, om ett övningsfält upplåtes för jordbruk eller därmed
jämförligt ändamål, bevilning skall utgöras för det värde, som skä-
ligen kan anses utnyttjat genom upplåtelsen. Givetvis bör dock icke
varje obetydlig användning för annat än försvarsändamål föranleda plikt
att erlägga bevilning; sålunda bör ej fastighetsbevilning utgöras på
den grund, att å en staten tillhörig vapenfabrik tillfälligtvis utföres
arbete för enskild persons räkning, eller att någon mindre betesrätt
upplåtes å en för militärövningar använd plats.

Till byggnader för statens allmänna styrelse eller förvaltning
räknas exempelvis de kungl. slotten, riksdagshuset, statsdepartementens
och de centrala ämbetsverkens byggnader — även om ämbetsverken
hava inseende över eller ombesörja någon statens affärsverksamhet —
länsresidens och övriga allmänna förvaltningsmyndigheters byggnader.
Den omständigheten, att i byggnad är inrymd bostad för någon be-
fattningshavare, medför ej att för byggnaden eller någon del av den-
samma skall utgöras fastighetsbevilning. Byggnad, som enbart eller i
huvudsak tjänar bostadsändamål, t. ex. prästgård å landet, är däremot
ej undantagen från bevilnings utgörande. Dock kan bostadsbyggnad
vara att anse såsom sådan oskiljaktig del av en anläggning, att den
frihet från bevilnings erläggande, som åtnjutes för anläggningen, även bör
gälla bostadsbyggnaden. Sålunda är exempelvis en inom ett lasarets om-
råde uppförd läkarbostad att anse såsom en del av lasaretsanläggningen.

De för statens affärsverksamhet avsedda byggnader inbegripas ej
under bestämmelsen i 5 § första stycket d). Såsom exempel å byggnader
för statens affärsverksamhet må omnämnas vattenfallsverkens byggnader.
Frihet från bevilnings erläggande åtnjutes ej heller för riksbankens
byggnader. Däremot är t. ex. tullväsendet icke att anse såsom någon
statens affärsverksamhet, vadan tullverkets byggnader äro att hänföra
till byggnader för statens allmänna styrelse eller förvaltning.

Med allmänna platser förstås ej endast sådana områden, vilka ute-
slutande äro avsedda för allmänhetens begagnande utan jämväl platser,
som, ehuru de samtidigt tjäna annat ändamål, tillika måste anses vara
avsedda för allmänheten. I enlighet härmed böra exempelvis Djurgården
i Stockholm — i den mån densamma ej är upplåten till särskilda ända-
mål — samt de botaniska trädgårdarna i Uppsala och Lund anses såsom
allmänna platser.

Frågan, huruvida någon till ett kommunikationsföretag hörande byggnad eller anläggning skall anses vara avsedd för driftens omedelbara behov eller icke, måste besvaras med hänsyn till de i varje särskilt fall föreliggande omständigheter. Till ledning må här framhållas följande. Frihet från bevillnings erläggande åtnjutes icke för verkstad, där större reparationer eller nybyggnadsarbeten utföras, ej heller för en sådan restaurations- eller hotellbyggnad, som kan anses i stort sett tjäna ett självständigt ekonomiskt ändamål, även om den i huvudsak är avsedd endast för resande; för att skyldighet att erlägga bevillning i sådant fall skall anses föreligga, erfordras dock, att restaurations- eller hotellrörelsen ej är av alltför ringa omfattning. Frihet från bevillnings erläggande tillgodonjutes för verkstad, där allenast mindre, så att säga löpande reparations- och tillsynsarbeten utföras, ävensom för förvaltningsbyggnader. Givetvis äro stationshus, lokomotivstallar, banvaktsstugor o. d. att anse såsom anläggningar eller byggnader för driftens omedelbara behov.

Föreskriften att, därest under 5 § första stycket d)—i) i bevillningsförrordningen angiven fastighet eller byggnad jämväl mot vederlag upplåtes till begagnande, densamma är underkastad fastighetsbevillning för däremot svarande del av dess värde, avser närmast det fall, att dylik fastighet eller byggnad delvis utarrenderas eller uthyres. Härmed är att jämställa exempelvis det fall, att en staten tillhörig byggnad användes dels för verksamhet, som medför frihet från bevillnings erläggande, och dels för annan verksamhet. Om sålunda i en postverket tillhörig, huvudsakligen till postkontor avsedd byggnad vissa lokaler äro upplåtna till avdelningskontor för riksbanken, erlägges fastighetsbevillning för en emot de upplåtna lokalerna svarande del av byggnadens värde. Med det förhållande, att del av byggnad upplåtes mot ersättning, bör likställas det fall, att lokal, som eljest nyttjas för ändamål, vilket föranleder frihet från erläggande av bevillning, tidvis uthyres. I dylikt fall skall vid bestämmandet av plikten att erlägga bevillning hänsyn tagas jämväl till den tidrymd, för vilken sådana upplåtelser ägt rum; för övrigt inträder plikt att erlägga bevillning, endast om uthyrningar äga rum mera regelmässigt. Om sålunda ett missionshus någon enstaka gång upplåtes till biograf- eller liknande föreställning, eller ett församlingshus tillfälligtvis uthyres till samkväm e. d., är detta ej tillräcklig anledning att för dessa byggnader låta fastighetsbevillning utgöras.

Såsom tomtområde till byggnad skall, förutom själva byggnadsgrunden, räknas vad som till utrymme för byggnad av ifrågavarande slag i allmänhet är brukligt. Friheten från bevillnings erläggande får ej utsträckas till område, som tjänar ett mera självständigt ändamål

eller är av större utsträckning. I enlighet med det sagda bör ett område, å vilket exempelvis lasaretsbyggnader eller museibyggnader ligga kringspridda, inbegripas under friheten från bevillnings erläggande för byggnaderna, även om mellan dessa ligga mindre planteringar.

Uppskattning av inkomst av fast egendom.

3 §.

Bestämmelserna om uppskattning av inkomst av fast egendom i 1:o) av anvisningarna till ledning vid taxeringen enligt förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt skola vara här tillämpliga med följande undantag och tillägg:

1:o) Avdrag för värdeminskning å byggnader genom slitning är icke tillåtet.

2:o) Äger eller brukar skattskyldig jordbruksfastighet inom skilda kommuner, må, i den mån det icke kan utredas, huru stor inkomst härflutit av fastigheterna i varje särskild kommun, den från fastigheterna gemensamt härflutna inkomsten till beskattning kommunerna emellan fördelas i samma proportion, i vilken fastigheternas taxeringsvärden belöpa å de särskilda kommunerna. Om skattskyldig haft *särskilda* omkostnader för fastighet inom viss kommun såsom arrendeavgift, frälseränta eller undantagsförmåner, skall det sammanlagda belopp, vartill dessa kostnader uppgått, tilläggas inkomsten i dess helhet, innan fördelning, enligt vad ovan sägs äger rum. Sedan fördelningen skett, avdragas dessa kostnader från det belopp, som fallit på respektive kommuner.

Exempel. En person har gemensamt brukat två jordbruksfastigheter, den ena inom kommunen A, den andra inom kommunen B. Taxeringsvärdet å den förra fastigheten är 32,000 och å den andra 19,000 kronor. För den förra fastigheten har han erlagt arrende 2,150 kronor. För den andra har han utgivit undantagsförmåner 300 kronor. Sammanlagda inkomsten av båda fastigheterna var 5,100 kronor. För beräkning av huru stor del av inkomsten, som bör beskattas inom vardera kommunen, skall till beloppet av hela inkomsten läggas nyss omnämnda två belopp om tillsammans 2,450 kronor. Summan 7,550 kronor fördelas på de båda kommunerna i förhållande till fastigheternas taxeringsvärden, varvid på kommunen A faller 4,737 och på kommunen B 2,813 kronor. Härefter avdrages från det förra beloppet 2,150 och från det senare 300 kronor, då alltså skall taxeras i kommunen A 2,587 och i kommunen B 2,513 kronor.

Till jordbruk hänföres åker- och ängsbruk, även då sådant drives uteslutande för industriellt behov utan förening med annat jordbruk, så ock husdjursskötsel. Trädgårdsskötsel, därunder inbegripen växtodling under glas, räknas ock till jordbruk, så framt å egendomen därjämte drives annat jordbruk samt trädgårdsskötseln icke drives såsom självständig näring (handelsträdgårdsrörelse). I enlighet härmed kommer i allmänhet icke såsom jordbruk i betraktande trädgårdsskötsel å tomter eller å s. k. sommarnöjen, villaegendomar eller andra lägenheter, som huvudsakligen avse bostadsändamål, exempelvis egnahemslägenheter, vilka enligt gällande bestämmelser om villkoren för åtnjutande av egnahemslån skola betraktas såsom bostadslägenheter, o. d.

Till jordbrukets *binäringar* skola räknas mejerihantering och kvarndrift, som huvudsakligen avse förädling av det egna jordbrukets produkter, samt sådan av jordbrukaren å den egendom, varå jordbruket bedrives, eljest utövad verksamhet för förädling av produkter eller beståndsdelar från egendomen, som sker huvudsakligen för husbehovsändamål eller med huvudsaklig användning av jordbrukets inventarier, driftsbyggnader och ordinarie arbetsbesättning. I enlighet härmed komma exempelvis såsom binäringar till jordbruket i betraktande mejerihantering vid vanliga s. k. herrgårdsmejerier, utvinning av torv och kalk samt tillverkning av tegel huvudsakligen till husbehov o. s. v. Å andra sidan komma såsom binäringar icke i betraktande förmalning av spannmål mot ersättning, där ej verksamheten huvudsakligen avser förmalning av spannmål från eget jordbruk, brännerihantering, tillverkning av tegel eller utvinning av torv eller kalk huvudsakligen för försäljning samt annan förädlingsverksamhet, som icke avser husbehovsändamål utan bedrives såsom särskild näring, i regel med särskild personal, särskilda inventarier, maskiner o. d. eller särskilda byggnader eller inrättningar. Å egendomen bedriven försäljning av jordens beståndsdelar i oförädlad skick är i regel att betrakta såsom binäring, men kan undantagsvis ske under sådana förhållanden, att särskild näring bör anses föreligga. Huruvida så skall anses vara fallet, t. ex. beträffande grusförsäljning, får jämväl bedömas med huvudsaklig ledning av här givna anvisningar. För att försäljning, som uteslutande avser eget jordbruks eller dess binäringars produkter, skall kunna anses såsom särskild näring, erfordras, att försäljningen sker från handelsbod eller annat stadigvarande försäljningsställe utom egendomens område.

Till jordbrukets binäringar skola vidare räknas sådana vid jordbruk vanligen förekommande verksamhetsgrenar, som avse att annorledes än i jordbruket och i regel mera tillfälligtvis nyttiggöra vissa

jordbruksinventarier, såsom exempelvis hemslaktning av djur för försäljning, uthyrning av dragare, maskiner och redskap samt körslor mot betalning, så ock sådana sysselsättningar vid sidan av det egentliga jordbruksarbetet som biskötsel, hemslöjd samt jakt och fiske å egen-
domen.

Under skogsbruk inbegripes, utom upplåtelse av avverkningsrätt till skog och avyttring av växande skog i samband med avyttring av fastigheten, där icke inkomst av avyttringen av fastigheten i dess helhet skall beskattas enligt bestämmelserna i 9 § 3 mom. c) 1) i bevillningsförordningen, jordägares eller brukares tillgodogörande för eget behov eller genom försäljning av virke i oförädlad skick, såsom timmer, props, ved m. m., samt av bark, kottar o. d. ävensom av jordägaren eller brukaren bedriven virkesförädling, så framt förädlingen icke kan anses såsom särskild näring. Kolning samt utvinning av biprodukter till skog, såsom tjära o. d., anses såsom särskild näring, när verksamheten sker i mera avsevärd omfattning, t. ex. i fasta kolugnar, i fasta tjärugnar e. d.; drives sådan verksamhet i sammanhang med annan yrkesmässig förädlingsverksamhet, blir den en del av denna förädlingsverksamhet och inbegripes på den grund ej under skogsbruk. Annan virkesförädling än kolning och utvinning av biprodukter till skog anses såsom särskild näring, då förädlingen icke huvudsakligen sker för husbehovsändamål. Under skogsbruk inbegripes icke skogsavverkning å annans märke på grund av *särskild* upplåtelse.

Uppskattning av inkomst av rörelse m. m.

4 §.

De i 3:o) av anvisningarna till ledning vid taxeringen enligt förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt meddelade bestämmelser angående uppskattning av inkomst av rörelse eller yrke, icke yrkesmässig verksamhet och tillfälliga inkomster, skola lända till efterrättelse även vid motsvarande inkomsters taxering till bevillning.

I övrigt skall vid bevillningstaxeringen iakttagas följande.

Med avseende å vad i 14 § b) av förordningen angående bevillning av fast egendom samt av inkomst stadgas angående ort, där inkomst av bankrörelse skall beskattas, iakttages, att, då rörelsen drivits vid flera kontor, alla omkostnader och förluster under räkenskapsåret av sådan beskaffenhet, att vid beskattning avdrag därför äger rum, på-

föras rörelsen i dess helhet, varefter beräkningen av den del av beskattningsbara inkomsten, som belöper å varje särskilt kontor, sker på följande sätt. De belopp, som enligt kontorets månadsrapporter vid varje månads slut balanserats å kontorets in- och utlåningsräkningar, sammanläggas och summan delas med månadernas antal, varefter den sålunda erhållna kvoten anses utvisa medelbeloppet av kontorets in- och utlåning för året. Efter det förhållande, vari denna in- och utlåning står till den på enahanda sätt bestämda, sammanlagda in- och utlåningssumman för alla kontoren, uträknas den del av beskattningsbara inkomsten, som bör taxeras i den ort, där kontoret är beläget. Utelöpande postremissväxlar inräknas icke i in- och utlåningsrörelsen.

Vidkommande inkomst av järnvägsdrift iakttages först, att därunder ej inräknas skattskyldigs inkomst av sådan rörelse, som icke direkt sammanhör med själva järnvägsdriften, t. ex. rederirörelse, ej heller sådan inkomst, för vilken skattskyldig erlagt fastighetsbevilning eller som beskattas såsom inkomst av fast egendom, såsom arrenden, hyror och dylikt.

Vad vidare angår inkomst av järnvägsdrift, skall, vare sig driften ägt rum uteslutande å egen bana eller uteslutande å främmande bana, i varje kommun, där beskattning av järnvägens inkomst skall äga rum, taxeras så stor del av den uppskattade inkomsten, som summan av järnvägens inom kommunen till dess personal utbetalta avlöningsförmåner — därunder inbegripet värdet av fria bostäder och andra naturaförmåner — utgjort av järnvägens totala utgifter för sådan avlöning; och skall därvid iakttagas, att i avlöningsförmåner skola inräknas såväl styrelse- och revisorsarvoden som ock de bidrag till avlöning åt annan järnvägs personal, vilka järnvägen i form av förvaltningsbidrag eller därmed liknande bidrag haft att erlägga, att summan av utbetalta avlöningsförmåner skall minskas med de bidrag av nu nämnd art, som influtit från annan järnväg, att styrelse- och revisorsarvoden anses utbetalta inom den kommun, där järnvägen haft sitt huvudkontor, att avlöningsbidrag, som nyss nämnts, skall anses utbetalt i den kommun, där anslutningsstationen är belägen, samt att avlöning i övrigt anses utbetald i löntagarens bostadskommun, därest beskattning av järnvägens inkomst skall äga rum därstädes, men eljest i den kommun, där löntagaren haft sin huvudsakliga tjänstgöring vid järnvägen förlagd.

Har skattskyldig, som idkat järnvägsdrift å egen bana, tillika för egen räkning omhänderhaft trafiken å främmande bana, skall inkomsten av rörelsen å vardera banan särskilt för sig beräknas. För detta ändamål uppskattas först den behållna inkomsten av rörelsen i dess helhet, dock

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 14 saml. Nr 444.

utan avdrag vare sig för ränta å gäld eller för ersättning, som skolat utbetalas för nyttjande av den främmande järnvägen. Det på detta sätt bestämda totala driftsöverskottet fördelas därefter mellan de trafikerade banorna efter sammanlagda trafikvärdet av vardera banans stationer. Stationernas trafikvärden beräknas därvid såsom om banorna utgjorde en enda järnväg, dock att för station, som tillhört båda banorna, stationens uträknade trafikvärde uppdelas i två trafikvärden, allt eftersom stationens trafik hänfört sig till den ena eller den andra banan. Från den del av driftsöverskottet, som enligt denna beräkningsgrund kommer på den främmande järnvägen, avdrages den ersättning, som skolat utbetalas för nyttjandet av den främmande järnvägen, jämte ränta å gäld, som kan anses belasta driften å densamma. Återstoden, som utgör den skattskyldiges skattepliktiga inkomst av den främmande järnvägen, skall, sedan fem procent tillgodoräknats den ort, där huvudkontoret för den egna järnvägen varit beläget, fördelas mellan de kommuner, där den främmande banans inkomst skall beskattas efter samma grunder, som här ovan föreskrivits för fördelning av inkomst av järnvägsdrift å en enda bana. Från den del av driftsöverskottet, som faller på den skattskyldiges egen järnväg, göres avdrag för ränta å gäld, som belastar denna järnväg, varefter återstoden fördelas på nyssnämnda sätt mellan de kommuner, där denna järnvägs inkomst skall taxeras. Den skattepliktiga inkomst, ägaren av den främmande järnvägen har av densamma, skall på enahanda sätt fördelas mellan de kommuner, i vilka den trafikerande järnvägens inkomst av den främmande banan skall beskattas. På liknande sätt förfares, om järnvägsdriften ägt rum å egen jämte flera främmande banor eller uteslutande å främmande banor.

En stations trafikvärde beräknas till hälften av järnvägens bruttoinkomst av stationens avsända och anlända godstrafik (ilgods, styckegods och vagnslastgods), ökad med järnvägens bruttoinkomst av vid stationen försålda personbiljetter. Gods, som i samtrafik eller transitotrafik inkommit från främmande bana, räknas såsom avsänt från övergångsstationen; likaså räknas till annan bana utgående gods såsom anlänt till övergångsstationen. Såsom järnvägens station räknas härvid även av densamma använd, annan järnväg tillhörig station.

I fråga om skattskyldigs inkomst av kanaldrift iakttages, att därunder ej inräknas inkomst av fastighet, för vilken skattskyldig erlagt fastighetsbevillning, eller som beskattas såsom inkomst av fast egendom, ej heller inkomst av rörelse, som icke direkt sammanhör med kanalarörelsen, såsom t. ex. rederirörelse. Den beskattningsbara inkomsten fördelas till beskattning mellan den kommun, där nästföregående år

huvudkontoret var beläget och som tillgodoräknas fem procent av inkomsten, samt de kommuner, som av kanalanläggningen berörts, i förhållande till vissa för dessa kommuner bestämda fördelningstal. Dessa fördelningstal, som efter den skattskyldiges hörande fastställas av Kungl. Maj:ts befallningshavande att lända till efterrättelse, till dess annorlunda förordnas, erhållas genom att till kilometertalet av kanalens längd inom varje kommun lägga antalet slussar inom kommunen. Kanallängden, vartill endast hänföras sträckor, som först genom kanalföretaget gjorts segelbara, räknas i kilometer och tiondedelar därav, varvid bråkdel, som ej uppgår till full tiondedel, bortfaller. Utgör kanalanläggning på någon sträcka gräns mellan två kommuner, uppdelas fördelningstalet för denna sträcka lika på vardera kommunen.

Vid taxering av företag, som avser att med hjälp av ledning tillhandahålla vatten eller elektrisk energi, skall hälften av den beskattningsbara inkomsten upptagas i den kommun, där vattnet eller den elektriska energien förbrukats, eller, då förbrukningen ägt rum inom olika kommuner, fördelas dem emellan i förhållande till bruttointkomsten därav inom varje särskild kommun. Den andra hälften taxeras i den kommun, där vattenverk eller kraftstation samt kontor varit förlagda, och fördelas, om vattenverk eller kraftstation samt kontor legat å olika orter, till beskattning emellan dessa orter efter den grund, som taxeringsmännen finna skälig. Har vatten, gas eller elektrisk energi levererats till någon, som utövar distribution därav, skall förbrukningen för leverantörens del anses hava skett i den kommun, där leveransen ägt rum. Har förbrukning ägt rum i utlandet, skall taxering ske såsom om den ägt rum i den kommun, där huvudkontoret funnits.

Vid taxering av statens inkomst av rörelse, som avser att med hjälp av ledning tillhandahålla elektrisk energi, skall, därest energi levererats till statens kommunikationsverk, iakttagas följande: Inkomsten i dess helhet beräknas i vanlig ordning. Från den samlade inkomsten drages därefter den del därav, som härrör från leverans av energi till statens kommunikationsverk. Återstoden blir till bevilling taxerad inkomst. Kan den inkomst, som härrör från leverans av energi till statens kommunikationsverk, icke på annat sätt tillförlitligen beräknas, må den upptagas till så stor del av hela inkomsten, som den till sagda verk levererade energin utgör av all från kraftverket levererad energi. Den taxerade inkomsten fördelas därefter mellan de olika kommunerna efter samma regler, som gälla för fördelning enligt nästföregående stycke; dock att vid fördelningen av den å förbrukningen belöpande delen av

inkomsten hänsyn icke skall tagas till energi, som levererats till statens kommunikationsverk.

5 §.

Utlänning, som efter därtill enligt särskild författning förvärvat rätt reser omkring i landet och för egen eller annans räkning bjuder ut till försäljning eller försäljer av honom medförda eller eljest i riket befintliga varor, skall erlägga bevillning i enlighet med de i 8—14 §§ av bevillningsförfordningen bestämda grunder; skolande vad sålunda är vordet stadgat äga tillämpning även i det fall, att utlänning medför utländska varor, som förut blivit under en eller annan form rekvirerade.

6 §.

Var och en skattskyldig bör för sin inkomst genom handel, hantverk eller annan näring taxeras till bevillning efter inkomstens verkliga belopp, antingen den näring, varigenom inkomsten erhålles, idkas för den skattskyldiges egen räkning eller av honom bedrives såsom kommissionär eller innehavare av annan persons yrkesrätt; och då den vid bevillningstaxeringen för ett eller annat yrke påförda beskattning icke medför eljest saknad rättighet för den skattskyldige till utövandet av detta yrke, så äro taxeringsmännen icke pliktiga att undersöka och pröva behörigheten till detsammes idkande.

Uppskattning av inkomst utav arbetsanställning, tjänst eller pension.

7 §.

Lön och annan inkomst, som utgår i spannmål eller persedlar, upptages med det kontanta belopp, den efter ortens medelpris utgör.

Värdet av bostadsförmån beräknas med ledning av i orten gällande hyrespris eller i saknad av tillfälle till sådan jämförelse efter annan grund, som taxeringsmännen finna tillämplig.

I avseende å inkomstberäkningen är särskilt att iakttaga, att, medan å ena sidan allt som i tjänst eller uppdrag uppburits, därunder inbegripet även vad som anvisats till bestridande av med tjänsten eller uppdraget förenade särskilda kostnader, upptages till taxering, avdrag å andra sidan får göras för samtliga utgifter, vilka äro att anse såsom kostnader för fullgörande av tjänsten eller uppdraget.

Vissa avdrag vid inkomstens uppskattning.

8 §.

Vid tillämpning av bestämmelserna om rätt till avdrag enligt 11 § 2 mom. bevillningsförordningen skola motsvarande bestämmelser i 5:o) av anvisningarna till ledning vid taxering enligt förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt vara tillämpliga.

Allmänna föreskrifter.

9 §.

Huruvida skattskyldigs tillfälliga årsförlust (t. ex. genom kreaturs-sjukdom, skeppsbrott, varulagers förstöring och dylikt) bör betraktas såsom minskning i årets inkomst eller såsom kapitalförlust, pröve taxeringsmyndigheterna efter rörelsens och förlustens storlek och beskaffenhet.

10 §.

Såsom beskattningsbar utdelning från aktiebolag, solidariskt bankbolag eller ekonomisk förening upptages det belopp, som delägaren nästföregående år från bolaget eller föreningen uppburit eller ägt uppbära i utdelning i förhållande till sin andel eller insats, utan hänsyn till vilka bolagets eller föreningens tillgångar som använts till utdelningen. Har aktie, banklott eller andel under nästföregående år bytt ägare, upptages utdelningen såsom inkomst för den, som varit ägare av den till aktien, lotten eller andelen hörande kupongen eller eljest berättigad att lyfta utdelningen vid den tidpunkt, då denna blev tillgänglig för lyftning. Under utdelning, varom här är fråga, hänföres jämväl utdelning till kommanditdelägare i solidariskt bankbolag.

Inkomst av utdelning å aktier och banklotter samt å insatser i ekonomiska föreningar hänföres vid taxeringen till inkomst av kapital, dock att vad i 3:o) av anvisningarna till ledning vid taxeringen enligt förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt är stadgat därom, att sådan utdelning under vissa angivna förutsättningar skall räknas såsom inkomst av rörelse eller yrke även skall lända till efterrättelse vid bevillningstaxeringen. I den mån utdelningen är att hänföra till inkomst av rörelse eller yrke, är den underkastad inkomstbevillning, även där den åtnjutits av inländska aktiebolag, solidariska bankbolag och ekonomiska föreningar.

Delägare i vanligt handelsbolag, enkelt bolag och rederi ävensom delägare i kommanditbolag beskattas för den del av bolagets eller rede-

riets vinst *nästföregående* är, som på honom belöper, huru denna än må hava av bolaget eller rederiet använts och oberoende av vad han må hava lyftat av bolagets eller rederiets under nämnda år eller tidigare förvärvade vinst.

11 §.

Till ledning vid tillämpningen av bestämmelserna i 12 § 3 mom. a) bevillningsförordningen torde kunna tjäna följande exempel.

1. A, vilken i mantalskrivningskommunen taxerats till bevillning för en inkomst av 400 kronor, har i annan kommun taxerats till bevillning för 200 kronor och är sålunda icke fri från beskattning i mantalsskrivningskommunen. Därest han är ensamförsörjare och bosatt inom ort, å vilken vid beräkning av det till inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbara beloppet må åtnjutas ett avdrag av 600 kronor, skall alltså vid taxering i mantalsskrivningskommunen avdragas hälften av detta belopp eller 300 kronor samt av återstående 100 kronor medräknas allenast hälften, vadan den till bevillning beskattningsbara inkomsten utgör 50 kronor. Är han däremot bosatt å sådan ort, att vid taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt må åtnjutas ett avdrag av 800 kronor eller därutöver, eller är han såsom familjeförsörjare berättigad till avdrag, som tillsammans med ortsavdraget uppgår till eller överstiger nämnda summa, och alltså hälften av vad sålunda må avdragas vid taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt motsvarar eller överstiger hans till bevillning uppskattade inkomst, återstår icke någon beskattningsbar del av densamma.

2. B har taxerats till bevillning för en inkomst av 630 kronor. Därest han enligt bestämmelserna i 18 § av förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt är berättigad att vid taxering till sådan skatt tillgodonjuta ortsavdrag och familjeavdrag med tillhopa 1,000 kronor, skall alltså hans till bevillning beskattningsbara inkomst beräknas sålunda, att, sedan från den taxerade inkomsten, 630 kronor, avräknats hälften av ovannämnda avdragsbelopp med 500 kronor, återstående belopp av 130 kronor upptages såsom beskattningsbart till hälften eller alltså med 65 kronor.

Därest den till bevillning taxerade inkomsten överstiger summan av de vid taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt medgivna avdrag, till vilka hänsyn skall tagas i nu förevarande avseende, blir det till bevillning beskattningsbara beloppet vid tillämpning av bestämmelserna i 3 mom. a) lika med den taxerade inkomsten med avdrag av tre

fjärdedelar av nu ifrågavarande, vid taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt medgivna avdrag.

Om sålunda en person taxerats till bevillning för en inkomst av 3,000 kronor och vid taxeringen till inkomst och förmögenhetsskatt är berättigad tillgodonjuta avdrag med tillhoppa 1,200 kronor, kan det till bevillning beskattningsbara beloppet beräknas sålunda, att från den taxerade inkomsten, 3,000 kronor, avdrages $\frac{3}{4}$ av 1,200 kronor eller 900 kronor, vadan alltså återstår en beskattningsbar inkomst av 2,100 kronor.

Innebörden av stadgandena i 12 § 3 mom. b) belyses av följande exempel:

1. C har taxerats till bevillning för en inkomst av 3,000 kronor samt är berättigad att vid taxering till inkomst- och förmögenhetsskatt tillgodonjuta Ortsavdrag och familjeavdrag med tillhoppa 1,400 kronor. Vid tillämpning enbart av de under 3 mom. a) meddelade bestämmelserna skulle alltså den till bevillning beskattningsbara inkomsten utgöra 1,950 kronor. Därest emellertid den skattskyldige äger förmögenhet, må — där ej sådant förhållande, varom i 3 mom. b) punkt 1) andra stycket eller punkt 2) sägs, är förhanden — den beskattningsbara inkomsten i anledning av nämnda avdrag icke sättas lägre än till 5 procent av förmögenhetens vid taxering till inkomst- och förmögenhetsskatt uppskattade belopp. Har förmögenheten uppskattats till 50,000 kronor, skall inkomsten av densamma anses hava utgjort 2,500 kronor, vartill alltså den beskattningsbara inkomsten upptages. Om förmögenheten uppgår till så stort belopp, att 5 procent därav motsvarar eller överstiger den taxerade inkomsten, 3,000 kronor, upptages denna inkomst i sin helhet såsom beskattningsbar inkomst.

2. D har taxerats till bevillning för en inkomst av 2,000 kronor som enligt de under 3 mom. a) givna bestämmelser skall beräknas till en beskattningsbar inkomst av 1,000 kronor. Därest D taxerats för en förmögenhet av 32,000 kronor, skall alltså enligt bestämmelserna i 3 mom. b) punkt 1) den beskattningsbara inkomsten upptagas till 1,600 kronor. Om emellertid D:s förvärvsförmåga till följd av exempelvis sjuklighet varit nedsatt till hälften, bör beskattningsnämnd tillämpa den nämnden tillagda befogenhet så, att av de enligt 3 mom. a) medgivna avdrag, 1,000 kronor, hälften får avräknas å den till 1,600 kronor beräknade inkomsten av förmögenhet. Den beskattningsbara inkomsten bör alltså i detta fall bestämmas till 1,100 kronor. Därest den beräknade inkomsten av förmögenhet i stället varit 1,500 kronor eller därunder, bör den skattskyldige i nu angivna fall få tillgodonjuta de enligt 3 mom. a) medgivna avdrag oavkortade och den beskattningsbara inkomsten alltså utföras med 1,000 kronor.

Såsom exempel å icke särskilt angivna förhållanden, som böra för-
anleda taxeringsmyndighet att medgiva undantag från bestämmelsen i 3
mom. b) punkt 1), må nämnas de fall, att skattskyldig har att utöva
omvårdnad av närstående person och på denna grund icke alls eller
allenast i mindre omfattning kan ägna sig åt särskild förvärvsverksam-
het, att skattskyldig avgått med pension från av honom innehavd tjänst,
att skattskyldig är änka, som vid tiden för mannens frånfälle icke inne-
haft särskild anställning o. s. v.

Avdrag enligt 3 mom. b) 2) må medgivas utan hinder därav, att
inkomsten är att anse såsom inkomst av förmögenhet. Sådana utgifter
för annans underhåll, som avses i 11 § 2 mom. 4:o c), må icke åberopas
såsom grund för avdrag enligt detta stycke.

Efterbeskattning.

12 §.

Till ledning vid tillämpning av bestämmelserna om efterbeskattning
må här anföras följande exempel:

En ensamförsörjare, mantalsskriven inom ort tillhörande ortsgrupp
V, har år 1921 till inkomstbevillning därstädes uppgivit ett belopp av
700 kronor. Hans till bevillning beskattningsbara inkomst blir då med
tillämpning av bestämmelsen i 12 § 3 mom. a) 100 kronor. År 1924
upptäcker, att deklarationen varit felaktig, i det att den skattskyldige
rätteligen bort uppgiva ett belopp av 2,000 kronor. Den beskattnings-
bara inkomsten hade alltså med tillämpning av nyssnämnda lagrum år
1921 rätteligen bort vara 1,250 kronor och till efterbeskattning vid
1924 års taxering skall upptagas ett belopp av $1,250 - 100 = 1,150$
kronor. Detta belopp upptages — utan sammanblandning med den
beskattningsbara inkomst, som kan i vanlig ordning fastställas — i 1924
års taxeringslängd, som ligger till grund för samma års kommunala ut-
debitering.

Övergångsbestämmelse.

Har fast egendom eller del av fast egendom, som enligt de i
denna förordning meddelade bestämmelser är underkastad fastighetsbe-
villning, icke under år 1920 haft särskilt taxeringsvärde sig åsatt, skall
sådant värde år 1921 åsättas egendomen eller egendomsdelen.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1921.

Bilaga 2.**Förslag**

till

**förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910
om inkomst- och förmögenhetsskatt.**

Härigenom förordnas, att förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt ävensom de vid samma förordning fogade särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen skola i nedan angivna delar hava följande ändrade lydelse:

2 KAP.

Om skyldighet att erlägga skatt för inkomst.

3 §.

1 mom. Skyldig att erlägga skatt för inkomst är:

a) svensk medborgare, som författningsenligt är eller bör vara i riket mantalsskriven:

för all inkomst, vare sig den förvärvats här eller utom riket;

b) — — — — —

c) utlänning:

för inkomst av här belägen fast egendom och av näring, som här bedrivits, för härifrån uppburen lön eller pension samt för utdelning å aktier i svenska aktiebolag, å lotter i svenska solidariska bankbolag och å insatser i svenska ekonomiska föreningar;

skolande utlänning, som författningsenligt är eller bör vara härstädes mantalsskriven, erlägga skatt jämväl för annan inkomst — — — här använts.

2 mom. Skatt för inkomst erlägges vidare av:

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 14 saml. Nr 444.

a) svenska aktiebolag — — — — — inrättningar, ekonomiska föreningar och andra inländska juridiska personer, därunder inbegripna ägare av för gemensamt behov avsatta så kallade besparingsskogar, häradsallmänningar och andra likartade samfälligheter — — — — — utom riket; ävensom

b) utländska bolag: för inkomst av här belägen fast egendom och av näring, som av bolaget här bedrivits, samt för utdelning å aktier i svenska aktiebolag, å lotter i svenska solidariska bankbolag och å insatser i svenska ekonomiska föreningar.

4 §.

Vanliga handelsbolag, kommanditbolag, enkla bolag och rederier taxeras icke, utan hänföres — — — — — bolagets eller rederiets inkomst.

5 §.

1 mom. Från skatt för inkomst frikallas:

a) medlem av konungahuset:

för av staten anvisat anslag samt för inkomst av kapital;

b) — — — — —

c) — — — — —

om han icke är svensk medborgare:

för annan inkomst än inkomst av här belägen fast egendom eller av näring, som han här bedrivit, samt härifrån uppburen lön eller pension; dock att person tillhörande olönat konsulat jämte betjäning icke är frikallad från utgörande av skatt för inkomst genom utdelning å aktier i svenska aktiebolag, å lotter i svenska solidariska bankbolag och å insatser i svenska ekonomiska föreningar;

om han är svensk medborgare:

för den inkomst, han åtnjutit av sin tjänst hos den främmande makten;

d) utlänning eller i utlandet bosatt svensk undersåte, vilken givit eller medverkat vid offentlig föreställning, som avses i gällande förordning angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter:

för inkomst av föreställning, för vilken dylik avgift utgjorts eller beträffande vilken befrielse från avgift jämlikt särskilt stadgande i samma förordning åtnjutits; samt

e) — — — — —

2 mom. Följande juridiska personer erlägga icke skatt för inkomst:

a) — — — — —

b) landsting, kommuner och andra menigheter ävensom hushållningssällskap;

c) kyrkor, akademier, vetenskapliga samfund, allmänna undervisningsverk, sjukvårds- och barmhärtighetsinrättningar jämte andra fromma stiftelser ävensom stipendiefonder och pensionsanstalter;

d) — — — — —

e) — — — — — delägare;

f) — — — fordran; samt

g) nedannämnda juridiska personer för sådan inkomst av fast egendom, som består i förmånen att för avsedda ändamål nyttja dem tillhöriga fastigheter av nedan angivna beskaffenhet, nämligen:

regementen, officers- och underofficerskårer i fråga om deras vid mötesplatser till begagnande under mötena uppförda byggnader;

nykterhetsföreningar i fråga om för deras verksamhet såsom sådana avsedda byggnader, samt

enskilda samfund i fråga om kyrkobyggnader och bönehus.

7 §.

Vid den uppskattning, som för taxeringen äger rum, hänföras:

1:o) till inkomst av *fast egendom* följande av fast egendom här i riket härflutna intäkter, nämligen:

a) inkomst, som av ägare eller med ägare likställd innehavare eller av brukare åtnjuts under form av hyresfri bostad eller arrende eller hyra;

b) inkomst av jordbruk med dess binäringar;

c) inkomst av skogsbruk;

d) — — — — — lera och dylikt; samt

e) frälseränta och annan avgäld av fast egendom, därunder inbegripen på grund av patronatsrätt uppburen tionde eller ersättning därför;

2:o) till inkomst av *kapital*:

a) ränta å utlånade eller i räntebärande obligationer nedlagda eller hos penningförvaltande verk eller enskilda insatta penningar;

b) utdelning å aktier, å lotter i solidariska bankbolag och å insatser i ekonomiska föreningar; samt

c) inkomst, som åtnjuts från fast egendom i utlandet;

3:o) till inkomst av *arbete*:

a) inkomst av arbetsanställning eller tjänst, pension, livränta, undantagsförmån och sådant periodiskt understöd, därför givaren enligt 10 § är berättigad till avdrag;

b) inkomst av rörelse eller yrke, såvitt den icke, enligt vad ovan sagts, skall upptagas såsom inkomst av fast egendom;

c) inkomst av icke yrkesmässig verksamhet och tillfälliga inkomster:

1) vinster av tillfällig natur, därunder inbegripen vinst å icke yrkesmässig avyttring av fast eller lös egendom, som förvärvats genom köp eller byte och varit i säljarens ägo, om det är fast egendom under mindre än tio år och eljest under mindre än fem år; samt

2) inkomst av tillfälliga uppdrag och annan här ovan ej särskilt nämnd skattepliktig inkomst.

8 §.

Såsom inkomst taxeras icke:

andel, som vid bodelning tillfallit make, ävensom vad som förvärvats genom giftorätt, arv eller testamente eller i hemföljd, morgongåva eller fördel av oskiftat bo eller genom gåva, därunder inbegripet sådant periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk utbetalning, därför givaren icke enligt 10 § är berättigad till avdrag;

vinst — — — — fem år eller därutöver;

ersättning för skada — — — — olycksfallsförsäkring i annan form än livränta tillfallit den försäkrade eller hans stärbhus;

kapital, som — — — stärbhus;

vad som — — — —

å stat uppförd häst- och båtlega;

officerares lönetillägg för tjänstehästar;

anslag till skrivmaterialier — — — traktamentstagaren varit bosatt.

9 §.

Vid uppskattning av inkomst — — — —

arrende- eller hyresavgift;

undantagsförmån, frälseränta och annan avgäld — — — — själva skola taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt;

pensioner och understöd på grund av förutvarande anställning i skattskyldigs verksamhet;

kostnad för nödigt biträde i hemmet — — — med iakttagande av att sammanlagda avdraget från olika inkomstkällor i intet fall må överstiga 200 kronor;

kontors- och andra förvaltningskostnader;

kostnad för resor till och från arbetsplatsen, därest denna är be-

lägen på sådant avstånd från den skattskyldiges bostad, att den skattskyldige skäligen kan anses behöva anlita särskilt fortskaffningsmedel; kostnad för utövning av vetenskap, konst eller handaslöjd; samt ränta å lånt anläggnings- och rörelsekapital; så ock för avgifter till pensions-, änke- och pupill-, understöds- eller annan sådan kassa, i vilken det ålegat någon på grund av hans tjänst att vara delägare.

För värdeeminskning å byggnader ävensom å gruvor, inventarier och annan dylik egendom må avdrag ske — — — anvisningarna.

Har kooperativ förening av vinsten å sin kooperativa verksamhet lämnat sina kunder, vare sig de tillhört föreningen eller icke, pristillägg, rabatt eller annan sådan utdelning i förhållande till gjorda köp eller försäljningar, må föreningen njuta avdrag för dylik utdelning.

10 §.

Skattskyldig äger vidare, i den mån avdrag icke verkställts på grund av bestämmelserna i 9 §, rätt till avdrag för:

alla utskylder utom kronoutskylder;

ränta å gäld;

periodiskt understöd eller annan därmed jämförlig periodisk utbetalning; dock att avdrag icke får ske för vad som utgivits för person, som tillhör den skattskyldiges hushåll, eller eljest utbetalts såsom bidrag till någons undervisning eller uppfostran;

sådan förlust å fast egendom eller verksamhet, som ej är att hänföra till kapitalförlust; dock att avdrag för förlust å icke yrkesmässig avyttring av fast eller lös egendom ej får ske med högre belopp än som motsvarar den skattskyldiges inkomst av dylik avyttring;

försäkringspremier — — — — — pupillförsäkring, dock att avdrag, som nu nämnts, ej må överstiga sammanlagt 200 kronor.

Svensk medborgare, — — — som här utövats.

11 §.

Vid taxering av inkomst — — — — — hänförliga utgifter, härunder inbegripet vad den skattskyldige utgivit för person, som tillhör hans hushåll, samt vad han eljest utbetalt såsom bidrag till någons undervisning eller uppfostran;

för ränta — — — — — nedlagda kapital;

för vad som använts till — — — — — skuld.

4 KAP.

Om skyldighet att erlägga skatt för förmögenhet.

12 §.

Skyldiga att erlägga skatt för förmögenhet äro:

a) svenska medborgare, som författningsenligt äro eller böra vara i riket mantalsskrivna; samt

b) föreningar och samfund, — — — — besparingsskogar, häradsallmänningar och andra likartade samfälligheter — — — — äro skyldiga att erlägga skatt för inkomst:

för all den förmögenhet — — — utrikes ort;

c) — — — — nedlagd.

Medlem av konungahuset är frikallad från utgörande av skatt för förmögenhet.

Olönad — — — — nedlagd.

16 §.

Till grund för uppskattningen — — — — — föremål för taxering.

Fast egendom, frälseränta inbegripen, skall, där ej annorlunda stadgas i de vid denna förordning fogade särskilda anvisningarna, upptagas till sitt taxeringsvärde under nästföregående år.

Fordran, som ej är förfallen — — — fogade tabell I. Annan säker fordran upptages till det belopp, varå den lyder. Osäker fordran upptages till det belopp, varmed den kan beräknas inflyta. Värdelös fordran upptages icke.

Annan för evärdlig tid — — — — — yngstes ålder.

18 § 1 mom.

För svensk medborgare — — —

c) I enskilda fall, då skattskyldigs skatteförmåga på grund av särskilda omständigheter (långvarig sjukdom, olyckshändelse, ålderdom, underhåll av andra närstående än dem, för vilka han äger åtnjuta familjeavdrag, eller annan därmed jämförlig omständighet) är väsentligt — — — enligt detta stycke.

d) — — — —

22 §.

Har någon — — — för lågt taxerad, skall, efter det sådant kommit till vederbörandes — — — berörda förfarande undandragits.

Efterbeskattning — — — — — bouppteckning blivit ingiven för registrering. Stärbhuset svarar icke — — — — i boet utgör.

24 § 1 mom.

Har behållningen i boet efter avliden här i riket mantalsskriven svensk medborgare ej överstigit 20,000 kronor och har den avlidne efterlämnat make, oförsörjda barn eller andra bodelägare, som vid hans fränfalle varit beroende av honom för sin försörjning, må beskattningsnämnd det år, varunder han avlidit, kunna medgiva befrielse från den inkomst- och förmögenhetsskatt, som eljest skolat utgå på grund av taxering under nämnda år. Under samma förutsättningar äger ock beskattningsnämnd nästföljande år medgiva befrielse ej mindre från nämnda inkomst- och förmögenhetsskatt än även från den inkomst- och förmögenhetsskatt, som för den avlidnes inkomst och förmögenhet skolat utgöras på grund av taxering, åsatt under sistnämnda år.

25 § 1 mom.

Äkta makar skola taxeras en var för sin inkomst och förmögenhet, dock att i fall, där ena maken haft inkomst- eller förmögenhet, däröver förvaltningen rättsligen tillkommer den andra maken, den senare skall taxeras härför.

Skulle i senare fallet avdrag — — — åtnjutas för hustru.

Hustrus inkomst av arbetsanställning eller tjänst samt av rörelse eller yrke skall vid taxeringen medräknas allenast om och i den mån ifrågavarande inkomst sammanlagt överstiger 200 kronor.

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.

1:o)

Inkomst av fast egendom.

7 § 1:o)

I. Värdet av bostadsförmån — — — jaktstuga o. d.

I skattskyldigs inkomst — — — begagnas såsom bostad av den i någon hans verksamhet använda tjänste- och arbetspersonalen — — — ifrågavarande lägenheter.

Om och i den mån den skattskyldige använder egen fastighet för rörelse eller yrke upptages hyresvärdet — — andel av dess värde.

II. Till *inkomst av jordbruk* räknas:

a) inkomst genom försäljning (ej realisation) av jordbrukets, ladugårdens och trädgårdens produkter ävensom av levande och döda inventarier;

b) inkomst genom direkt tillgodogörande av egendomens avkastning:

för förbrukning i den skattskyldiges hushåll eller för den skattskyldiges och hans familjs jämte personliga tjänares räkning eller för förädling eller förbrukning i näring eller annan rörelse, som av den skattskyldige drives; samt

för avlöning åt arbetspersonal, som icke tillhör den skattskyldiges hushåll, för utgörande av undantagsförmåner eller eljest för fullgörande av förpliktelse, som åligger den skattskyldige i förhållande till någon, som icke tillhör hans hushåll;

skolande värdet av vad sålunda tillgodogöres beräknas med ledning av ortens försäljningspris;

c) inkomst av jordbrukets binäringar. Beträffande vad som är att hänföra till jordbrukets binäringar är stadgat i anvisningarna till förordningen angående bevillning av fast egendom samt av inkomst.

Såsom kostnader — — — — —

lön och underhåll åt arbetspersonal, som uteslutande eller huvudsakligen användes för jordbruket och dess binäringar; skolande i fråga om lön och underhåll — — — — tillämpning;

nyanskaffning (ej nyuppsättning) av levande och döda inventarier; ägande i följd härav — — — — eller nötning;

underhåll av byggnader — — — — — inkomst av jordbruk.

III. Till *inkomst av skogsbruk* hänföres den inkomst, som någon förvärvar dels genom tillgodogörande för egen räkning eller genom användande i egen rörelse av skogseffekter från fastighet — — — — — skadan nedgått i värde.

IV. — — — — —

V. I fråga om rätt till avdrag vid taxering av inkomst av annan fastighet än jordbruksfastighet, komma särskilt i betraktande — — — — — såsom sådan; dock att kostnader för underhåll och skötsel av trädgård icke må avdragas till högre belopp än som motsvarar den uppgivna inkomsten från trädgården.

VI. I fall som i 7 § 1:o a) sägs anses såsom likställd med ägare: den som innehar fast egendom med fideikommissrätt eller eljest på grund

av testamentariskt förordnande; den som innehar fast egendom med stadgad åborätt, med tomträtt eller med vattenfallsrätt; innehavare av s. k. ofri tomt i stad och den, som eljest innehar fast egendom med ständig eller ärftlig besittningsrätt; innehavare av skogsområde, som blivit av staten upplåtet till bergshanteringens understöd, till kanalbolag eller till stad eller annan menighet; innehavare av fast egendom, som är anslagen till boställe eller eljest på lön, samt av lägenhet, som är avsöndrad från annan egendom till besittning på viss tid eller på livstid.

2:o)

Inkomst av arbetsanställning eller tjänst, pension m. m.

7 § 3:o a).

Till inkomst, som här avses, hänföras:

— — — — —

periodiskt understöd, så framt icke understödstagaren tillhört givarens hushåll eller uppburit understödet såsom bidrag till sin undervisning eller uppfostran.

Värdet av bostadsförmån, som tjänstinnehavare åtnjuter å fast egendom, som är honom anslagen till boställe eller eljest på lön, upptages på sätt i 1:o) här ovan är angivet, under inkomst av fast egendom. I andra fall — — — — — efter ortens medelpris utgör.

3:o)

Inkomst av rörelse eller yrke, icke yrkesmässig verksamhet och tillfälliga inkomster.

7 §, 3:o b) och c).

Härunder upptagas:

1) *inkomst av rörelse* eller *yrke* såsom:

bergsbruk — — — — — *yrkesmässig* verksamhet;

2) inkomst av icke yrkesmässig verksamhet och tillfälliga inkomster:

inkomst av tillfälliga uppdrag, som ej äro att hänföra till tjänsteuppdrag eller yrkesmässig verksamhet, sasom uppdrag att ombesörja försäljning av annans egendom, att verkställa utredning av dödsbo eller att förrätta bouppteckning eller arvsskifte samt alla andra inkomstbringande uppdrag av mindre stadigvarande natur;

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 14 saml. Nr 444.

tillfälliga vinster och sådana skattepliktiga intäkter, som ej böra hänföras under annan rubrik, såsom realisationsvinster, lotterivinster, inkomst av patent- och därmed jämförliga rättigheter o. d.

Till inkomst av rörelse eller — — — — — näring, som av honom drives.

Ränteinkomst och utdelning å aktier, banklotter samt å insatser i ekonomiska föreningar äro icke alltid att anse såsom inkomst av kapital utan kunna understundom utgöra inkomst av rörelse eller yrke. För den, som driver bankrörelse, annan penning- eller lånerörelse, försäkringsrörelse eller handel med värdehandlingar, är sålunda utdelning å aktier, banklotter och insatser i ekonomiska föreningar att anse icke såsom inkomst av kapital utan såsom inkomst av rörelse eller yrke. Huruvida ränteinkomst för den, som driver rörelse eller yrke, är att anse såsom inkomst av kapital eller såsom inkomst av rörelsen eller yrket, måste bedömas med hänsyn till, huruvida det kapital, varifrån ränteinkomsten härflutit, varit nedlagt i verksamheten eller ej.

Vid taxering av inkomst av rörelse eller — — — — — såsom omkostnad.

Där i rörelse eller yrke förädlas eller förbrukas produkter från eget jordbruk eller skogsbruk eller beståndsdelar från egen, i verksamheten ej använd fastighet, får vid beräkningen av inkomsten av rörelsen eller yrket avdrag ske för produkternas eller beståndsdelarnas värde med belopp, varmed värdet skall ingå i inkomsten från fastigheten.

En ekonomisk förening är i beskattningshänseende att anse såsom kooperativ, därest den är *öppen* och i sina angelägenheter tillämpar *lika rösträtt*. För att en förening skall anses vara *öppen* fordras icke blott, att den enligt sina stadgar är berättigad att när som helst antaga nya medlemmar, utan också att den faktiskt visar sig *villig* att antaga till medlem var och en, som är bosatt inom föreningens verksamhetsområde eller tillhör dess angivna verksamhetskrets, förbinder sig att följa föreningens stadgar och beslut och som därjämte skäligen kan antagas komma att som medlem bidra till förverkligandet av föreningens i stadgarna angivna syfte. Den omständigheten, att styrelsen eller annat föreningsorgan äger rätt att pröva inträdesansökningarna och avvisa sådana sökande, som icke besitta nu nämnda kvalifikationer för medlemskap, betager icke föreningen dess egenskap av öppen.

I det fall att en förening säljer till utomstående, kan den som regel icke utan att förlora sin öppna karaktär vägra att mottaga som medlem någon, som kan ådagalägga, att han plägar köpa förnödenheter genom föreningen. Anser föreningens styrelse emellertid, att vederbörande

köpare på grund av rent personliga förhållanden icke kan beviljas medlemskap — i en stor förening, som säljer till utomstående, är det omöjligt att i varje fall inskränka försäljningen till personer, som skulle vara önskvärda som medlemmar — så bör föreningen för att anses såsom öppen hava skyldighet att i *ekonomiskt hänseende* jämställa honom med medlem, det vill säga giva honom samma återbäring på köpta varor som medlem erhåller.

Kooperativa föreningars centralorganisationer äro att anse såsom öppna, även om inträde beviljas blott sådana lokala föreningar, som fylla av centralorganisationen uppställda krav på stadgar, skötsel och ekonomisk soliditet och om endast ett enda företag inom varje område antages såsom medlem. Vad angår kravet på *lika rösträtt*, så berövas en centralorganisation icke dess kooperativa karaktär, om rösträtten bland dess förstahandsmedlemmar, föreningarna, utövas efter föreningarnas medlemsantal.

4:o)

Inkomst genom utdelning från bolag m. m.

4 § och 7 § 2:o).

Såsom beskattningsbar utdelning från aktiebolag, solidariskt bankbolag eller ekonomisk förening upptages det belopp, som delägaren nästföregående år från bolaget eller föreningen uppburit eller ägt uppbära i utdelning i förhållande till sin andel eller insats, utan hänsyn till vilka bolagets eller föreningens tillgångar som använts till utdelningen. Har aktie, banklott eller andel under nästföregående år bytt ägare, upptages utdelningen såsom inkomst för den, som varit ägare av den till aktien, lotten eller andelen hörande kupongen eller eljest berättigad att lyfta utdelningen vid den tidpunkt, då denna blev tillgänglig för lyftning. Under utdelning, varom här är fråga, hänföres jämväl utdelning till kommanditdelägare i solidariskt bankbolag.

Delägare i vanligt handelsbolag, enkelt bolag och rederi ävensom i kommanditbolag beskattas för den del av bolagets eller rederiets vinst *nästföregående år*, som på honom belöper, huru denna än må hava av bolaget eller rederiet använts och oberoende av vad han må hava lyftat av bolagets eller rederiets under nämnda år eller tidigare förvärvade vinst.

5:o)

Vissa avdrag vid inkomstens uppskattning.

Avdrag är medgivet:

1) för alla omkostnader — — — egen bostad o. d.

Däremot är avdrag medgivet för allt, som kan inrymmas under begreppet driftkostnader eller är att anse såsom kostnader för fullgörande av arbetsanställning, tjänst eller tjänsteuppdrag. Dit höra t. ex. kostnader för hyra och underhåll av arbetslokaler, för lön och underhåll åt arbetspersonal, pensioner och understöd till förut anställd arbetspersonal, förvaltningskostnad, accis, ränta å lånt kapital, som nedlagts i rörelse eller yrke, resekostnader och ökning i levnadskostnader, då skattskyldig för sin verksamhet måste vistas utom den vanliga bostadsorten o. s. v. Under resekostnader faller även den nödvändiga och verkliga kostnad, skattskyldig fått vidkännas för resor till och från arbetsplatsen, därest denna är belägen på sådant avstånd från den skattskyldiges bostad, att han behöft anlita och anlitat särskilt fortskaffningsmedel. Är ersättning för resekostnad och ökning i levnadskostnaderna vid skattskyldigs vistande utom den vanliga bostadsorten särskilt anvisad, och skall sådan ersättning taxeras såsom inkomst, får avdraget härför icke överstiga den sålunda anvisade ersättningens belopp. Då för dessa kostnaders bestridande — — — inkomst för barnet. Gift kvinna, som av förvärvsverksamhet är i avsevärd grad förhindrad att ägna sig åt hemmets skötsel, äger att från sin inkomst av dylik verksamhet avdraga kostnaden för nödigt biträde i hemmet, dock högst 200 kronor. — — — avdragas från annan inkomst.

Kan tillförlitlig utredning icke vinnas, i vad mån ränta å upplånat kapital hänför sig till fastighet eller till rörelse eller till särskilda fastigheter eller till särskilda slag av rörelse, må vid uppskattningen av inkomstbeloppen från de olika inkomstkällorna ränteutgifterna fördelas till avdrag å dessa efter förhållandet mellan bruttoinkomsternas inbördes storlek.

Även indirekta kostnader — — — vara beskattningsbar inkomst. Slutligen äger avdrag rum

3) för vissa utgifter — — — ränta å allt slags gäld, om räntan ej avdragits vid beräkningen av inkomst från särskild inkomstkälla, sådan förlust å fast egendom eller verksamhet, som ej är att anse såsom kapitalförlust, periodiskt understöd och andra sådana utbetalningar, som grunda sig på en rättsligt eller frivilligt åtagen förpliktelse. Vad som

utgivits för person, tillhörande den skattskyldiges hushåll, eller vad som eljest utbetalts såsom bidrag till någons undervisning eller uppfostran får icke avdragas.

6:o)

Uppskattning av förmögenhet.

Såsom förmögenhet taxeras — — — lustjakter och dylikt, medräknas vid taxeringen.

Är *fordran* för sin tillkomst — — — hava en varaktighet av minst fem år.

Fast egendom upptages till sitt taxeringsvärde under nästföregående år. Om sådant värde då icke varit åsatt eller omständighet inträffat, som kan under en taxeringsperiod påkalla förändrad värdering, skall fastigheten upptagas till det taxeringsvärde, som under löpande året bestämmes. Eljest gäller såsom allmän grund för uppskattning av egendom — — — ej få såsom skuld avdragas.

7:o)

Om efterbeskattning.

— — —

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1921.

Bilaga 3.**Förslag**

till

**förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910
om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.**

Härigenom förordnas, att 2 § 1 mom., 3, 4, 7, 11, 13 och 14 §§, 15 § 1 mom., 16 §, 18 § 2 mom., 23 § 1 mom., 25, 27 och 30 §§, 31 § 1 mom., 32, 41 och 45 §§, 49 § 1 mom., 50 §, 52 § 2 mom., 54 § 6 mom. och 59 § 1 mom. i förordningen den 28 oktober 1910 om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering i nedan angivna delar ävensom det vid samma förordning fogade formulär nr 1 skola hava följande ändrade lydelse.

2 §. 1 mom.

Skyldighet att avgiva — — —

a) verk eller bolag — — —

b) svensk medborgare, som är här i riket mantalsskriven, därest han under nästföregående år varit taxerad till inkomst- och förmögenhetsskatt eller inkomstbevillning eller sagda år åtnjutit så stor inkomst av beskaffenhet att kunna taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt och vid samma års utgång ägt så stor förmögenhet, att inkomsten och en sextiondedel av förmögenheten tillsammans uppgått till minst 600 kronor;

c) annan skattskyldig, som nästföregående år varit taxerad till inkomst- och förmögenhetsskatt eller inkomstbevillning eller åtnjutit så stor inkomst av beskaffenhet att kunna taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt och vid sagda års utgång ägt så stor förmögenhet, att inkomsten och en sextiondedel av förmögenheten tillsammans uppgått till minst 100 kronor;

skolande vid beräkning — — — därför.

3 §.

Deklaration skall avgivas på heder och samvete samt i enlighet med härvid fogat formulär (formulär nr 1) dels med avseende å — — — beräknats.

I fråga om fast egendom, som är belägen inom två eller flera kommuner, samt beträffande rörelse eller yrke, som drivits i två eller flera kommuner, skall angivas, huru enligt den uppgiftspliktiges mening inkomsten därav bör med avseende å bevillningstaxeringen fördelas mellan de särskilda kommunerna. Enahanda gäller vid skattskyldighet inom olika i samma kommun belägna administrativa områden, inom vilka menighet äger utöva beskattningsrätt.

För svenskt aktiebolag och svenskt solidariskt bankbolag uppgives särskilt bolagets kapital.

För nu nämnt bolag uppgives därjämte — — — taxerade inkomst och bolaget därför påförda kronoutskylder ävensom vad av sagda inkomst utdelats till delägarna; — — — prövningsnämnden.

Deklaration, som avgives — — — löpande året.

4 §.

För beräkning av inkomst av fast egendom inom riket, som användes i jordbruksnäring och som, vare sig den består — — — äge jordbrukare, som ej kan lämna uppgifter om naturaförmånens värde i penningar, att i deklarationen beträffande nämnda förmåner endast ifylla uppgifterna om förmånernas beskaffenhet och myckenhet.

7 §.

Ägare eller — — — begagnade lägenheter.

Å uppgiftsblanketten skall jämväl angivas det värde, vartill egendomen enligt den uppgiftspliktiges mening skäligen bör taxeras.

Möter i fall — — — meddelanden.

11 §.

Till ledning — — —

1:o) — — —

2:o) — — —

e) av styrelse eller likvidatorer för svenskt aktiebolag eller svenskt solidariskt bankbolag, som under nästföregående år lämnat utdelning till delägarna, ävensom av ekonomisk förening, som under nämnda år lämnat utdelning å insatser i föreningen;

1) i fråga om solidariskt bankbolag, ekonomisk förening och sådant

aktiebolag, därifrån utdelning å aktie på grund av lag eller bolagsordning icke får uppbäras av annan än den, som i behörig ordning styrkt sin äganderätt till aktien;

uppgift å delägare eller medlemmar, som uppburit eller ägt uppbära utdelning, samt å utdelningens belopp;

2) — — —

f) av vanligt handelsbolag, kommanditbolag och rederi för registreringspliktigt fartyg:

dels uppgift enligt deklarationsformulär nr 1 angående — — — förlusträkning;

g) av styrelse för verk eller bolag — — — arbetsgivare beträffande de under nästföregående år i hans rörelse eller yrke anställda personer:

enahanda uppgift — — — förmåner.

Efter anmaning vare en var arbetsgivare pliktig att lämna uppgift angående avlöningsförmåner åt andra hos honom anställda personer än de här ovan under g) nämnda.

Beträffande pension — — — skall uppgivas.

I övrigt — — — avlöningsförmån; och skall vidare iakttagas, att, där uppgiven avlöningsförmån avser kortare tid än helt år, upplysning meddelas om den tidrymd, för vilken förmånen utgått.

Vid fullgörandet — — — enligt deklarationsformulär nr 1. Där så ske kan, bör — — — nationalitet.

Samtliga uppgifter — — — avser.

Styrelse för bankbolag, sparbank eller annan penningförvaltande inrättning är skyldig att efter anmaning lämna uppgift om namngiven skattskyldigs ränteinkomst från den penningförvaltande inrättningen ävensom om beloppet av den skattskyldiges inestående medel vid viss angiven tidpunkt.

13 §.

1 mom. Deklarationer — — — magistraten i den stad eller landsfiskalen i det distrikt, där den skattskyldige är — — — meddelas.

2 mom. De i 11 § — — — magistraten i den stad eller landsfiskalen i det distrikt, där den taxering — — — ledning.

14 §.

Deklaration — — — före den 1 mars.

Möter för den, som enligt lag är skyldig föra handelsböcker, eller

för delägare i vanligt handelsbolag, kommanditbolag eller rederi hinder att avlämna deklaration — — — före den 15 april.

Uppgift, som — — — skall avgivas.

Deklaration och annan uppgift — — — föra handelsböcker, och delägare i vanligt handelsbolag, kommanditbolag eller rederi må efter anmälan — — — gå till ända.

15 § 1 mom.

Rätt till anmaning — — — enligt 18 § medför.

Anmaning tillsändes den uppgiftspliktige — — — magistraten och å landet landsfiskalen i orten — — — anmaningen.

16 §.

Har uppgiftspliktig under nästföregående år inom annat distrikt än där han har att avgiva deklaration själv eller i bolag ägt, innehaft eller brukat fast egendom eller drivit rörelse eller yrke, åligger honom att å ort, som i varje fall vederbör, avlämna särskild uppgift till ledning för beräkningen av den därstädes beskattningsbara inkomsten av fastigheten, rörelsen eller yrket. Denna uppgift skall i varje särskilt fall vara så uppställd, som deklarationsformuläret anvisar i fråga om uppgift till ledning vid taxering för inkomst av fast egendom och rörelse eller yrke.

I fråga om — — — beträffande deklaration.

Efter anmaning vare och en var annan, som ägt, innehaft eller brukat fast egendom eller idkat rörelse eller yrke å ort, där han icke är skyldig erlägga inkomst- och förmögenhetsskatt, pliktig att för bevillningstaxeringen avlämna uppgift, som ovan sägs, för varje dylik ort.

Uppgiftspliktig, som inom två eller flera kommuner drivit rörelse av nedan angivna beskaffenhet, skall för varje sådan kommun, i överensstämmelse med vad därom är med avseende å taxering till inkomstbevillning särskilt stadgat, meddela upplysningar i följande hänseenden. Skattskyldig, som drivit *bankrörelse*, skall vid uppgifterna föga utdrag — — — månads slut. Skattskyldig, som idkat *järnvägsdrift*, skall uppgiva beloppet av sina utgifter för avlöningsförmåner och dessa utgifters fördelning på varje kommun, genom vilken järnvägen framgår, samt på kommun, där järnvägen haft huvudkontor, ävensom, där skattskyldig, som idkat järnvägsdrift å egen bana, tillika för egen räkning omhändert haft trafiken å främmande bana eller där skattskyldig idkat järnvägsdrift å flera främmande banor, varje stations trafikvärde. Skattskyldig, som drivit företag, vilket avser att med hjälp av ledning tillhandahålla

vatten, gas eller elektrisk energi, skall uppgiva den eller de kommuner, där huvudkontor varit beläget, där vatten-, gas- eller kraftverk funnits och där vatten, gas eller elektrisk energi förbrukats, ävensom bruttoinkomsten av företaget inom varje särskild kommun.

Vad här ovan i denna paragraf är stadgat gälle även vid skattskyldighet inom olika i samma kommun belägna administrativa områden, inom vilka menighet äger att utöva beskattningsrätt.

Uppgift enligt denna paragraf — — — magistraten i den stad, eller landsfiskalen i det distrikt, där taxeringen i fråga skall ske — — — enligt denna paragraf.

18 § 2 mom.

Samma påföljd inträder — — — förvaltningsberättelse, så ock där i 6 § sista stycket omförmält verk eller bolag — — — sådan berättelse.

23 § 1 mom.

Granskning av de skattskyldigas deklarationer må verkställas endast av följande personer — — — prövningsnämnd ävensom av särskilt tillkallad sakkunnig, varom i 30 och 45 §§ förmäles, i fråga om deklaration, för vars behandling hans biträde påkallas.

För innehållet — deklarationerna förstöras.

Vad nu är sagt om deklaration gälle även beträffande uppgift, som omförmäles i 11 § sista stycket.

25 §.

Taxeringsnämnd utgöres — — — kan uppgå till elva.

Ordföranden och en ledamot — — — återkalla detsamma.

Övriga ledamöter — — — inom taxeringsdistriktet erlagt bevilling eller inkomst- och förmögenhetsskatt.

27 §.

Magistratsperson, häradsskrivare eller landsfiskal må ej utan laga förfall — — — taxeringsnämnden.

30 §.

Taxeringsnämndens sammanträden — — — delta.

Nämnden äger, där så anses erforderligt, tillkalla sakkunnigt biträde.

Taxeringsnämnderna böra — — — senast den 15 juni.

31 § 1 mom.

Taxeringsnämnds ordförande — — —

h) att då inkomsten uppgift om inkomst eller förmögenhet avser skattskyldig — — — skall för inkomst eller förmögenhet taxeras inom distriktet, utvisar, att skattskyldig utom distriktet ägt, innehaft eller brukat fast egendom eller drivit rörelse eller yrke, lämna vederbörande — — — meddelande om förhållandet;

i) att å deklaration — — — pensionsförsäkring.

32 §.

Det åligger taxeringsnämnden att införa — — —

i inkomstlängden skattskyldigs namn och civilstånd samt antalet barn, för vilka skattefritt avdrag äger rum, och dels i avseende å inkomstbevilning uppskattad inkomst, taxerat belopp, skattefritt avdrag enligt 12 § 3 mom. a) bevillningsförordningen och inkomstens beskattningsbara belopp, dels ock i avseende å inkomst- och förmögenhetsskatt taxerat belopp, beloppet av skattefria avdrag och beskattningsbart belopp samt i fråga om svenskt aktiebolag och svenskt solidariskt bankbolag bolagets kapital — — — för en var jämlikt lagen om allmän pensionsförsäkring avgiftspliktig enligt förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt beräknat taxerat belopp, därest detsamma icke införts på grund av föreskriften här ovan, ävensom det avgiftsbelopp — — — mantalslängden.

Har skattskyldig icke avlämnat — — — som må ingå i taxerat belopp.

Å titelbladet — — — sammanföras.

Där taxeringsnämnden medger — — — anteckningskolumn. Enahanda gäller vid tillämpning av bestämmelserna i 12 § 3 mom. b) 1) i bevillningsförordningen.

Finnes inom distriktet — — — å denna del av fastigheten likasom, därest av inkomst av fast egendom eller rörelse eller yrke endast en del härflutit från municipalsamhället, i inkomstlängdens anteckningskolumn skall göras anteckning om beloppet härav ävensom angivas, huru stor del av den till bevillning inom kommunen beskattningsbara inkomsten med hänsyn till den inkomst, som härflutit från municipalsamhället, är att hänföra till detta.

Är kommun uppdelad i olika församlingar, som var för sig hava att bestrida utgifter för kyrkliga eller andra ändamål, eller i olika skol-distrikt och är fast egendom belägen eller har rörelse eller yrke drivits

inom flera dylika förvaltningsområden, skall i inkomstlängden angivas, huru stor del av inkomsten av den fasta egendomen eller rörelsen eller yrket härflutit från och huru stor del av den till bevillning inom kommunen beskattningsbara inkomsten med hänsyn härtill är att hänföra till varje förvaltningsområde.

I stad böra taxeringsnämnderna — — — ledamöter.

41 §.

Prövningsnämnd skall bestå — — — — föreslagna personerna. Ledamöterna i prövningsnämnden böra så utses, att nämnden, såvitt förhållandena medgiva, kommer att utgöras av ett efter beskattningens belopp och mängden av de skattskyldige skäligen lämpat antal ägare av fast egendom, näringsidkare och andra inkomstagare samt att — — — ledamöter i nämnden.

45 §.

Kungl. Maj:ts befallningshavande äger, där så anses erforderligt, dels tillkalla sakkunnig person att biträda prövningsnämnden och dels kalla taxeringsnämnds ordförande eller vid förfall — — — där nämnden sammanträder.

49 § 1 mom.

Över prövningsnämnds beslut — — — den skattskyldige uppgivit. Besvären ställas till kammarrätten och skola före klockan tolv på sista helgfria dagen i december månad det år, då taxeringen ägt rum, vid påföljd, om den tid försittes, att besvären icke varda upptagna till prövning, ingivas till Kungl. Maj:ts befallningshavande i det län, där taxering ägt rum; dock må icke den omständigheten, att besvären i stället för till sistnämnda myndighet ingivits eller insänts till kammarrätten, utgöra hinder för deras upptagande till prövning, därest besvären dit inkommit före utgången av den härövan stadgade besvärstid. I sådant fall skola besvären av kammarrätten omedelbart överlämnas till vederbörande befallningshavande för vidare behandling på sätt i 2 mom. är stadgat.

50 §.

Den, som taxerats till inkomst- och förmögenhetsskatt, till bevillning för fast egendom eller till bevillning för inkomst i fall, där sådan taxering icke bort honom åsättas,

den, som taxerats till inkomst- och förmögenhetsskatt å ort, där han icke är skattskyldig för dylik skatt,

den, som taxerats till bevillning för samma fasta egendom eller inkomst å mer än en ort eller eljest å ort, där han icke varit för egendomen eller inkomsten skattskyldig,

den, som utan att vara uppgiftspliktig eller, där han varit uppgiftspliktig och i stadgad ordning avlämnat behörig deklaration eller uppgift, mot innehållet i deklarationen eller uppgiften blivit taxerad till inkomst- och förmögenhetsskatt eller bevillning, men icke erhållit underrättelse om taxeringen så tidigt, att han kunnat anföra besvär över taxeringen i den ordning, varom i 49 § stadgas,

så ock den, som efterbeskattats å ort, där han icke eljest taxerats till inkomst- och förmögenhetsskatt eller bevillning det år, efterbeskattningen skett,

äge att häröver anföra besvär hos kammarrätten.

Besvären skola inom natt och år, efter det att utskylder vederbörande avfordrats, ingivas till Kungl. Maj:ts befallningshavande i det län, inom vilket taxering skett, vid påföljd, om den tid försittes, att besvären icke varda upptagna till prövning; dock må icke den omständigheten, att besvären i stället för till sistnämnda myndighet ingivits eller insänts till kammarrätten, utgöra hinder för deras upptagande till prövning, därest besvären dit inkommit före utgången av den stadgade besvärstiden. I sådant fall skola besvären av kammarrätten omedelbart överlämnas till vederbörande befallningshavande.

Sedan besvären inkommit till Kungl. Maj:ts befallningshavande, förfares med ärendet i enahanda ordning, som i 49 § 2 mom. stadgas.

Avse besvären taxering för samma fasta egendom eller inkomst å mer än en ort och hava utskylder därför avfordrats vederbörande å olika tider, räknas besvärstiden från det senaste kravet.

52 § 2 mom.

Ordförande — — — biträdande tjänsteman eller sakkunnig få icke — — — skadan.

54 § 6 mom.

Ledamöterna i prövningsnämnd, sakkunnigt biträde hos taxerings- eller prövningsnämnd samt de taxeringsnämndsordförande eller av Kungl. Maj:ts befallningshavande förordnade ledamöter i taxeringsnämnd, som

på Kungl. Maj:ts befallningshavandes kallelse inställt sig antingen till sådant sammanträde, som i 28 § omförmäles, eller före eller under provningsnämndens sammanträde för upplysningars meddelande, äga åtnjuta, om de äro bosatta å annan ort än sammanträdesorten, traktamentsersättning under såväl sammanträdes- som resdagar med nitton kronor om dagen och övrig ersättning för resekostnaderna enligt fjärde klassen av gällande resereglemente samt, om de äro bosatta å sammanträdesorten, traktamentsersättning med femton kronor om dagen. Ersättning efter ovannämnda grunder tillkommer jämväl ledamot i provningsnämnd, som efter kallelse av ordföranden inställt sig för att deltaga i protokollsjustering.

Om sakkunnig för sitt biträde åt beskattningsnämnd måst verkställa mera omfattande utredning eller undersökning, ankomme på Kungl. Maj:ts befallningshavande att bestämma den särskilda gottgörelse, som härfor må till honom utgå.

59 § 1 mom.

Inom riksräkenskapsverket må vid granskning — — — för skattskyldig uträknade skatt, men däremot i avseende å verkställd taxering — — — ägande kammarrätten att, där gjord anmärkning föranleder talan inför kammarrätten, föreskriva erforderlig rättelse.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1921.

Bilaga 4.

Förslag

till

förordning om kommunal progressivskatt för åren 1921—1924.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Kommunal progressivskatt utgöres för vart och ett av åren 1921 till och med 1924 för varje till inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbart belopp, som överstiger, i fråga om andra skattskyldiga än svenska aktiebolag och solidariska bankbolag, 3,000 kronor samt i fråga om bolag, som nu nämnts, 6 procent av det bolagets kapital, vartill hänsyn skall tagas vid bolags taxering till inkomst- och förmögenhetsskatt.

Hava makar blivit särskilt taxerade till inkomst- och förmögenhetsskatt, skall den kommunala progressivskatten fördelas på makarna i samma förhållande som inkomst- och förmögenhetsskatten.

Därest skattskyldig taxeras för barns inkomst och förmögenhet, skall jämte den skattskyldige barnet ansvara för den å dess inkomst och förmögenhet belöpande del av den kommunala progressivskatten.

2 §.

1 mom. För andra skattskyldiga än svenska aktiebolag och solidariska bankbolag utgör progressivskattens grundbelopp för den del av det beskattningsbara beloppet, som överstiger

3,000 kronor, men icke	6,000 kronor		1/2 procent
6,000 » » »	10,000 »		1 »
10,000 » » »	25,000 »		2 »
25,000 » » »	40,000 »		3 »
40,000 » » »	60,000 »		4 »
60,000 » » »	100,000 »		5 »
100,000 » » »	150,000 »		6 »
150,000 » » »	200,000 »		7 »
200,000 »			8 » ,

dock att skattens grundbelopp icke må i något fall överstiga 6 procent av det beskattningsbara beloppet.

2 mom. För svenskt aktiebolag och solidariskt bankbolag utgör progressivskattens grundbelopp för den del av det beskattningsbara beloppet, som, i förhållande till bolagets kapital, överstiger

6 procent, men icke 11 procent	1 procent
11 » » » 16 »	2 »
16 » » » 21 »	3 »
21 » » » 26 »	4 »
26 » » » 34 »	5 »
34 » » » 42 »	6 »
42 » » » 52 »	7 »
52 »	8 »

dock att skattens grundbelopp icke må i något fall överstiga 5 procent av det beskattningsbara beloppet.

3 mom. Progressivskattens grundbelopp upptages i fulla krontal, med iakttagande av att belopp, som icke uppgår till fullt krontal, bortfaller.

3 §.

Av progressivskattens grundbelopp skola sjuttiofem procent (kommunandelen) i den utsträckning och i enlighet med de föreskrifter, som i förordningen angående särskilda grunder för utgörande av 1921—1924 års allmänna kommunalutskylder m. m. stadgas, användas till täckande av vederbörande kommuners, församlingars och skoldistrikts skattebehov.

Återstående tjugofem procent (utjämningsandelen) skola i den utsträckning och i enlighet med de föreskrifter, som särskilt stadgas, uttagas för användning till utjämning av skattetrycket olika kommuner eller andra menigheter emellan. Uppbörd av utjämningsandel skall äga rum först sedan Kungl. Maj:t för varje år, efter att hava prövat hela behovet av medel för utjämning, meddelat särskild föreskrift därom.

4 §.

Skattskyldig uppföres till kommunandel av progressivskatten i den eller de kommuner, där han under nästföregående år åtnjutit inkomst, för vilken taxering till beviljning skall äga rum, och till utjämningsandel i den kommun, där han taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt.

Har skattskyldig inom olika kommuner åtnjutit inkomst, för vilken taxering till beviljning i samma kommuner skall äga rum, skall å honom belöpande kommunandel av progressivskatten fördelas mellan kommunerna i förhållande till storleken av hans inom varje kommun taxerade till

jämna hundratal kronor reducerade bevillningspliktiga inkomst, beträffande inkomst av fast egendom, rörelse eller yrke utan sådant avdrag som jämlikt bevillningsförordningen 11 § 2 mom. 1:o a) och 2 mom. 2:o a) är medgivet för genom fastighetsbevillning beskattat belopp av sex för hundra av taxeringsvärdet för jordbruksfastighet och fem för hundra av taxeringsvärdet för annan fastighet.

Är skattskyldig icke pliktig utgöra bevillning inom någon kommun, upptages han till kommunandel av progressivskatt i den kommun, där han taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt. Detsamma skall gälla, om kommunandelen icke uppgår till 50 kronor.

Därest vid fördelning av progressivskatt annan kommun än den, där skattskyldig taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt, skulle tillföras belopp understigande 20 kronor, uppföres skattskyldig jämväl till detta belopp i sistnämnda kommun.

Med kommuner likställas i denna paragraf sådana församlingar och skoldistrikt, som utgöra delar av kommun och för vilkas skattebehov må uttagas kommunal progressivskatt.

(Se vidare den särskilda anvisningen.)

5 §.

1 mom. Taxeringen till kommunal progressivskatt verkställs i den kommun, där skattskyldig taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt, i samband med taxeringen till dylik skatt.

2 mom. Det åligger den taxeringsnämnd, som har att verkställa taxeringen till kommunal progressivskatt, att upprätta förslag till fördelning jämlikt 4 § mellan olika kommuner av skattens kommunandel. Förslaget skall införas i taxeringsnämndens protokoll och underställas prövningsnämnden, vars beslut angående fördelningen skall intagas i prövningsnämndens protokoll.

3 mom. Det åligger, i fråga om taxeringsnämndens förslag till fördelning av progressivskattens kommunandel, denna nämnds ordförande och, i fråga om prövningsnämndens beslut angående samma fördelning, Konungens befallningshavande att genom utdrag av vederbörande nämnds protokoll underrätta såväl den skattskyldige som vederbörande kommuner, församlingar och skoldistrikt om nämnda förslag och beslut. Liknande underrättelse skall, i fråga om prövningsnämndens beslut i enahanda ordning tillställas, vad beträffar Stockholms stad, överståthållarämbetet, och, vad beträffar övriga orter, vederbörande häradsskrivare och magistrater, vilka det åligger att om beslutet göra behörig anteckning i taxeringslängden. Genom vederbörande kommunala myndighets försorg

skall motsvarande anteckning göras i de avskrifter av taxeringslängden, som enligt 36 § 4 mom. i förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering finnas tillgängliga i kommunen.

Underrättelse, varom i detta mom. sägs, skall vederbörande tillställas inom tre veckor efter beskattningsnämnds sista sammankomst, eller, där särskilt sammanträde för justering av nämndens beslut hållits, från den dag, då sammanträdet ägt rum.

6 §.

Därest efter anförda besvär över taxeringsnämnds, prövningsnämnds eller kammarrättens beslut eller eljest taxering till bevillning eller inkomst- och förmögenhetsskatt ändras eller bliver någon åsatt, skall samtidigt vidtagas den ändring i taxeringen till progressivskatt eller verkställas den taxering till sådan skatt, som därav må föranledas.

Om någon på grund av efterbeskattning påföres särskild inkomst- och förmögenhetsskatt, skall han, om efterbeskattningen därtill föranleder, särskilt upptagas till progressivskatt till behörigt belopp.

7 §.

1 mom. Har behållningen i boet efter avliden här i riket mantalskriven svensk medborgare ej överstigit 20,000 kronor och har den avlidne efterlämnat make, oförsörjda barn eller andra bodelägare, som vid hans frånfalle varit beroende av honom för sin försörjning, må beskattningsnämnd det år, varunder han avlidit, kunna medgiva befrielse från kommunal progressivskatt, som eljest skolat utgå på grund av taxering under nämnda år. Under samma förutsättning äger beskattningsnämnd nästföljande år medgiva befrielse ej mindre från nämnda skatt än även från den kommunala progressivskatt, som för den avlidnes inkomst eller förmögenhet skolat utgöras på grund av taxering, åsatt under sistnämnda år.

2 mom. För den progressivskatt, som påföres för avliden persons inkomst eller förmögenhet, svare stärbuset icke med mera än tillgångarna i boet. Ar boet skiftat, svare bodelägare icke för mera än vad av skatten å hans lott belöper och i intet fall med mera än hans lott i boet utgör.

8 §.

I taxeringslängden skola av taxeringsnämnden i den kommun, där taxeringen äger rum, i särskilda kolumner införas uppgifter om progressivskattens grundbelopp ävensom kommunandel och utjämningsandel av densamma.

9 §.

Till ledning vid tillämpning av bestämmelserna i denna förordning utfärdar Konungen erforderliga tabeller.

10 §.

Bestämmelserna i 39, 49, 50, 60 och 61 §§ i förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarande vid taxering skola i tillämpliga delar lända till efterrättelse även med avseende å taxeringen till och fördelningen rörande kommunal progressivskatt.

Anvisning vid 4 §.

Där fördelning av kommunal progressivskatt på olika kommuner enligt 4 § skall äga rum, tages beträffande annan inkomst än inkomst av fast egendom, rörelse eller yrke alltid hänsyn till den bevillningspliktiga inkomsten, d. v. s. de belopp, som enligt deklarationsblanketten nr 1 under »Sammanställning för bevillningstaxeringen» skola upptagas vid rubrikerna »Inkomst av kapital enligt B», »Inkomst av arbetsanställning, tjänst eller pension enligt C I» samt »Inkomst av icke yrkesmässig verksamhet och tillfälliga inkomster enligt C III». »Inkomst av frälseränta» beräknas utan avdrag av 5 procent av räntans taxeringsvärde. I fråga om »Annan inkomst av fast egendom enligt A II» tages hänsyn till det belopp, som skall upptagas under »Sammanställning för bevillningstaxeringen». I fråga om övrig inkomst av fast egendom ävensom inkomst av rörelse eller yrke tages däremot hänsyn till de belopp, som i de med »Bilaga till A I» och »Bilaga till B» betecknade blanketter skola inom inramning upptagas vid rubrikerna »Bevillningspliktig inkomst: 'Återstående inkomst' enligt uppgift ovan».

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1921.

Förslag

till

förordning angående särskilda grunder för utgörande av 1921—1924 års allmänna kommunalutskylder m. m.

1 §.

För utgörande av vart och ett av 1921—1924 års allmänna utskylder till kommuner, församlingar och skoldistrikt skola, utan hinder av vad i förordningarna den 21 mars 1862 om kommunalstyrelse på landet och i stad, förordningen den 23 maj 1862 om kommunalstyrelse i Stockholm, förordningen den 21 mars 1862 om kyrkostämma samt kyrkoråd och skolråd, ävensom förordningen den 20 november 1863 om kyrkostämma samt kyrkoråd och skolråd i Stockholm stadgas, gälla nedan angivna särskilda grunder.

2 §.

Vad i de förordningar, som angivas i 1 §, är stadgat om »inkomst av kapital och arbete» skall i stället gälla »inkomst av fast egendom, kapital och arbete».

3 §.

1 mom. Kommunal progressivskatt i enlighet med förordningen om kommunal progressivskatt för åren 1921—1924 skall i den utsträckning, varom nedan stadgas, uttaxeras till täckande av kommuns, församlings och skoldistrikts skattebehov.

2 mom. I första hand skall, utom i det fall, varom i 4 mom. sägs, kommunal progressivskatt, i den mån tillgängligt belopp av kommunandelen därtill förslår, användas till täckande av en fjärdedel av det belopp, som av kommunalstämma, kommunalfullmäktige, allmän rådstuga eller stadsfullmäktige till utdebitering beslutats.

3 mom. Är tillgängligt belopp av kommunandelen av den storlek, att detsamma icke jämlikt bestämmelserna i föregående mom. behövt i

sin helhet tagas i anspråk, skall, därest kommun och församling sammanfalla eller kommun består av flera församlingar eller flera skoldistrikt, överskottet avräknas på vad kyrkostämma eller kyrkostämmor till utdebitering beslutat, dock med högst en fjärdedel av utdebiteringens hela belopp. Består en församling av flera skoldistrikt eller ett skoldistrikt av flera församlingar, skall progressivskatten i första hand användas för den större enhetens behov.

Därest stad, i vilken särskild folkskolestyrelse jämlikt bestämmelserna i lagen den 25 juni 1909 angående folkskoleväsendet i vissa städer finnes, utgör flera församlingar, må utdebitering av kommunal progressivskatt ej ske för församlingarnas behov.

4 mom. Består en församling eller ett skoldistrikt av flera kommuner, skall rätten att i första hand använda progressivskatt tillkomma församlingen eller skoldistriktet, och äga kommunerna den rätt till avräkning av kommunal progressivskatt, som eljest enligt 3 mom. 1 stycket tillkommer församlingar eller skoldistrikt. Utgöra, där en församling består av flera kommuner, de särskilda kommunerna egna skoldistrikt, eller utgöra, där ett skoldistrikt består av flera kommuner, de särskilda kommunerna egna församlingar, skola kommunerna äga företrädesrätt till överskottet.

5 mom. Kommunal progressivskatt må ej tagas i anspråk för municipalsamhälles räkning och ej heller till täckande av utgifter, som beslutats av fattigvårdsstämma eller fattigvårdsfullmäktige.

4 §.

Om någon för efterbeskattning taxerats till kommunal progressivskatt, skall sådan skatt påföras honom till det belopp, som skulle på honom belöpt, därest beskattning i rätt tid ägt rum. Detsamma skall gälla, därest kommun, församling eller skoldistrikt efter besvär tillföres progressivskatt, som icke beräknats vid utdebiteringen det år, då beskattningen rätteligen bort ske.

Kommunal progressivskatt, som sålunda påföres skattskyldig, upptages i vederbörande kommuns, församlings eller skoldistrikts utgifts- och inkomststat bland sådana inkomster, som tagas i beräkning, innan utdebiteringsbehovet fastställles.

5 §.

Den debiterings- och uppbördslängd, som jämlikt § 64 i förordningen om kommunalstyrelse på landet och § 64 i förordningen om kommunalstyrelse i stad skall upprättas, skall för varje skattskyldig

upptaga: varje skattskyldig till namn och bostad; antalet af de hos honom mantalsskrivna personer; taxeringsvärdet å fast egendom, särskilt för i mantal satt jord, särskilt för jordbruksfastighet utan mantal och särskilt för annan fastighet; den i förhållande till taxeringsvärdet av varje slag av fastighet beräknade inkomsten; den beskattningsbara inkomsten av fast egendom, kapital och arbete; tillgängligt belopp av progressivskattens kommunandel ävensom utjämningsandel av progressivskatten; samt beloppet av den skattskyldige påförda kommunalutskylder med särskilt aktgivande på de olika skatter och övriga avgifter, som däri ingå. Till bestyrkande av uppbörden skall längden slutligen innehålla särskilda kolumner för anteckning om inbetalningar, restantier och avkortningar.

Debiterings- och uppbördslängd, som jämlikt § 64 i förordningen om kommunalstyrelse på landet skall upprättas, uppgöres enligt bifogade formulär litt. B och skall innehålla hänvisning till de beslut, på vilka årets utdebitering sig grundar.

Debiterings- och uppbördslängd, som jämlikt § 64 i förordningen om kommunalstyrelse i stad skall uppgöras, inrättas i enlighet med de närmare föreskrifter, som magistraten meddelar.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1921.

Bilaga till förordningen ang. särskilda grunder för utgörande av
1921—1924 års allmänna kommunalutskylder m. m.

Formulär till debetsedel.

Debetsedel

å kommunalutskylder i N. N. socken för år 19.....

Fol. Nr Karlfeldt, N., major, Glittringe.

D e b e t	Beräknad inkomst		Utdebitering per 100 kr.				U t s k y l d e r													
			Till skatte- utjäm- ning	Till den borgerliga kommunen		Till kyrka och skola		Personliga avgifter				Summa								
				Pro- gressiv- skatt	Skatt i för- hållande till bevil- lingstaxe- ringen	Pro- gressiv- skatt	Skatt i för- hållande till bevil- lingstaxe- ringen	Män	Kvin- nor											
	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.	Kr.	ö.		
För i mantal satt jord	48 000	—							960	—			240	—				1 200		
» jordbruksfastighet utan mantal	—	—	2	—	—	50				—				—				—		
» annan fastighet	2 200	—							44	—			11	—				55		
» inkomst av fast egendom, kapital och arbete	15 000	—							300	—			75	—				375		
» inkomst och förmögenhet..	—	—	—	—	—	—	285	47	758	58	—	97	88	—	—	—	1 141	88		
» 41 mantalsskrivna män å 30 öre.....	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	12	30	—	—	12 30		
» 33 mantalsskrivna kvinnor å 15 öre	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	4	95	4 95		
	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—		
Summa	65 200	—	2	—	—	50	285	47	758	58	1 304	—	97	88	326	—	12 30	4 95 2 789 13		

På N. N. sockens kommunalnämnds vägnar:

N. N.

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 14 saml. Nr 444.

*Bilaga 6.***Förslag**

till

förordning angående beräkning av utlagor, som skola utgå i förhållande till 1921—1924 års taxering till bevillning för inkomst eller efter de för utgörande av kommunalutskylder stadgade grunder.

Häriigenom förordnas,

dels att, där fråga är om utgörande i förhållande till taxeringarna till bevillning under vart och ett av åren 1921 till och med 1924 av avgifter i enlighet med resolutioner grundade å förordningen den 11 juli 1862 angående allmänt ordnande av prästerskapets inkomster eller förordningen den 1 november 1872 angående ordnande av prästerskapets i de territoriella församlingarna i Stockholm avlöning, till bevillning uppskattad inkomst skall ersättas med till bevillning uppskattad inkomst av kapital och arbete samt till bevillning beskattningsbar inkomst ersättas med det belopp, varmed den skattskyldiges till bevillning beskattningsbara inkomst av fast egendom, kapital och arbete må överstiga hans bevillningspliktiga inkomst av fast egendom;

dels att eljest, där ej annorlunda särskilt föreskrivits, vad i avseende å utlagors utgörande i allmän författning eller annorledes stadgas om bevillningstaxerad eller till bevillning beskattningsbar inkomst av kapital och arbete, beträffande utlagor som skola utgå i förhållande till taxeringarna till bevillning under vart och ett av åren 1921 till och med 1924, i stället skall gälla bevillningstaxerad eller till bevillning beskattningsbar inkomst av fast egendom, kapital och arbete;

dels ock att, där i allmän författning föreskrivits, att utlagor skola utgå efter de för utgörande av kommunalutskylder i allmänhet stadgade grunder, för det fall att särskild utdebitering av sådana utlagor äger rum, med kommunalutskylder förstås sådana utskylder till kommun, som utgöras i förhållande till beräknad inkomst av fast egendom och bevillningstaxerad inkomst.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1921

Under återopande av den av utskottet lämnade, ovan återgivna motivering får riksdagen härmed tillkännagiva,

I. att riksdagen med förklarande, att Eders Kungl. Maj:ts i nedannämnda propositioner framlagda förslag, nämligen

i propositionen nr 191, förslag till kommunalskattelag,

i proposition nr 216, förslag till ändrad lydelse av §§ 15 och 35 i förordningen om kyrkostämma samt kyrkoråd och skolråd den 21 mars 1862 m. m.,

i proposition nr 222, förslag till lag om ändrad lydelse i vissa delar av förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 mars 1862 m. m.,

i proposition nr 223, förslag till ändrad lydelse av 52 och 55 §§ i stadgan angående skjutsväsendet den 22 juni 1911,

i proposition nr 224, förslag till lag om ändrad lydelse av 19, 20 och 21 §§ i lagen om reglering av prästerskapets avlöning den 9 december 1910 m. m.,

i proposition nr 225, förslag till lag om ändrad lydelse av 1 och 3 §§ i lagen om skogsaccis och om virkestaxering den 11 oktober 1912,

i proposition nr 227, förslag till förordning angående upphörande av allmänna taxeringar till bevillning av fast egendom samt av inkomst m. m.,

i proposition nr 357, förslag till lag om ändrad lydelse av 17 kap. 6 och 12 §§ handelsbalken m. m.,

i proposition nr 358, förslag till ändring av vissa delar av lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet,

icke kunnat av riksdagen bifallas, samt

att Eders Kungl. Maj:ts i proposition nr 400 framlagda förslag till förordningar om ändring i vissa delar dels av förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt, dels ock av förordningen samma dag om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering icke kunnat i oförändrat skick av riksdagen antagas,

i avvaktan på en fullständig kommunalskattereform antagit de såsom bilagor till utskottets utlåtande fogade förslag:

A. till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 angående bevillning av fast egendom samt av inkomst (bil. 1);

B. till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt (bil. 2);

C. till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering (bil. 3);

D. till förordning om kommunal progressivskatt för åren 1921—1924 (bil. 4);

E. till förordning angående särskilda grunder för utgörande av 1921—1924 års allmänna kommunalutskylder m. m. (bil. 5);

F. till förordning angående beräkning av utlagor, som skola utgå i förhållande till 1921—1924 års taxering till bevillning för inkomst eller efter de för utgörande av kommunalutskylder stadgade grunder (bil. 6);

II. att riksdagen medgivit, att det av riksdagen i skrivelse till Eders Kungl. Maj:t den 30 maj 1908 nr 190 lämnade medgivande om ersättning i vissa fall av allmänna medel åt till svenska kyrkan hörande församlingar på grund av lindring för främmande trosbekännare vid utgörande av vissa avgifter, som belöpa å inkomst av kapital eller arbete, må gälla även för det fall, att skattelindringarna avse avgifter för inkomst av fast egendom, kapital eller arbete;

Härjämte får riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t täcktes, med beaktande av de synpunkter, som i utskottets här ovan återgivna utlåtande i särskilda avseenden framhållits,

A. föranstalta om förnyad, skyndsam och allsidig prövning av frågan om en reformerad kommunalskattelagstiftning samt för riksdagen snarast möjligt framlägga det förslag, vartill denna prövning må föranleda;

B. föranstalta om särskild och skyndsam, förnyad utredning av frågan om den kommunala beskattningen av skog med aktgivande å ena sidan på kommunernas behov av säkra och stadigvarande skattekällor, å andra sidan av angelägenheten att främja ett uthålligt skogsbruk, börande härvid tagas i övervägande, huruvida och i vad mån den kommunala skogsbeskattningen må ske i form av en fastighetsskatt grundad på skogsmarkens värde jämte inkomstskatt eller skogsaccis i sammanhang med skogens avverkning, samt för riksdagen snarast möjligt framlägga det förslag, vartill utredningen må föranleda;

C. föranstalta om skyndsam utredning angående ändrade grunder för dels beskattningsnämndernas organisation och taxeringsförfarandet, dels uppskattning av fast egendoms värde, avsedda att lända till efterrättelse vid den allmänna fastighetstaxering, som enligt utskottets mening bör verkställas under år 1922, samt för 1921 års riksdag framlägga det förslag, vartill utredningen må föranleda;

D. föranstalta om skyndsamt utredning om ordnande av frågan om skattskyldigs rätt till avdrag från de på grundval av bevillningstaxerad inkomst av fast egendom påförda utskylder till den borgerliga och kyrkliga kommunen för belopp, motsvarande erlagd skogsaccis, samt för 1921 års riksdag framlägga det förslag, vartill utredningen må föranleda;

E. föranstalta om förnyad utredning av frågan om beskattning av moder- och dotterföretag med särskild hänsyn till beskattning av utländska dotterföretag i Sverige samt den kommunala beskattningen av moder- och dotterföretag, samt för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen må föranleda.

Stockholm den 18 juni 1920.

Med undersåtlig vördnad.

(Detta ark avskiljes vid blankettens ifyllande och medföljer ej deklarationen vid avlämnandet.)

Anvisningar för deklarationsblankettens ifyllande.

Deklaration skall för en var upptaga inkomst och förmögenhet, varför han är underkastad beskattning här i riket, samt angiva *inkomsten* nästföregående kalenderår eller, i fall då räkenskapsår ej sammanfaller med kalenderår, det räkenskapsår, som tilläandagått närmast före den 1 mars det löpande året, ävensom *förmögenheten* vid utgången av näst föregående kalenderår eller, i ovan omförmälda fall, räkenskapsår.

Skyldighet att avgiva deklaration åligger utan anmaning:

a) verk eller bolag, som är försett med Kungl. Maj:ts oktroj eller blivit registrerat såsom aktiebolag eller står under offentlig kontroll;

b) svensk medborgare, som är här i riket mantalsskriven, därest han under nästföregående år varit taxerad till inkomst- och förmögenhetsskatt eller inkomstbeviljning eller sagda år åtnjutit så stor inkomst av beskaffenhet att kunna taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt och vid samma års utgång ägt så stor förmögenhet, att inkomsten och en sextiondedel av förmögenheten tillsammans uppgått till minst 600 kronor;

c) annan skattskyldig, som nästföregående år varit taxerad till inkomst- och förmögenhetsskatt eller inkomstbeviljning eller sagda år åtnjutit så stor inkomst av beskaffenhet att kunna taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt och vid samma års utgång ägt så stor förmögenhet, att inkomsten och en sextiondedel av förmögenheten tillsammans uppgått till minst 100 kronor; skolande vid beräkning av enskild skattskyldigs inkomst och förmögenhet hänsyn tagas till hustrus och barns inkomst och förmögenhet, därest, enligt vad nedan sägs, den skattskyldige är uppgiftspliktig därför.

Efter anmaning vare även en var annan skyldig att avgiva deklaration.

Äkta makar skola uppgiva en var sin inkomst och förmögenhet. Har äktenskapet blivit ingånget före den 1 januari 1921, skall mannen dock uppgiva hustruns inkomst och förmögenhet, därest de ej varit rättsligen undantagna från mannens förvaltning.

Har skattskyldig hemmavarande eller av honom helt eller delvis underhållna barn, som ej uppnått 21 år, skall, därest barnen icke själva skola taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt, den skattskyldige i sin deklaration eller i bilaga till densamma uppgiva sådana barns inkomst och förmögenhet. När i deklarationen uppgives inkomst, som tillkommit barn, för vilkas inkomst den skattskyldige är uppgiftspliktig, böra barnens namn och storleken av deras inkomst från varje särskild inkomstkälla uppgivas.

Den, som ej är svensk medborgare, skall uppgiva sin nationalitet.

Vanligt handelsbolag, kommanditbolag och rederi för registreringspliktigt fartyg skall till ledning för taxering av delägare lämna *uppgift*, innehållande upplysningar enligt deklarationsformuläret om bolagets eller rederiets fasta egendom, inkomst och förmögenhet ävensom om värdet av varje delägars andel eller lott i bolaget eller rederiet samt om den del av inkomsten, som belöper å varje delägare.

Deklaration, som skall avgivas utan anmaning, ävensom uppgift, som ovan förmäles, skall vara avlämnad före den 1 mars. Endast den, som enligt lag är skyldig föra handelsböcker eller som är delägare i vanligt handelsbolag, kommanditbolag eller rederi, får åtnjuta anstånd, dock ej längre än till den 15 april. Härför fordras emellertid, att *anmälan*, att hinder mött, skriftligen göres före den 1 mars hos ordföranden i taxeringsnämnden.

Avlämnas ej *deklaration* inom behörig tid, vare den skattskyldige förlustig rätten att överklaga taxering, för vilken deklarationen skolat ligga till grund. Underlåtenhet att avlämna *uppgift*, varom ovan sägs, medför för den försumlige påföljd av böter.

Har någon i deklaration eller uppgift mot bättre vetande uteslutit eller till för lågt belopp upptagit inkomst eller förmögenhet, böte från och med 25 till och med 1,000 kronor. Om genom det oriktiga meddelandet föranletts, att skattskyldig icke blivit taxerad eller blivit för lågt taxerad, kunna böterna förhöjas utöver sistnämnda belopp, dock högst med fem gånger det skattebelopp, som genom det svikliga förfarandet undandragits.

Deklaration eller ovan omförmäld uppgift *avlämnas eller insändes* på den uppgiftspliktiges eget äventyr i betalt brev med allmänna posten *antingen* till ordföranden i taxeringsnämnden eller ock i Stockholm till överståthållarämbetet och i övriga orter till Kungl. Maj:ts befallningshavande i det län, magistraten i den stad eller landsfiskalen i det landsfiskalsdistrikt, där den skattskyldige är mantalsskriven eller taxeringen till inkomst- och förmögenhetsskatt eljest anses skola äga rum.

Verk och bolag så ock annan uppgiftsskyldig, som nästföregående år enligt lag varit skyldig föra handelsböcker, skola vid deklaration och uppgift foga bestyrkt avskrift av in- och utgående balansräkning samt, där sådan föres, vinst- och förlusträkning för senaste räkenskapsåret. Så fort ske kan bör tillika för verk eller bolag, som är försett med Kungl. Maj:ts oktroj eller blivit registrerat såsom aktiebolag eller står under offentlig kontroll, avlämnas bestyrkt avskrift eller tryckt exemplar av revisionsberättelsen för samma tid. Aktiebolag skall därjämte, så snart ske kan, bifoga förvaltningsberättelse.

Har någon, som är skyldig att utan anmaning avgiva deklaration, under nästföregående år inom annat distrikt än där han har att avgiva deklaration själv eller i bolag ägt, innehaft eller brukat fast egendom eller drivit rörelse eller yrke, åligger honom att å ort, som i varje fall vederbör, samt inom tid, som här ovan är angiven för avgivande av deklaration, avlämna särskild uppgift till ledning för beräkningen av den därstädes beskattningsbara inkomsten av fastigheten, rörelsen eller yrket. Denna uppgift skall i varje särskilt fall vara så uppställd, som deklarationsformuläret anvisar i fråga om uppgift till ledning vid taxering för inkomst av fast egendom och rörelse eller yrke. I fråga om skyldighet att förete räkenskapshandlingar, revisionsberättelse och förvaltningsberättelse gäller vad här ovan sägs beträffande deklaration.

En var, som önskar upplysning rörande beskaffenheten av honom åliggande uppgiftsskyldighet eller sättet för dess fullgörande, äger att för sådant ändamål hänvända sig till ordföranden i vederbörande taxeringsnämnd.

1. Har skattskyldig ägt eller brukat fast egendom endast en del av nästföregående år, bör uppgivas, vilken del av året fastigheten varit i hans ägo eller av honom brukats. Sådan innehavare av fast egendom, som i beskattningsavseende är likställd med ägare (fideikommissarie, kronoåbo, boställsinnehavare, innehavare av avsöndring m. fl.) är skyldig här uppgiva inkomsten från den egendom, han sålunda innehaft.

Under A 1 redovisas inkomst, som av ägare eller med ägare likställd innehavare eller av brukare åtnjutits under form av hyresfri bostad eller arrende eller hyra, inkomst av jordbruk med dess binärningar, inkomst av skogsbruk samt inkomst, som förvärvats genom upplåtelse åt någon av rätt att i visst avseende tillgodogöra sig eller nyttja fast egendom eller del därav eller genom försäljning av vissa egendomens beståndsdelar, såsom torv, sten, grus, lera o. d.

Till jordbrukets binärningar räknas bl. a. mejerihantering och kvarndrift, som huvudsakligen avse förädling av det egna jordbrukets produkter, samt sådan av jordbrukaren å den egendom, varå jordbruket bedrivs, eljest utövad verksamhet för förädling av produkter eller beståndsdelar från egendomen, som sker huvudsakligen för husbehovsändamål eller med huvudsaklig användning av jordbrukets inventarier, driftsbyggnader och ordinarie arbetsbesättning.

Under skogsbruk inbegripes jordägares, därmed likställd innehavares eller brukares tillgodogörande för eget behov eller i egen förädlingsrörelse eller genom försäljning av virke i oförädlad skick, såsom timmer, props, ved m. m. samt av bark, kottar o. d. ävensom av jordägaren, innehavaren eller brukaren bedriven virkesförädling, så framt förädlingen icke är att anse såsom särskild näring. Kolning samt utvinning av biprodukter till skog, såsom tjära o. d., anses såsom skogsbruk, när verksamheten ej sker i mera avsevärd omfattning, t. ex. i fasta kolugnar, i fasta tjärugnar e. d. eller drives i sammanhang med annan yrkesmässig förädlingsverksamhet. Annan virkesförädling än kolning och utvinning av biprodukter till skog anses såsom särskild näring, då förädlingen icke huvudsakligen sker för husbehovsändamål. Under skogsbruk inbegripes icke skogsavverkning å annans mark på grund av upplåtelse.

2. Här utföres vad i vederdörande bilaga angivits såsom »återstående inkomst». Ger inkomstberäkningen underskott till resultat, utföres *noll*, och underskottet avdrages såsom *förlust* under *allmänna avdrag*, dock ifråga om underskott för barn med den inskränkning, som angives i punkt 9 här nedan.
3. För den, som driver bankrörelse, annan penning- eller lånarörelse, försäkringsrörelse eller handel med värdehandlingar, är utdelning å aktier, banklotter och insatser i ekonomiska föreningar i regel att anse icke såsom inkomst av kapital utan såsom inkomst av rörelse. Huruvida ränteinkomst bör anses såsom inkomst av kapital eller såsom inkomst av rörelse eller yrke, måste avgöras med hänsyn till omständigheterna i det särskilda fallet. I regel skall dock såsom inkomst av rörelse eller yrke anses, i fråga om den, som driver rörelse av nyss angivet slag, all ränteinkomst samt, i fråga om annan näringsidkare, ränteinkomst å kapital, som är nedlagt i rörelsen, t. ex. ränta å utestående fordringar, ränta å tillfälligtvis i bank inestående medel, som äro avsedda för rörelsen o. s. v.
4. Har avdrag ägt rum för kostnader för arbetsanställning, tjänst eller tjänsteuppdrag (t. ex. för pensionsavgifter eller resekostnader) böra i deklarationen eller i bilaga till densamma angivas de olika belopp, som avdragits.
Av *staten* anvisad ersättning till bestridande av särskild med tjänst eller uppdrag förenad kostnad skall *icke* uppgivas. — Räcker icke särskilt anvisad kostnadsersättning, må, vare sig ersättningen anvisats av staten eller annan, vad för ändamålet ytterligare åtgått icke avdragas. För att få avdragas skola utgifterna själfallet vara *verkliga* och således icke blott *beräknade*.
5. Vad någon erhållit såsom bidrag till sin undervisning eller uppfostran så ock vad person, tillhörande givarens hushåll, uppburit såsom understöd, uppgives icke.
6. Såsom realisationsvinst uppgives vinst å icke yrkesmässig avyttring av fast eller lös egendom, som förvärvats genom köp eller byte och varit i säljarens ägo, fast egendom under mindre än tio år och lös egendom under mindre än fem år.

7. Kan tillförlitlig utredning icke vinnas i vad mån ränteutgifter äro att hänföra till olika inkomstkällor, såsom fastighet, yrke eller rörelse, eller till särskilda fastigheter eller särskilda näringsföretag, må ränteutgifterna fördelas på de olika inkomstkällorna efter förhållandet mellan bruttointkomsternas inbördes storlek. *Annuitet* å lån (t. ex. hypotekslån) får avdragas endast till den del, som motsvarar *ränta*.

8. Till *kapital* räknas såväl aktie- eller lottkapital som ock reservfond, och skola dessa upptagas till belopp, som angivits i ingående balansräkningen, där de ej under året undergått förändring. I sådant fall bör upplysning lämnas, efter vilka grunder medelstorleken av kapitalet beräknats.

Den förra året till A-skatt *taxerade inkomsten* upptages till det belopp, som bestämts av taxeringsnämnden eller, om dess beslut ändrats av högre myndighet, det sålunda bestämda beloppet. Såsom till *delägarna utdelat* uppgives, vad av den taxerade inkomsten tilldelats dem såsom utdelning i vanlig ordning.

9. Svensk medborgare, som icke är i riket *mantalsskriven*, ävensom *utlänning* är ej berättigad till avdrag för försäkringspremier samt äger åtnjuta annat *allmänt* avdrag endast för så vitt avdraget hänför sig till inkomst, för vilken skatt skall här erläggas, eller till verksamhet, som här utövats.

Barn, för vilket den skattskyldige är uppgiftspliktig, äger åtnjuta allmänna avdrag blott till belopp, motsvarande summan av barnets behållna inkomster. Den skattskyldige själf tillkommande allmänt avdrag må däremot avräknas från den skattskyldiges inkomst eller från barns inkomst, för vilken han är uppgiftspliktig. Därest hustrun särskilt taxeras och, efter det allmänna avdrag skett, underskott uppstått för en av makarna, må underskottet avräknas från den andre makens behållna inkomst.

10. Avdrag får icke äga rum för periodiskt understöd, som utgivits för person, tillhörande den skattskyldiges hushåll, eller eljest utbetalts såsom bidrag till någons undervisning eller uppfostran.

11. Avdrag för förlust får icke ske, därest icke upplysning lämnas, å vilken verksamhet förlusten uppstått och huru förlusten beräknats.

Sammanlagda förlusten å icke yrkesmässig avyttring av fast eller lös egendom får icke avdragas till högre belopp än som motsvarar under C III a) redovisad behållen inkomst.

12. Om avdrag yrkas för värdeminskning å byggnad skall upplysning lämnas om byggnadens användning, byggnadsmaterial och andra omständigheter, som anses inverka på byggnadens varaktighet, såsom ålder, där den kan uppgivas, byggnads sätt, läge o. s. v. ävensom om byggnadens värde, i avseende varå skall upplysas, om det uppgivna värdet beräknats efter taxeringsvärde, brandförsäkringsvärde, bokfört värde eller annat värde, vilket i så fall uppgives.

I övrigt hänvisas till stadgandet i avdelning 1:o I, sista stycket, i de till förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt hörande »Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen», vilket lyder: »Därest byggnader kunna anses även med noggrant underhåll och aktsam vård vara underkastade värdeminskning genom slitning, må för den värdeminskning, som av dylik anledning ägt rum under nästföregående år avdrag äga rum, motsvarande en efter varje byggnads beskaffenhet och användning lämpad andel av dess värde.»

13. Såsom förmögenhet uppgives värdet av *tillgångar utöver skulderna*. Tillgångarna skola upptagas till sitt saluvärde. Såsom saluvärde å fast egendom anses dess taxeringsvärde. Vissa rättigheter upptagas till sitt kapitalvärde.

Såsom tillgångar skola *icke* upptagas: möbler, husgeråd och andra lösören, som äro avsedda för den skattskyldiges och hans familjs personliga bruk; konstverk, bok-, konst- och andra därmed jämförliga samlingar, så framt ej ägaren med dem driver handel eller yrkesmässigt håller dem för allmänheten tillgängliga; kapitalvärdet av undantagsförmåner och pensioner eller annan förmån, som åtnjutes på grund av ett förutvarande tjänsteförhållande; rätt till ränta, avkomst eller annan förmån, som är bestämd att tillgodonjutas för den berättigades livstid, där värdet av vad han årligen må i sådant avseende åtnjuta understiger 1,000 kronor; rätt till förmögenhet, varav en annan för närvarande åtnjuter avkastningen.

14. Här avsedda avdrag få äga rum blott vid bevillningstaxeringen i den kommun, där den skattskyldige är mantalsskriven, eller i fråga om avliden person eller oskiftat dödsbo i kommun, där den avlidne varit mantalsskriven, eller i fråga om annan juridisk person än oskiftat dödsbo i kommun, där vederbörande styrelse eller förvaltning har sitt säte eller där syssloman eller ombud är bosatt.
15. Uppgift om husföreståndarinna lämnas blott av den, som är ogift, änklings, änka eller fränskild samt har hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn, vilket vid utgången av nästföregående år icke uppnått 21 år och icke självt skall taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt.
16. Har fastigheten under nästföregående år icke haft taxeringsvärde sig åsatt, skall uppgivas dess eljest antagliga värde, eventuellt det värde, vartill deklaranten upptagit fastigheten för sin förmögenhetsberäkning.
17. Bostadsförmån för tjänstinnehavare uppgives under A I, om den åtnjutes å fast egendom, vilken är honom såsom boställe eller eljest på lön anslagen, i annat fall under C. Enahanda gäller i tillämpliga delar om övriga naturaförmåner.
18. Till skattskyldigs *familj* räknas även sådana tjänare, som uteslutande eller huvudsakligen äro anställda för personlig uppassning (hushållerska kokerska, hus- och kammarjungfru, köksa, betjänt, kusk, chaufför o. d.). Till *familjen* räknas däremot icke i skattskyldigs verksamhet använt hemmavarande barn, som uppnått 21 år eller självt skall taxeras för sin inkomst.
Under utrymmen för bekvämlighet och trevnad inbegripas övriga för familjen avsedda byggnader och lägenheter, gäst- rum, trädgård, drivhus, stallrum och vagnsbod för hästar och åkdon, som uteslutande eller huvudsakligen användas för personligt bruk o. d.
19. Värdet av använda produkter skall upptagas i enlighet med gällande försäljningspris i orten. Därest produkter eller beståndsdelar från egendomen, innan de använts för eget, driftspersonals, undantagstagares m. fl. behov eller försålts, varit föremål för bearbetning eller förädling i någon av den skattskyldige driven *binäring* till jordbruket, eller i förädlingsverksamhet, som är att hänföra till *skogsbruk*, skola de upptagas till de ökade värden, de på grund av bearbetningen eller förädlingen erhållit.
Hava däremot produkter från egendom förädlats eller förbrukats i av den skattskyldige drivet företag, som *ej* är att anse såsom *binäring* till jordbruket eller såsom skogsbruk utan såsom särskilt näringsföretag, upptages värdet av produkterna i oförädlad skick bland inkomsterna av egendomen under 3 i bilaga till A I (jordbruksfastighet) och bland utgifterna för näringsföretaget å bil. till B. Värdet av de förädlade produkter, som använts för egen räkning, upptages däremot såsom inkomst i det särskilda näringsföretaget. Motsvarande gäller beträffande beståndsdelar från egendomen, vilka förädlats eller förbrukats i av den skattskyldige drivet särskilt näringsföretag, därest icke utvinningen av beståndsdelarna skett under sådana förhållanden, att densamma är att anse såsom en del av näringsföretaget (jfr 23).
20. Till hushållsmedlemmar räknas här icke blott de personer, som räknas till skattskyldigs familj (se 18) utan jämväl undantagsfolk och fast anställd driftspersonal (se 26), som äro i den skattskyldiges kost.
21. Såsom inkomst upptages vad som influtit vid försäljning av jordbrukets, ladugårdens och trädgårdens produkter ävensom av kreatur och andra inventarier, men däremot upptages icke såsom inkomst under A I vad som influtit vid realisation av levande eller döda inventarier. Vinst å dylik realisation upptages i förekommande fall såsom inkomst under C III a) (se 6).
22. Inkomst av körslor är att anse såsom inkomst av binäring till jordbruk, därest körslorna skett med hjälp av de för jordbruket avsedda dragarne. Därest körslor däremot skett i större utsträckning och med större antal dragare än som i regel kan finna användning inom jordbruket eller dess binärningar, måste åkerirörelse anses föreligga, och inkomsten av denna upptages under C II såsom inkomst av rörelse eller yrke.
23. Därest utvinning av sten, torv, grus o. d. skett med hjälp av särskilda därför avsedda inventarier och med användande av andra arbetare än dem, som ingå i jordbrukets ordinarie arbetarbesättning, är utvinningen att anse såsom särskilt näringsföretag och inkomsten därav redovisas å bilaga till C II.
24. Uppgift härom lämnas icke, därest vinsten å fastighetsaffären i dess helhet skall uppgivas under C II såsom vinst av yrkesmässig handel med fastigheter eller under C III a) såsom vinst å icke yrkesmässig avyttring av fast egendom.
25. Såsom utgifter få ej räknas värdet av eget eller hustruns arbete (t. ex. beräknad egen eller hustrus avlöning), lön och underhåll åt hemmavarande barn, som användes i skattskyldigs verksamhet, därest barnet icke uppnått 21 år eller självt taxeras för sin inkomst, eller åt tjänare, som är att räkna till den skattskyldiges familj (se 18), hyresvärdet av egna driftsbyggnader eller affärslokaler i eget hus, ränta å eget i fast egendom, rörelse eller yrke nedlagt kapital, kapitalavbetalning å skuld eller utgifter för fast egendoms förbättring genom nybyggnad, genom om- eller tillbyggnad eller genom grundförbättringar.
Gift kvinna, som av förvärvsverksamhet är i avsevärd grad förhindrad att ägna sig åt hemmets skötsel, äger att från sin inkomst av dylik verksamhet avdraga kostnaden för nödigt biträde i hemmet, dock att sammanlagda avdraget från olika inkomstkällor icke får överstiga 200 kronor. Har dylikt avdrag ägt rum, skall upplysning lämnas om storleken av detsamma och om den inkomst, från vilken avdraget skett.
26. I driftspersonalen inräknas hemmavarande i den skattskyldiges förevarande verksamhet använt barn, som uppnått 21 år eller självt taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt.
27. Värdet av bostadsförmån å fastigheten får icke avdragas såsom utgift.
28. Såsom utgifter få upptagas kostnaderna för *nyanskaffning* av levande och döda inventarier, i följd varav skattskyldig icke äger att under form av avskrivning göra avdrag för den värdeminskning å jordbruksinventarier, som förorsakats av nötning eller slitning. Kostnad för *nyuppsättning* av levande eller döda inventarier får icke avdragas såsom utgift.
29. Om vad med skogs ingångsvärde förstås, se anvisningarna till förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt 1:o) III.
30. Därest fast egendom är belägen eller rörelse eller yrke drivits inom olika kommuner eller inom olika i samma kommun belägna administrativa områden, inom vilka menighet äger utöva beskattningsrätt (såsom municipalsamhälle, territoriell församling i stad, skoldistrikt, församling på landet, som *ej* sammanfaller med kommun) skall angivas, huru enligt den skattskyldiges mening inkomsten bör fördelas å de särskilda kommunerna eller områdena.
31. Kostnaden för underhåll och skötsel av trädgård, däri inbegripet avlöning till trädgårdsmästare, trädgårdsdräng o. d. får icke avdragas till högre belopp än som motsvarar det såsom inkomst upptagna värdet av produkter från trädgården, vilka använts i den skattskyldiges hushåll eller försålts.
32. Nettovinsten uppgives i sin helhet, även om däri ingår inkomst av fast egendom eller av kapital eller annan intäkt, som icke är skattepliktig såsom inkomst av rörelse eller yrke. Dylik intäkt avdrages under 9, 10 eller 11 i förevarande bilaga och redovisas i den mån den är skattepliktig, såsom inkomst å vederbörlig plats under A, B eller D i deklarationen.
33. Kostnad för tillökning eller förbättring av inventarier får ej avdragas såsom omkostnad. Ej heller får såsom omkostnad i rörelse eller yrke upptagas utgift, som hänför sig till inkomst av fast egendom, t. ex. kostnad för avverkning å egen fastighet e. d.
34. Avse gjorda avskrivningar eller avsättningar för värdeminskning å driftsinventarier olika slags tillgångar med väsentligen olika varaktighet, redogöres härför i särskild bilaga.
35. I fråga om stenbrott, grustag, o. d. upptages såsom värdeminskning så mycket av anskaffningsvärdet för hela fyndigheten, som belöper å det förbrukade eller sålda.
36. Värdelös fordran må avskrivas i sin helhet samt osäker fordran, i den mån fordringen överstiger det belopp, varmed den kan beräknas inflyta.

37. Såsom inkomst upptagas även fordringar för under året försålda varor eller utförda arbeten, men däremot icke influten likvid för fordringar, som förvärvats ett föregående år. Har under året influtit likvid för fordran, som förut helt eller delvis avskrivits, upptages dock såsom inkomst vad som influtit utöver det belopp, vartill fordringens värde vid avskrivningen beräknats.
38. Såsom värde upptages *saluvärdet* eller anskaffningsvärdet. Med anskaffningsvärde förstås i fråga om varor, som förädlats eller bearbetats i företaget, kostnaden för anskaffning av i varorna ingående råmaterial samt den kostnad, som ned-

lagts å förädlingen eller bearbetningen, ävensom i fråga om eljest i lagret ingående varor kostnaden för anskaffning av desamma.

39. Bland omkostnaderna skola upptagas alla de utgifter för rörelsen, som gjorts under året, även om t. ex. näringsidkaren icke under året erlagt betalning för en del inköpta varor, utan vid årets utgång häftar i skuld därför. Däremot får icke såsom omkostnad under året upptagas vad näringsidkaren under året erlagt såsom betalning för varor, som han inköpt ett föregående år.

Skulle det å blanketter anvisade utrymmet för vissa uppgifter eller upplysningar befinnas vara otillräckligt, må sådana meddelas i särskild bilaga.

Fullständiga för- och tillnamn:

Yrke (eller titel och anställning):

vilken, född år 1, är för innevarande år mantalskriven i:

Län: Stad: Rote:

Socken, köping: *Församling (i stad):*

By, gård, hemman och nr Kvarter: nr

Lägenhet, torp med adressn:r vid

Uppgifterna avse kalenderåret 19..... (räkenskapsåret fr. o. m. den 19..... t. o. m. den 19.....

		Inkomsten har icke överstigit	
		Kronor	öre
A. Inkomst av fast egendom.			
I. Inkomst i naturaförmåner och penningar från fast egendom, som den skattskyldige ägt eller brukat. (se 1) (Specificeras för varje särskild fastighet å bilaga enligt formulär.)			
Undertecknad har under nästföregående år:			
ägt brukat	}	 (fastighets namn och nummer)	
i		 kommun ; inkomsten därav enligt bilaga n:r utföres (se 2) med	
ägt brukat	}	 (fastighets namn och nummer)	
i		 kommun ; inkomsten därav enligt bilaga n:r utföres (se 2) med	
II. Inkomst av frälseränta och annan avgäld samt tionde eller ersättning därför			
		Inkomst under A	
B. Inkomst av kapital. (se 3)			
I. Ränteinkomst (ränta å utlånade, i räntebärande obligationer nedlagda eller hos bank, annat penningförvaltande verk eller enskilda insatta penningar)			
II. Utdelning å aktier, å lotter i solidariska bankbolag och å insatser i ekonomiska föreningar enligt följande specifikation (eventuellt å bilaga):			
..... st. i	 (bolagets eller föreningens namn)		
..... » »			
..... » »			
..... » »			
		Summa	
Avgår: utgifter till förvaltningskostnad			
		Återstående inkomst	
III. Behållen inkomst av fast egendom i utlandet			
		Inkomst under B	

C. Inkomst av arbete (i penningar och naturaförmåner)

I. Inkomst av arbetsanställning eller tjänst, pension m. m. (se 4).

- a) Av tjänst, mera varaktig arbetsanställning och stadigvarande uppdrag, efter avdrag för obligatoriska pensionsavgifter och utgifterna för tjänsten, anställningen och uppdraget:

för mig i egenskap av _____

för min hustru _____

för mina barn _____

- b) Av tillfällig arbetsanställning efter avdrag av utgifterna för anställningen

- c) Pension, livränta, undantagsförmån

- d) Periodiskt understöd (se 5)

Inkomst under C I

II. Inkomst av rörelse eller yrke (de s. k. fria yrkena härunder inbegripna).
(Specificeras å bilaga enligt formulär.)

Undertecknad har under nästföregående år drivit:

_____ inom _____ kommun _____;
(rörelsens eller yrkets namn)

inkomsten därav enligt bilaga n:r _____ utföres (se 2) med

_____ inom _____ kommun _____;
(rörelsens eller yrkets namn)

inkomsten därav enligt bilaga n:r _____ utföres (se 2) med

Inkomst under C II

III. Inkomst av icke yrkesmässig verksamhet och tillfälliga inkomster.

- a) Realisationsvinst efter avdrag för förlust under samma år å likartad affär (se 6)

- c) Inkomst av tillfälliga uppdrag, såsom boutredning, uppdrag att försälja fastighet eller att förrätta auktion (allt för så vitt uppdragen ej äro att hänföra till tjänsteuppdrag (C I a) eller yrkesmässig verksamhet såsom t. ex. advokatycket), royalty o. d., lotterivinst och övrig inkomst av tillfällig art, som ej skall annorstädes i blanketten uppgivas

Inkomst under C III

D. Inkomst, som undertecknad förvärvat såsom delägare i enkelt bolag, vanligt handelsbolag, kommanditbolag eller rederi.

Under året har jag varit delägare för _____ i _____
(andelens storlek) (bolagets eller rederiets namn)

Hela inkomsten för detta bolag rederi utgjorde kr. _____, därav alltså på min andel belöper kr. _____

Avgår: ränta å gäld för förvärv av andelen (se 7) » _____

Inkomst under D

Bevillningspliktiga inkomsten inom denna kommun för här ovan under D angivna bolag rederi utgjorde kr. _____, därav på min andel belöper kr. _____, eller, efter avdrag av ränta å gäld för förvärv av andelen, kr. _____

Särskild uppgift av aktiebolag och solidariskt bankbolag (se 8).

Bolagets kapital eller, om detsamma undergått förändring, dess medelstorlek under året utgjorde _____ kr., och utgör alltså bolagets här ovan deklarerade inkomst _____ procent av kapitalet.

Bolagets förra året till A-skatt taxerade inkomst uppgick till kr. _____, för vilket belopp bolaget påförts kronoutsylder med kr. _____. Av återstående inkomst har intill denna dag till delägarna utdelats kr. _____, vadan bolagets till B-skatt beskattningsbara inkomst utgör kr. _____.

Sammanfattning.

Inkomst under A	
» B	
» C I	
» C II	
» C III	
» D	

Sammanräknad inkomst

Allmänna avdrag (se 9).

Från den sammanräknade inkomsten yrkas avdrag för följande *icke förut* under A, C II, C III eller D avräknade utgifter och förluster.

1. *Utskylder med undantag av kronoutskylder*
2. *Ränta å gäld (samtliga ränteutgifter uppgingo till kr.)*
3. *Periodiskt understöd och andra periodiska utbetalningar (testamentlegat, pension, livränta, underhåll till fränskild make o. s. v.), som grunda sig på åtagande eller annan förpliktelse och icke innefatta kapitalavbetalning å skuld (se 10), utgivet till*
.....
4. *Förlust, som särskild inkomstkälla i sin helhet utvisar och som ej är att hänföra till kapitalförlust (se 11): förlust å*
5. *Försäkringspremier och andra avgifter, som utbetalats för min och min hustrus livförsäkring, livränte-, kapital- och olycksfalls- eller sjukförsäkring ävensom för pupillförsäkring, minskade med under året uppburen vinstandel (Avdraget får icke överstiga 200 kronor)*

Särskilt yrkande om avdrag för värdeminskning. (se 12)

(Upplysningar till stöd för avdragets befogenhet skola lämnas.)

För *värdeinskränkning* genom slitning av mig tillhöriga byggnader (brandförsäkringsvärde kr.) yrkas avdrag med

Summa avdrag

Återstående inkomst (underskott utföres med noll)

E. Förmögenhet (se 13).

Taxeringsvärdet å fast egendom enligt följande specifikation (eventuellt å bilaga):

.....kr.

»

»

Levande inventarier (..... hästar, därav unghästar, oxar och tjurar, kor, ung kreatur, får och getter, svin,).

Maskiner, redskap, fartyg och andra döda inventarier

Inneliggande lager (vid jordbruk) av spannmål, potatis, foder- och gödselmedel, skogseffekter m. m.

Inneliggande lager (i rörelse eller yrke) av handelsvaror, råmaterial, hel- och halvfabrikat samt förbrukningsartiklar m. m.

Aktier, banklotter, andelar i enkla bolag, handelsbolag, kommanditbolag, ekonomiska föreningar och rederier samt obligationer, enligt följande specifikation (eventuellt å bilaga):

..... st. kr.

..... » »

..... » »

Fordringar (även banktillgodohavanden) och kontanter

Andra tillgångar, som skola ingå i den skattepliktiga förmögenheten

Summa tillgångar

Avgår: skulder

Behållen förmögenhet

Av förmögenheten tillhörde mig och min hustru kr. och följande mina barn,
för vilka jag är uppgiftspliktig:

¹/60 av behållna förmögenheten utgör

»Återstående inkomst» utgör enligt uppgift här ovan

Summa att taxera till inkomst- och förmögenhetsskatt

		Kronor	öre	Taxeringsnämndens anteckningar	
				Kronor	öre
I enlighet med omstående uppgifter och särskilda bilagor uppgiver jag för taxering inom _____ kommun:					
Inkomst av fast egendom enligt inramad uppgift å bil. till A I					
» » frälseränta efter avdrag av 5 % av dess taxeringsvärde					
Annann inkomst av fast egendom enligt A II					
Inkomst av kapital enligt B					
» » arbetsanställning, tjänst eller pension enligt C I					
Inkomst av rörelse eller yrke enligt inramad uppgift å bil. till C II					
Inkomst av icke yrkesmässig verksamhet och tillfälliga inkomster enligt C III					
Inkomst av bolag eller rederi enligt inramad uppgift under D					
Sammanräknad inkomst					
Avgår (se 14):					
a) Ränta å gäld (= allmänna avdrag 2)					
b) Periodiskt understöd (= allmänna avdrag 3)					
c) Förlust eller underskott (= allmänna avdrag 4)					
d) Försäkringspremier (= allmänna avdrag 5)					
Summa avdrag					
Återstående inkomst					

Särskilda upplysningar och yrkanden.

Undertecknad var under nästföregående år gift ogift änking änka fränskild (det rätta understrykes) samt hade icke husföreståndarinna (se 15).

Antalet hemmavarande eller av mig helt eller delvis underhållna barn, vilka vid utgången av nästföregående år ej uppnått 21 år och icke själva skola taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt, utgjorde:

Att jag, min hustru och mina hemmavarande eller av mig helt eller delvis underhållna barn, vilka vid utgången av nästföregående år ej uppnått 21 år och icke själva skola taxeras till inkomst- och förmögenhetsskatt, under året icke åtnjutit annan inkomst eller vid årets slut haft förmögenhet till högre belopp, än här ovan uppgivits, samt att jag efter bästa förstånd meddelat de lämnade uppgifterna, bekräftas på heder och samvete

..... den 19..... <i>Namn:</i> <i>Yrke eller titel:</i> <i>Nationalitet:</i> (ifylles icke för svensk medborgare) <i>Postadress:</i>	Gift kvinna skall i sin deklaration här anteckna Mannens namn: » yrke eller titel: » nationalitet: (ifylles icke för svensk medborgare)
---	--

Taxeringsnämndens beslut.

Taxeringsnämnden har i enlighet med med frångående av deklarationen taxerat den skattskyldige

	Taxerat belopp	Skattefria avdrag	Beskattningsbart belopp	Till B-skatt taxerat belopp
1. Till bevilning inom denna kommun				
2. Till inkomst- och förmögenhetsskatt				

Skäl för avvikelse från deklARATIONEN:

Särskild bilaga lämnas för varje fastighet.
För jordbruksfastigheter i sambruk må dock
gemensam redovisning lämnas.

Bilaga till A 1.
Inkomst av fast egendom.
Jordbruksfastighet.

Bilaga nr till deklaration,
(den skattskyldiges namn)

utvisande inkomster och utgifter från
(fastighets namn och nummer)

inom kommun under år 19.....

Taxeringsvärde (se 16):

Areal i hektar: åker, äng, skogs- och betesmark

Kreatursbesättning i medeltal: hästar, därav unghästar, oxar och tjurar, kor, ung-

kreatur, får, getter, svin, höns, annat fjäderfä, bisamhällen,

Inkomster.		Kronor	öre	Utgifter (se 25).		Kronor	öre
1. Naturaförmåner (se 17) enligt ortens pris:				1. Arrenden och betesavgifter			
a) Förmån av hyresfri bostad för mig och min familj (..... rum och kök) jämte utrymmen för bekvämlighet och trevnad (se 18) . . .				2. Kontanta arbetslöner:			
b) I hushållet använda produkter (se 19) från egendomen för hushållsmedlemmar (se 20) samt för tillfälliga kosttagare:				till fast anställd driftspersonal (se 26) kr.			
vete kg. . . kr.				» daglönare »			
råg » . . . »				» ackordsarbetare »			
korn » . . . »				3. Kost för anställd personal:			
..... » . . . »				 kostdagar för fast anställd driftspersonal (se 26) à kr. pr dag kr.			
ärter » . . . »				 kostdagar för lego-dagsverkare à kr. pr dag »			
potatis » . . . »				4. Avlöning i natura (bostadsförmån i mig tillhörig fastighet oräknad) till statare och annan driftspersonal, ej i husbondens kost (se 27)			
trädgårdsprodukter . . . »				5. Utgifter för inköp av (se 28):			
nötkreatur och kött därav »				spannmål och frövaror . . kr.			
svin och fläsk »				kraftfoder och betmassa »			
får och getter samt ull »				potatis och rotfrukter . . »			
fjäderfä, fisk och vilt »				hö, halm och grönfoder »			
mjölkochprodukter därav »				andra fodermedel . . . »			
ägg tjog . . . »				gödselmedel och torvströ »			
bränsle »				hästar »			
..... »				nötkreatur »			
..... »				svin och grisar »			
c) Saluvärdet av produkter från egendomen, som utgått till statare och annan driftspersonal samt till undantagstagare m. fl., ej i den skattskyldiges kost (se 19)				får och getter »			
d) Produkter och beståndsdelar från egendomen, använda till nybyggnad, till- eller ombyggnad eller grundförbättring (se 19):				fjäderfä »			
skogseffekter kr.				redskap och andra yttre inventarier »			
sten, grus, lera och tegel m. m. »				 »			
..... »				 »			
Överföres				Överföres			

	Kronor	öre	Kronor	öre
2. Inkomst i penningar:		Överfört		Överfört
a) Arrenden och betesavgifter, hyror				
b) För försålda produkter (se 21):				
spannmål och frövaror kr.				
sockerbeter (grundpris + tilläggspris) »				
potatis, rotfrukter, grönsaker och trädgårdsprodukter »				
hö, halm och grönfoder »				
hästar »				
nötkreatur och kött därav »				
svin och grisar samt fläsk »				
får och getter »				
fisk och vilt »				
fjäderfä och ägg »				
mjölk och produkter därav »				
ull, hudar och skinn »				
c) Diverse inkomster:				
körslor (se 22), uthyrning av maskiner, dragare och annan arbetskraft				
försäljning av redskap och andra döda inventarier (se 21)				
försäljning av sten, torv, grus m. m. eller ersättning vid upplåtelse av rätt att tillgodogöra sig sådana beståndsdelar (se 23)				
ersättning vid upplåtelse av vattenkraft, rätt till jakt och fiske m. m.				
ersättning för vägunderhåll				
d) Inkomst av skogsbruk:				
köpeskilling för sålt virke och andra skogseffekter (se 19)				
köpeskilling vid upplåtelse av avverkningsrätt där skog sålts i samband med fastigheten: så stor del av köpeskillingen som belöper å skogen (se 24)				
3. Saluvärdet av virke och andra egen- domens produkter eller beståndsdelar, som förädlats eller förbrukats i eget nä- ringsföretag (se 19)				
Summa inkomster				
Avgå motstående utgifter				
Återstående inkomst (införes under A I i dekl.)				
			Summa utgifter	

Bevillningspliktig inkomst: »Återstående inkomst» enligt uppgift ovan kr.

Avgår: 6 % av taxeringsvärdet å jordbruksfastighet, som av mig brukats, kr.

5 % av » » annan fastighet »

Återstående bevillningspliktig inkomst kr.

Fördelning av den bevillningspliktiga inkomsten mellan kommuner ifråga om fastigheter i sambruk (se 30):

Av taxeringsnämnden beräknad inkomst: enligt bevillningsförordningen kr.

enligt inkomstskatteförordningen »

Skäl för avvikelse från deklarationen:

Skäl för avvikelse från deklARATIONEN:

Bilaga till C II.

Särskild bilaga lämnas för varje företag. Denna sida av bilagan användes av näringsidkare som föra handelsböcker.

Inkomst av rörelse eller yrke.
Uppgift om inkomst av fast egendom lämnas å bilaga till A I.

Bilaga n:r till (den skattskyldiges namn) deklaration, utvisande

inkomster och utgifter uti av mig bedriven (rörelsens eller yrkets namn)

inom kommun under år 19

Taxeringsvärdet (se 16) å i rörelsen eller yrket använd egen fastighet

	Kronor	Öre
Nettovinst enligt bilagda räkenskapsutdrag (se 32)		
Tillkommer:		
1. Saluvärdet av de förnödenheter och varor, som jag ur affären tillgodogjort mig i hushållet eller eljest för egen eller min familjs räkning, (därest icke motsvarande belopp ingår i bokförda nettovinsten) (se 18)	kr.	
2. Sammanlagda beloppet av i räkenskapen gjorda avskrivningar för värdeminskning	»	
3. Alla bokförda utgifter för utskylder	»	
4. Eljest bokförda omkostnader eller avdrag, som ej få avräknas, såsom personliga utgifter, hushållskostnader o. d. (se 7, 25 o. 33)	»	
Avgår:	Summa	
5. Värdeminskning å egna byggnader, som använts i rörelsen (se 12): % å kr. = kr. % å kr. = » kr. (Brandförsäkringsvärdet vid årets slut utgjorde kr.)		
6. Värdeminskning å driftsinventarier (se 34): % å kr. = kr. % å kr. = » kr. { Anskaffningsvärdet å de vid årets början befintliga driftsinventarierna utgjorde kr. Anskaffningsvärdet å under året inköpta driftsinventarier utgjorde » Driftsinventariernas bokförda värde utgjorde { vid årets början » » slut »		
7. Värdeminskning å andra för stadigvarande bruk avsedda tillgångar (gruva, rätt till stenbrott, patenträtt etc.) (se 35)	»	
8. Avskrivningar för lidna förluster å fordringar (se 36)	»	
9. I nettovinsten ingående inkomst av kapital, som uppgives under B i deklarationsformuläret	»	
10. Saluvärdet av skog och andra produkter eller råämnen från egen fastighet, som förädlats eller förbrukats i företaget ävensom annan i nettovinsten ingående inkomst av fast egendom, som uppgives under A i deklarationsformuläret (se 19)	»	
11. Eljest bokförd, ej skattepliktig eller ej som inkomst av näring skattepliktig vinst	»	
Återstående inkomst (införes under C II i dekl.)		

Bevillningspliktig inkomst: »Återstående inkomst» enligt uppgift ovan kr.

Avgår: 5 % av taxeringsvärdet å i rörelsen använd egen fastighet »

Återstående bevillningspliktig inkomst kr.

Fördelning av den bevillningspliktiga inkomsten mellan kommuner (se 30):

Av taxeringsnämnden beräknad inkomst: enligt bevillningsförordningen kr.
enligt inkomstskatteförordningen »

Skäl för avvikelse från deklarationen:

Särskild bilaga lämnas för varje företag
Denna sida av bilagan användes av näringsidkare, som icke föra handelsböcker

Bilaga till C II.
Inkomst av rörelse eller yrke.
Uppgift om inkomst av fast egendom lämnas å bilaga till A I.

Bilaga n:r till (den skattskyldiges namn) deklARATION, utvisande inkomster och utgifter uti av mig bedriven (rörelsens eller yrkets namn) inom kommun under år 19.....

Taxeringsvärdet (se 16) å i rörelsen eller yrket använd egen fastighet:

	Kronor	Öre
Bruttoinkomster under året (även där likvid icke influtit under samma år) (se 37):		
1. Försäljning av varor eller tillverkningar	kr.	
2. Ersättning för utfört arbete	»	
3. Saluvärdet av de förnödenheter och varor, som jag ur affären tillgodogjort mig i hushållet eller eljest för egen eller min familjs räkning (se 18)	»	
4. Övriga inkomster	»	
Utgående lager: Värdet å lager av handelsvaror, råmaterial, hel- och halvfabrikat samt förbrukningsartiklar m. m. vid årets slut (se 38)		
Summa		
Ingående lager: Värdet å lager av handelsvaror, råmaterial, hel- och halvfabrikat samt förbrukningsartiklar m. m. vid årets början (se 38)		
Omkostnader under året (även där likvid icke erlagts under samma år) (se 25, 33 o. 39):		
5. Inköp av råmaterial, förbrukningsartiklar och andra för rörelsen avsedda varor		
6. Hyror och arrenden		
7. Ränta å lånt anläggnings- och rörelsekapital (se 7)		
8. Arbetslöner:		
i penningar	kr.	
i natura	»	
9. Andra utgifter för rörelsen:		
bränsle	kr.	
kraft och belysning	»	
reparations- och underhållskostnader	»	
frakter	»	
kontorskostnader och porto	»	
å näringen belöpande acciser	»	
premier för försäkring av i rörelsen använd personal och egendom	»	
diverse driftkostnader	»	
10. Avskrivningar:		
värdeminskning å driftsinventarier (..... % å kr.) (se 34)	»	
avskrivning å fordringar (se 36)	»	
Summa		
Summa bruttoinkomster och utgående lager	kr.	
Avgår: Summa ingående lager och omkostnader	»	
Återstående inkomst (införes under C II i dekl.)	kr.	

Bevillningspliktig inkomst: »Återstående inkomst» enligt uppgift ovan kr.
Avgår: 5 % av taxeringsvärdet å i rörelsen använd egen fastighet »
Återstående bevillningspliktig inkomst kr.
Fördelning av den bevillningspliktiga inkomsten mellan kommuner (se 30):
.....
.....
.....

Av taxeringsnämnden beräknad inkomst: enligt bevillningsförordningen kr.
enligt inkomstskatteförordningen »
Skäl för avvikelse från deklARATIONen: